JENNY HAN

YOUNG

Vara în care am devenit frumoasă

De la autoarea bestsellerului
Tuturor băieților pe care i-am iubit

FICTION CONNECTION

PRIMUL VOLUM DIN SERIA VARA

TREI

JENNY HAN

YOUNG

Vara în care am devenit frumoasă

FICTION CONNECTION

TREI

O superbă poveste de dragoste, care te face să aștepți cu nerăbdare următoarea carte din serie.

PUBLISHERS WEEKLY

Un roman foarte sensibil și romantic, care îți va rămâne în suflet.

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

O carte minunată, în care protagonista, Belly, își descoperă sexualitatea, pe fundalul unei veri de neuitat.

KIRKUS REVIEWS

Jenny Han s-a născut în 1980, în Richmond, statul Virginia, într-o familie de imigranți coreeni. A debutat cu o carte pentru copii, Shug (2006), pe care a scris-o pe când încă era la colegiu, iar în 2011, a scris o a doua carte pentru copii, Clara Lee and the Apple Pie Dream.

Succesul de public l-a obținut însă cu trilogia Vara, ale cărei romane au fost bestselleruri New York Times. A urmat seria Burn for Burn, scrisă împreună cu Siobhan Vivian, care s-a bucurat și ea de o mare popularitate.

La Editura Trei, de aceeași autoare, au apărut deja Tuturor băieților pe care i-am iubit, roman ecranizat de Netflix în 2018, P.S. Te mai iubesc și acum, care a câștigat premiul Young Adult Asian/Pacific American Award for Literature pe anul 2016, și A ta veșnic, Lara Jean.

O puteți urmări pe **www.jennyhan.com**.

Credit foto © 2009 Michael Frost

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jenny Han

Vara în care am devenit frumoasă

Primul volum din seria *Vara*

Traducere din engleză de Diana Trăncuță

3
TREI

Femeilor dragi din viața mea și,
în special, lui Claire

Capitolul 1

Mergeam cu mașina de aproape șapte mii de ani. Sau cel puțin așa mi se părea. Fratele meu, Steven, conducea mai încet decât bunica. Stăteam lângă el, pe scaunul din dreapta, cu picioarele pe bordul mașinii. Între timp, mama adormise buștean pe bancheta din spate. Chiar și când dormea, arăta îngrijorată, ca și cum în orice secundă s-ar fi putut trezi să dirijeze traficul.

— Mai repede, i-am zis lui Steven, împungându-l în umăr. Să-l depășim pe copilul ăla cu bicicleta.

Steven și-a scuturat umărul.

— Să nu atingi niciodată șoferul, a spus. Și ia-ți picioarele murdare de pe bordul meu.

Mi-am mișcat degetele înainte și înapoi. Mi se păreau destul de curate.

— Nu e bordul tău. Știi, o să fie mașina mea în curând.

— Dacă o să-ți iei vreodată carnetul de conducere, a pufăit el. Oamenii ca tine n-ar trebui să fie lăsați să conducă.

— Hei, uite, am spus, arătând pe fereastră. Tipul ăla în scaun cu rotile tocmai ne-a depășit!

Steven m-a ignorat, așa că am început să-mi fac de lucru cu radioul. Una dintre preocupările mele preferate când mergeam la plajă erau posturile de radio. Îmi erau la fel de familiare ca și cele de acasă, iar faptul că ascultam Q94 mă făcea pur și simplu să știu, în adâncul meu, că eram acolo, la plajă.

Am găsit postul meu preferat, cel care difuza orice, de la pop la piese vechi și la hip-hop. Tom Petty cânta *Free Fallin'*. Am cântat cu el. *She's a good girl, crazy 'bout Elvis. Loves horses and her boyfriend too.*

Steven s-a întins să schimbe postul și i-am dat peste mână.

— Belly, vocea ta mă face să intru cu mașina asta direct în ocean.

S-a prefăcut că virează la dreapta.

Am cântat și mai tare, ceea ce a făcut-o pe mama să se trezească și să înceapă și ea să cânte. Aveam amândouă voci îngrozitoare, iar Steven a scuturat din cap, exprimându-și dezgustul în felul lui caracteristic. Ura să fie în minoritate. Asta îl deranja cel mai tare la divorțul părinților noștri, faptul că era singur în tabăra bărbaților, că nu-l mai avea pe tata de partea lui.

Am mers prin oraș încet și, chiar dacă-l tachinam pe Steven pe tema asta, nu mă deranja de fapt. Îmi plăcea drumul ăsta, în acest moment. Să văd din nou orașul, restaurantele Jimmy's Crab Shack și Putt Putt, toate magazinele cu articole de surf. Era ca atunci când te întorci acasă după ce ai fost plecat mult, mult timp. Ca un milion de promisiuni ale verii și a ce se putea întâmpla.

Pe măsură ce ne apropiam și mai mult de casă, simțeam în piept o emoție familiară. Aproape ajunseserăm.

Am coborât fereastra și am inspirat adânc. Aerul avea același gust, mirosea la fel. Vântul care-mi lipea părul de obraji, briza sărată a mării, toate mă făceau să mă simt bine. Ca și cum mă așteptaseră să ajung acolo.

Steven mi-a dat un cot.

— Te gândești la Conrad? m-a întrebat el ironic.

Pentru prima dată, răspunsul era nu.

— Nu, m-am răstit eu.

Mama și-a băgat capul între scaunele noastre.

— Belly, încă-ți mai place de Conrad? La cum au stat lucrurile vara trecută, m-am gândit că ar putea fi ceva între tine și Jeremiah.

— POFTIM? Tu și Jeremiah? a părut Steven scârbit. Ce s-a întâmplat între tine și Jeremiah?

— Nimic, le-am spus amândurora.

Îmi simțeam obrajii îmbujorându-se. Îmi doream să fiu deja bronzată, ca să nu se vadă că roșisem.

— Mamă, doar pentru că doi oameni sunt prieteni buni nu înseamnă că mai e și altceva între ei. Te rog să nu mai aduci vorba de asta.

Mama s-a lăsat pe spate pe banchetă.

— Gata, a spus ea.

Vocea ei avea o notă hotărâtă, de care știam că Steven n-ar fi putut să treacă.

Dar pentru că era Steven, tot a încercat.

— Ce s-a întâmplat între tine și Jeremiah? Nu poți să spui ceva de genul ăsta și să nu explici.

— Treci peste, i-am zis.

Să-i fi spus ceva lui Steven i-aș fi dat doar muniția necesară ca să-și bată joc de mine. Și, în orice caz, nu era nimic de spus. Nu prea fusese niciodată ceva de spus.

Conrad și Jeremiah erau băieții lui Beck. Beck era Susannah Fisher, fostă Susannah Beck. Mama era singura care o striga Beck. Se cunoșteau de când aveau nouă ani — spuneau că erau surori de sânge. Și chiar aveau cicatricile care dovedeau asta — semne identice la încheieturile mâinii, în formă de inimă.

Susannah mi-a spus că, atunci când m-am născut, a știut că-i eram sortită unuia dintre băieții ei. A spus că era vorba de destin. Mama, care în mod normal nu credea în astfel de lucruri, a spus că ar fi fost perfect, câtă vreme aș fi avut cel puțin câteva iubiri înainte să mă așez la casa mea. De fapt, a spus „iubiți", dar cuvântul mă înfiora. Susannah și-a pus mâinile pe obrajii mei și mi-a zis:

— Belly, ai binecuvântarea mea categorică, aș urî să-mi pierd băieții dându-i pe amândoi altcuiva.

Mergeam la casa de pe plajă a lui Susannah, din Cousins Beach, în fiecare vară de când eram bebeluș, chiar dinainte să mă nasc. Pentru mine, Cousins era mai puțin despre oraș și mai mult despre casă. Casa era lumea mea. Aveam propria noastră plajă, doar pentru noi. Casa de vacanță însemna multe lucruri. Terasa în formă de spirală pe care alergam, carafele cu ceai rece, înotul noaptea în piscină... și băieții, mai presus de toate, băieții.

Mă întrebam mereu cum arătau băieții în decembrie. Încercam să mi-i imaginez îmbujorați, lângă un brad de Crăciun, îmbrăcați în pulovere pe gât și purtând fulare movalii, dar această imagine părea mereu falsă. Nu-i cunoșteam pe Jeremiah și Conrad iarna, și eram geloasă pe toți cei care-i cunoșteau. Eu primeam șlapi, nasuri arse de soare, slipuri și nisip. Dar cum rămâne cu fetele din New England care mergeau cu ei la bătăile cu bulgări de zăpadă din pădure? Cele care se cuibăreau lângă ei, în

timp ce așteptau să se încălzească mașina, cele cărora ei le dădeau hainele lor când era frig afară. Mă rog, poate Jeremiah. Nu Conrad. Conrad n-ar fi făcut-o niciodată; nu era stilul lui. În orice caz, mi se părea nedrept.

Stăteam lângă calorifer la ora de istorie și mă întrebam ce făceau ei în acel moment, dacă-și încălzeau și ei picioarele pe un calorifer undeva. Număram zilele până la vară. Pentru mine, iarna aproape că nu conta. Vara era importantă. Toată viața mea se măsura în veri. Ca și cum nu începeam să trăiesc cu adevărat până în iunie, până când nu eram pe acea plajă, în acea casă.

Conrad era mai mare cu un an și jumătate. Era misterios, misterios, misterios. Complet inaccesibil, indisponibil. Avea un zâmbet arogant și mă trezeam mereu holbându-mă la buzele lui. Buzele care zâmbesc arogant te fac să vrei să le săruți, să le îmblânzești, să le iei aroganța odată cu sărutul. Sau poate să nu o iei..., dar să o controlezi cumva. Să o faci a ta. Era exact ce voiam să fac cu Conrad. Să-l fac al meu.

Jeremiah, pe de altă parte... el era prietenul meu. Se purta frumos cu mine. Era genul de băiat care încă își îmbrățișa mama, care voia să o țină de mână chiar dacă, practic, era prea mare pentru asta. Nu era stânjenit. Jeremiah Fisher era prea ocupat să se simtă bine ca să poată fi stânjenit vreodată.

Sunt sigură că la școală Jeremiah era mai popular decât Conrad. Sunt sigură că fetele îl plăceau mai mult. Sunt sigură că, dacă n-ar fi fost fotbalul, Conrad n-ar fi fost cine știe cine. Ar fi fost doar tăcutul, capriciosul Conrad, nu un zeu al fotbalului. Și-mi plăcea asta. Îmi plăcea că prefera să fie singur cu chitara lui. Ca și cum era mai presus de chestiile prostești legate de liceu. Îmi

plăcea să cred că, dacă ar fi fost la școala mea, n-ar fi jucat fotbal, ci ar fi apărut în revista de literatură și ar fi observat pe cineva ca mine.

Când am oprit în sfârșit în fața casei, Jeremiah și Conrad stăteau pe terasă. M-am aplecat spre Steven și am claxonat de două ori, ceea ce, în limbajul nostru de vară, însemna: *Veniți să ne ajutați imediat la bagaje.*

Conrad avea optsprezece ani acum. Tocmai fusese ziua lui de naștere. Era mai înalt decât cu o vară în urmă, dacă puteți crede. Avea părul scurt, dat după urechi și la fel de negru ca întotdeauna. Spre deosebire de al lui Jeremiah, care crescuse mai lung, așa că arăta puțin sălbatic, dar în sensul bun — ca un jucător de tenis din anii '70. Când era mai mic, era blond și cârlionțat, aproape platinat vara. Jeremiah își ura cârlionții. O vreme, Conrad îl convinsese că părul se cârlionțează de la coaja de pâine a sandviciurilor, așa că Jeremiah încetase să o mai mănânce, iar Conrad o dădea el gata. Pe măsură ce Jeremiah a mai crescut, părul lui a fost tot mai puțin cârlionțat și mai mult ondulat. Îmi era dor de cârlionții lui. Susannah îl numea îngerașul ei și chiar arăta ca unul, cu obrajii îmbujorați și cârlionții aurii. Încă avea acei obraji îmbujorați.

Jeremiah s-a prefăcut că strigă la o portavoce și a urlat:

— Steve-o!

Am rămas în mașină și l-am privit pe Steven îndreptându-se spre ei și îmbrățișându-se ca băieții. Aerul mirosea sărat și umed, ca și cum ar fi putut ploua cu apă de mare în orice clipă. M-am prefăcut că-mi leg șireturile de la tenișI, dar, de fapt, tot ce voiam era să stau singură un moment, să mă uit la ei și la casă. Casa era mare, vopsită

în gri și în alb, și arăta ca majoritatea caselor de pe stradă, dar mult mai bine. Arăta așa cum mă gândeam că trebuie să arate o casă pe plajă. Arăta ca acasă.

S-a dat jos din mașină și mama.

— Salut, băieți. Unde e mama voastră? a strigat ea.

— Hei, Laurel. Trage un pui de somn, a strigat Jeremiah înapoi.

De obicei, Susannah ieșea agitată din casă în secunda în care opream mașina.

Mama a făcut trei pași spre ei și i-a îmbrățișat strâns pe amândoi. Îmbrățișarea mamei mele era la fel de puternică și de hotărâtă ca strângerea ei de mână. A dispărut în casă, cu ochelarii de soare ridicați pe cap.

M-am dat jos din mașină și mi-am aruncat geanta pe umăr. Nici nu m-au observat la început. Dar apoi au făcut-o. Chiar au făcut-o. Conrad m-a studiat din cap până-n picioare, așa cum o fac băieții la mall. Nu mă privise niciodată așa. Nici măcar o dată. Simțeam că roșesc din nou, ca în mașină. Jeremiah, pe de altă parte, s-a uitat de două ori. M-a privit ca și cum nu mă recunoștea. Toate astea s-au întâmplat în decurs de vreo trei secunde, dar păruseră mult mai lungi.

Conrad m-a îmbrățișat primul, dar a fost o îmbrățișare distantă, ca și cum avea grijă să nu se apropie prea tare. Tocmai se tunsese și avea pielea de la ceafă roz și proaspătă, ca a unui bebeluș. Conrad mirosea ca oceanul. Mirosea a Conrad.

— Îmi plăceai mai mult cu ochelari, mi-a șoptit el la ureche.

Asta m-a durut. L-am împins și i-am spus:

— Ei, păcat! Lentilele mele de contact sunt aici ca să rămână.

Mi-a zâmbit, și zâmbetul ăla... pur și simplu m-a copleșit. Așa se întâmpla de fiecare dată.

— Cred că ți-au apărut unii noi, a spus el, atingându-mi nasul.

Știa cât de jenată eram de pistruii mei și mă tot tachina de câte ori avea ocazia.

Apoi Jeremiah m-a strâns în brațe, aproape ridicându-mă în aer.

— Belly Button s-a făcut mare, a strigat el.

Am râs.

— Lasă-mă jos, i-am spus. Miroși a transpirație.

Jeremiah a râs zgomotos.

— Aceeași Belly dintotdeauna, a spus el, dar se holba la mine ca și cum nu era tocmai sigur că eu eram.

Și-a lăsat capul într-o parte și a spus:

— E ceva diferit la tine, Belly.

Mi-am pregătit replica amuzantă.

— Ce? Mi-am pus lentile.

Oricum nu mă obișnuisem să mă văd purtând ochelari. Cea mai bună prietenă a mea, Taylor, încercase din clasa a șasea să mă convingă să-mi pun lentile și, în sfârșit, o ascultasem.

Mi-a zâmbit.

— Nu e asta. Pur și simplu arăți altfel.

M-am întors la mașină, iar băieții m-au urmat. Am golit repede mașina și, imediat ce am terminat, mi-am luat valiza și geanta cu cărți și m-am îndreptat direct spre vechiul meu dormitor. Camera mea era cea pe care o avusese Susannah în copilărie. Avea un tapet decolorat care imita pânza și mobilier alb. Aveam acolo o cutie muzicală care-mi plăcea. Când era deschisă, apărea o balerină care făcea piruete pe muzica din *Romeo și Julieta*, varianta mai

veche. Îmi țineam bijuteriile în ea. Tot ce era în camera mea era vechi și decolorat, dar tocmai asta-mi plăcea. Simțeam că erau secrete în acei pereți, în patul cu baldachin și mai ales în cutia muzicală.

Simțeam că aveam nevoie de o pauză după ce-l văzusem pe Conrad din nou, după ce mă privise în felul ăla. Am luat ursul polar de pluș de pe noptieră și l-am strâns tare la piept — îl chema Junior Mint, dar îi ziceam Junior. M-am așezat cu el pe patul de-o persoană. Inima îmi bătea atât de tare, că o puteam auzi. Totul era la fel, doar că nu era. Se uitaseră amândoi la mine ca și cum eram într-adevăr o fată, nu doar surioara cuiva.

Capitolul 2

12 ani

Prima oară când am avut inima frântă a fost în casa asta. Aveam 12 ani.

Era una dintre acele nopți cu adevărat rare când băieții nu erau toți împreună — Steven și Jeremiah se duseseră să pescuiască peste noapte cu niște băieți pe care îi cunoscuseră la sala de jocuri. Conrad spusese că nu avea chef să meargă, și eu, bineînțeles, nu fusesem invitată, așa că rămăseserăm numai noi doi.

Mă rog, nu împreună, dar în aceeași casă.

Citeam un roman de dragoste în camera mea, stând cu picioarele pe perete, când Conrad a trecut pe acolo. S-a oprit și mi-a spus:

— Belly, ce faci în seara asta?

Am închis romanul imediat.

— Nimic, am spus.

Am încercat să-mi păstrez un ton lejer, să nu par prea încântată sau dornică de prezența lui. Îmi lăsasem intenționat ușa deschisă, în speranța că avea să treacă pe la mine.

— Vrei să mergi cu mine pe faleză? a întrebat.

Părea relaxat, aproape prea relaxat.

Ăsta era momentul pe care-l așteptasem. Ăsta era. Eram în sfârșit suficient de mare. O parte din mine deja o știa, era pregătită. M-am uitat la el, la fel de relaxată cum fusese și el.

— Poate. Am tot tânjit după un măr cu caramel.

— O să-ți cumpăr unul, s-a oferit el. Îmbracă-te repede și mergem. Mamele noastre se duc la film; o să ne lase acolo în drumul lor.

M-am ridicat și i-am spus:

— Bine.

Imediat ce a plecat Conrad, am închis ușa și am alergat la oglindă. Mi-am despletit părul și m-am pieptănat. Îl aveam lung în acea vară, aproape până la talie. Apoi mi-am dat jos costumul de baie și m-am îmbrăcat în pantaloni scurți albi și în tricoul meu gri preferat. Tata spunea că se asorta cu ochii mei. Mi-am întins pe buze niște luciu de buze cu căpșuni, pe care mi l-am pus apoi în buzunar, pentru mai târziu. În caz că trebuia să-mi dau din nou cu el.

În mașină, Susannah a tot zâmbit la mine, în oglinda retrovizoare. I-am aruncat o privire care spunea: *Încetează, te rog* —, deși voiam să-i zâmbesc și eu. Conrad oricum nu era atent. S-a uitat pe fereastră tot drumul.

— Distracție plăcută, copii, a spus Susannah, făcându-mi cu ochiul când am închis portiera.

Conrad a cumpărat mai întâi mărul cu caramel, pentru mine. Lui și-a cumpărat o doză de suc și atât — de obicei mânca cel puțin un măr sau două, sau o gogoașă spiralată. Părea agitat, ceea ce pe mine mă făcea să mă simt mai puțin agitată.

În timp ce ne plimbam pe faleză, mi-am lăsat brațul lejer pe lângă corp... *pentru orice eventualitate.* Dar nu m-a prins de mână. Era una dintre acele seri perfecte de vară, cu briză rece și cu nicio picătură de ploaie. Avea să plouă în ziua următoare, dar în seara aceea erau brize reci și atât.

I-am spus:

— Să ne așezăm ca să pot să-mi mănânc mărul.

Și asta am făcut. Ne-am așezat pe o bancă, cu priveliște spre plajă.

Am mușcat cu grijă din măr; mă temeam să nu mi se lipească tot caramelul de dinți, căci atunci cum ar mai fi putut să mă sărute?

El a sorbit zgomotos din doza lui de Coca-Cola, apoi s-a uitat la ceas.

— Când termini de mâncat, să mergem la jocul cu inele.

Voia să câștige un animal de pluș pentru mine! Deja știam pe care l-aș fi ales — ursul polar cu ochelari și fular. Fusesem cu ochii pe el toată vara. Mă și vedeam lăudându-mă cu el în fața lui Taylor. Ah, ursul ăsta? Conrad Fisher l-a câștigat pentru mine.

Am înfulecat restul mărului din aproape două înghițituri.

— Mmm... bine, am spus, ștergându-mă cu mâna la gură. Să mergem!

Conrad s-a îndreptat direct spre jocul cu inele și a trebuit să merg repede ca să țin pasul cu el. Ca de obicei, nu era prea vorbăreț, așa că am vorbit și mai mult ca să compensez asta.

— Cred că la întoarcere mama o să instaleze în sfârșit cablu. Steven, tata și cu mine am încercat dintotdeauna s-o convingem. Pretinde că e înverșunată împotriva

televizorului, dar apoi se uită la filme pe A&E toată perioada cât stăm aici. E așa o ipocrizie, am spus, pierindu-mi vocea când mi-am dat seama că el nici măcar nu mă asculta.

Se uita la fata care lucra la jocul cu inele.

Părea să aibă 14 sau 15 ani. Primul lucru pe care l-am observat la ea au fost pantalonii scurți. Erau galben-deschis și foarte, foarte scurți. Exact genul de pantaloni din cauza cărora râseseră băieții de mine când îi purtasem cu două zile înainte. Mă simțisem atât de bine când îi cumpărasem cu Susannah, ca apoi băieții să râdă de mine. Pantalonii arătau mult mai bine pe ea.

Avea picioarele lungi și pistruiate, la fel ca brațele. Totul era subțire la ea, chiar și buzele. Avea părul lung și ondulat. Era roșcat, dar atât de deschis, că părea aproape de culoarea piersicii. Cred că era cel mai frumos păr pe care-l văzusem vreodată. Și-l dăduse într-o parte și era atât de lung, că trebuia să și-l scuture când le înmâna oamenilor inelele.

Conrad venise pentru ea pe faleză. Mă adusese pentru că nu voia să fie singur și pentru că nu voia ca Steven și Jeremiah să-i dea bătăi de cap. Asta era tot. Ăsta era adevăratul motiv. Puteam să-mi dau seama de asta din felul cum o privea, cum aproape că-și ținea răsuflarea.

— O știi? am întrebat.

A tresărit, ca și cum uitase că eram acolo.

— Pe tipa asta? Nu, nu chiar.

Mi-am mușcat buza.

— Păi, și vrei s-o cunoști?

— Ce să vreau? Conrad părea derutat, ceea ce era enervant.

— Vrei s-o cunoști? am întrebat iritată.

— Cred că da.

L-am apucat de mânecă și ne-am dus direct spre gheretă. Fata ne-a zâmbit, iar eu i-am zâmbit înapoi, dar doar de fațadă. Jucam un rol.

— Câte inele? a întrebat ea.

Purta aparat dentar, dar la ea arăta interesant, ca o bijuterie pentru dinți, nu ca un tratament ortodontic.

— O să luăm trei, i-am spus. Îmi plac pantalonii tăi scurți.

— Mersi, a spus ea.

Conrad și-a dres glasul.

— Sunt drăguți.

— Parcă spuneai că sunt prea scurți când am purtat exact același model acum două zile, am spus eu, iar apoi m-am întors spre fată. Conrad este exagerat de grijuliu. Tu ai un frate mai mare?

Ea a râs.

— Nu.

Apoi l-a întrebat pe Conrad:

— Crezi că sunt prea scurți?

Conrad s-a înroșit la față. De când îl cunoșteam, nu-l văzusem niciodată înroșindu-se. Aveam senzația că era și ultima oară când îl vedeam. M-am prefăcut că mă uit la ceas și i-am spus:

— Con, mă duc să mă dau în roata mare înainte să plecăm. Câștigă un premiu pentru mine, bine?

Conrad a dat repede din cap, eu mi-am luat la revedere de la fată și am plecat. M-am îndreptat spre roată cât de repede am putut, pentru ca cei doi să nu mă vadă plângând.

Mai târziu, am aflat că numele fetei era Angie. Conrad a câștigat până la urmă ursul polar cu ochelari și fular.

Mi-a spus că Angie îi spusese că era cel mai bun premiu pe care-l aveau. Mi-a spus că și el se gândise că mi-ar fi plăcut. I-am spus că aș fi preferat girafa, dar i-am mulțumit oricum. l-am pus numele Junior Mint și l-am lăsat unde-i era locul, în casa de vacanță.

Capitolul 3

După ce am despachetat, m-am dus direct la piscină, unde știam că aveau să fie băieții. Stăteau întinși pe șezlonguri, cu picioarele goale și murdare atârnând pe margine.

Imediat ce m-a văzut, Jeremiah s-a ridicat.

— Doamnelor și domnilor-lor-lor, a început el dramatic, făcând o reverență ca un maestru de ceremonii la circ. Cred că este timpul... pentru prima săritură pe burtă a verii.

M-am îndepărtat de ei neliniștită, cu pași mici. Dacă m-aș fi mișcat prea repede, s-ar fi terminat totul — ar fi alergat după mine.

— În niciun caz, am spus.

Apoi Conrad și Steven s-au ridicat, blocându-mi calea.

— Nu te poți împotrivi tradiției, a spus Steven.

Conrad doar a rânjit malefic.

— Sunt prea mare pentru asta, am spus disperată.

Am mers cu spatele și atunci m-au prins. Steven și Jeremiah m-au strâns de încheieturi.

— Haideți, băieți, am spus, smucindu-mă din strânsoarea lor.

Mi-am târât picioarele, dar ei m-au tras cu totul. Știam că era inutil să opun rezistență, dar continuam să încerc, deși călcâiele mă ardeau pe pavaj.

— Gata? a spus Jeremiah, ținându-mă de subrat.

Conrad m-a luat de picioare, Steven m-a prins de brațul drept, iar Jeremiah de stângul. M-au legănat într-o parte și în alta, ca pe un sac de făină.

— Vă urăsc, băieți, am țipat peste râsetele lor.

— Unu, a început Jeremiah.

— Doi, a adăugat Steven.

— Și trei, a încheiat Conrad.

Apoi m-au aruncat în piscină, așa cum eram, cu hainele pe mine. Am aterizat zgomotos în apă. Chiar și de sub apă, îi puteam auzi râzând în hohote.

Săritura pe burtă era ceva ce începuseră cu multe veri în urmă. Probabil că Steven era vinovatul. Uram chestia asta. Chiar dacă era singura dată când eram inclusă în distracția lor, uram să duc eu greul. Mă făcea să mă simt complet neputincioasă și-mi amintea că eram o intrusă, prea slabă ca să mă împotrivesc lor, și-mi făceau asta doar pentru că eram fată. Surioara cuiva.

Obișnuiam să plâng din cauza asta, să alerg la Susannah și la mama, dar asta nu-mi făcea bine. Doar că le dădeam ocazia băieților să mă acuze că eram o pârâcioasă. Nu și de data asta totuși. De data asta, aveam să fiu o fată de gașcă. Dacă eram de gașcă, poate că asta le-ar fi răpit puțin din bucurie.

Când am ieșit la suprafață, am zâmbit și am spus:

— Sunteți niște băieței de zece ani.

— Pentru totdeauna, a spus Steven încântat.

Aerul lui îngâmfat mă făcea să vreau să-l împroșc cu apă și să-l ud, pe el și ochelarii lui de soare Hugo Boss, pentru care muncise trei săptămâni.

Apoi am spus:

— Cred că mi-ai sucit glezna, Conrad.

M-am prefăcut că aveam probleme să înot spre ei.

El a venit pe marginea piscinei.

— Sunt destul de sigur că o să supraviețuiești, a spus el, rânjind.

— Cel puțin, ajută-mă să ies, i-am cerut.

S-a lăsat pe vine și a întins brațul spre mine, iar eu l-am prins de mână.

— Mersi, am spus eu buimacă. Apoi l-am strâns și l-am tras de braț cât de tare am putut. El s-a clătinat, a căzut în față și a aterizat în piscină, apa pleoscăind și mai puternic decât la mine. Cred că atunci am râs mai tare decât o făcusem în toată viața mea. La fel și Jeremiah și Steven. Cred că toți cei din Cousins Beach ne-au auzit râzând.

Capul lui Conrad a apărut repede la suprafață, apoi tipul a înotat repede spre mine, ajungându-mă din două mișcări. Mă temeam să nu fie nervos, dar nu era, nu tocmai. Zâmbea, dar într-un fel amenințător. M-am îndepărtat de el.

— Nu poți să mă prinzi, am spus veselă. Ești prea încet!

De fiecare dată când se apropia, înotam și mă îndepărtam de el.

— Marco, am strigat, chicotind.

— Polo! au strigat Jeremiah și Steven, care se îndreptau spre casă.

Ceea ce m-a făcut să râd și să înot mai încet, iar Conrad m-a prins de picior.

— Dă-mi drumul, am gâfâit, încă râzând.

Conrad a dat din cap.

— Parcă ziceai că înot prea încet, a spus el, înaintând prin apă.

Eram în zona de scufundări. Prin tricoul lui alb, ud leoarcă, puteam să-i văd pielea roz-aurie.

Dintr-odată s-a lăsat între noi o tăcere ciudată. El încă mă ținea de picior, iar eu încercam să rămân la suprafață. Pentru o clipă, mi-am dorit ca Jeremiah și Steven să fie încă acolo. Nu știam de ce.

— Dă-mi drumul, am repetat.

El m-a tras de picior, mai aproape de el. Asta mă făcea să mă simt amețită și agitată. Am spus-o din nou, pentru ultima oară, deși nu vorbeam serios.

— Conrad, dă-mi drumul!

Și a făcut-o. Apoi m-a scufundat. N-avea importanță. Oricum, deja îmi țineam respirația.

Capitolul 4

Susannah s-a trezit la scurt timp după ce ne-am schimbat cu haine uscate, scuzându-se că ratase marea noastră sosire. Părea încă somnoroasă și avea părul ciufulit, zici că era un copil. Prima oară s-a îmbrățișat cu mama, puternic și lung. Mama părea atât de fericită să o vadă, încât îi dăduseră lacrimile, or mama nu plângea niciodată.

Apoi a venit rândul meu. Susannah m-a îmbrățișat strâns și lung, genul de îmbrățișare care te face să te întrebi cât va dura și cine se va desprinde primul.

— Ce slabă ești! i-am zis, pe de o parte pentru că era adevărat și pe de altă parte pentru că știam că-i plăcea să i se spună asta.

Ținea mereu dietă, era tot timpul atentă la ce mânca. Mie mi se părea că arăta perfect.

— Mersi, scumpo, a spus Susannah într-un final, dându-mi drumul și privindu-mă de la distanță.

A scuturat din cap și a adăugat:

— Când ai crescut atâta? Când te-ai transformat în femeia asta fenomenală?

Am zâmbit stânjenită, bucuroasă că băieții erau sus și nu prin preajmă să audă asta.

— Sunt aproape la fel.

— Dintotdeauna ești drăguță, dar, scumpo, uită-te la tine!

A dat din cap a admirație.

— Ești atât de frumoasă! Atât de frumoasă! O să ai o vară minunată, minunată! O să fie o vară pe care n-o s-o uiți niciodată!

Susannah vorbea mereu în astfel de termeni absoluți — și când o făcea, suna ca o declarație, ca și cum chiar avea să fie adevărat, pentru că așa spunea ea.

De fapt, Susannah chiar a avut dreptate. A fost o vară pe care n-am s-o uit niciodată. A fost vara în care a început totul. A fost vara în care am devenit frumoasă. Pentru că, pentru prima oară, așa m-am simțit. Adică m-am simțit frumoasă. Despre fiecare vară de până atunci crezusem că avea să fie diferită. Că viața avea să fie diferită. Și, în acea vară, în sfârșit așa a fost. Eu am fost diferită.

Capitolul 5

În prima seară, cina era în fiecare an aceeași: o oală mare cu supă de fructe-de-mare, pe care Susannah o gătea cât timp aștepta să sosim. O grămadă de creveți și picioare de crab și calamar — știa că-mi plăcea la nebunie calamarul. Chiar și când eram mică, alegeam calamarul și-l păstram pentru final. Susannah punea oala în mijlocul mesei, lângă felii crocante de pâine franțuzească de la brutăria din apropiere. Fiecare ne luam un castron și ne serveam cu polonicul din oală pe tot parcursul cinei. Susannah și mama beau mereu vin roșu, iar noi, copiii, Fanta de struguri, dar în seara aceea erau pahare de vin pentru toată lumea.

— Cred că acum suntem toți suficient de mari ca să bem vin... ce părere ai, Laur? a spus Susannah când ne-am așezat la masă.

— Nu știu ce să zic, a început mama, dar apoi s-a oprit. Ah, în regulă. Bine. Sunt provincială, Beck, nu-i așa?

Susannah a râs și a desfăcut sticla.

— Tu? Niciodată, a spus ea, turnându-ne puțin vin la fiecare. Este o seară specială. Este prima seară de vară.

Conrad și-a băut vinul din două înghițituri. L-a băut ca și cum era obișnuit să bea. Bănuiesc că se pot întâmpla multe de-a lungul unui an. Apoi a spus:

— Nu e prima seară de vară, mamă.

— O, ba da. Vara nu începe până când nu sosesc prietenii noștri, a spus Susannah, întinzându-se peste masă ca să ne atingă mâna mie și lui Conrad.

El și-a retras-o, aproape involuntar. Susannah n-a părut să observe, dar eu da. Mereu îl observam pe Conrad.

Jeremiah probabil că observase și el, pentru că a schimbat subiectul.

— Belly, uite noua mea cicatrice, a spus el, ridicându-și tricoul. Am marcat trei goluri în seara aia.

Jeremiah juca fotbal. Se mândrea cu toate rănile lui din luptă.

M-am aplecat spre el ca să mă uit mai bine. Era o zgârietură lungă, care începea să dispară, chiar deasupra abdomenului. În mod clar, își lucrase corpul. Avea abdomenul plat și tare și nu mai arăta deloc ca vara trecută. Jeremiah părea acum mai mare decât Conrad.

— Uau, am făcut eu.

Conrad a pufnit.

— Jere vrea de fapt să se laude cu cele două pătrățele ale lui, a spus el, rupând o bucată de pâine pe care a înmuiat-o în castron. De ce nu ne arăți tuturor, nu doar lui Belly?

— Da, arată-ne, Jere, a spus Steven, rânjind.

Jeremiah a rânjit la rândul lui și i-a spus lui Conrad:

— Ești gelos pentru că tu ai renunțat.

Conrad renunțase la fotbal? Asta era o noutate pentru mine.

— Conrad, ai renunțat, omule? l-a întrebat Steven.

Am presupus că era o noutate și pentru el. Conrad o ducea chiar bine; Susannah ne trimitea decupaje cu el din ziar. El și Jeremiah fuseseră în aceeași echipă în ultimii doi ani, dar Conrad fusese vedeta.

Conrad a dat indiferent din umeri. Avea părul încă ud, din piscină, la fel și eu.

— A devenit plictisitor, a spus el.

— Adică el a devenit plictisitor, a spus Jeremiah.

Apoi s-a ridicat și și-a tras tricoul în sus.

— Destul de frumos, hm?

Susannah și-a dat capul pe spate și a râs, la fel și mama mea.

— Stai jos, Jeremiah, a spus ea, întinzând franzela spre el, ca pe o sabie.

— Ce crezi, Belly? m-a întrebat.

Zici că-mi făcea cu ochiul, deși nu-mi făcea.

— Destul de frumos, am încuviințat eu, încercând să nu zâmbesc.

— Acum este rândul lui Belly să se laude, a spus Conrad ironic.

— Belly nu are nevoie să se laude. Putem vedea cu toții cât de drăguță e doar uitându-ne la ea, a spus Susannah, sorbind din vin și zâmbindu-mi.

— Drăguță? Da, sigur, a spus Steven. Este bătaia mea de cap drăguță.

— Steven! s-a răstit mama.

— Ce? Ce-am spus? a întrebat el.

— Steven este prea porc ca să înțeleagă noțiunea de drăguț, am spus eu suav.

Am împins pâinea spre el.

— Guiț, guiț, Steven. Mai ia niște pâine.

— Nu mă deranjează să iau, a spus el, rupând o bucată crocantă.

— Belly, povestește-ne despre toate prietenele tale atrăgătoare cu care o să-mi faci lipeala, a spus Jeremiah.

— N-am mai încercat asta o dată? i-am răspuns. Să nu-mi spui că ai uitat-o deja pe Taylor Jewel.

Toată lumea a izbucnit în râs, chiar și Conrad.

Obrajii lui Jeremiah s-au făcut roz, dar râdea și el, și dădea din cap.

— Nu ești o fată de treabă, Belly, a spus el. Sunt o mulțime de fete simpatice la club, așa că nu-ți face griji pentru mine. Fă-ți griji pentru Con! El e cel care ratează toată distracția.

La început, planul era ca Jeremiah și Conrad să lucreze la club ca salvamari. Conrad mai făcuse asta cu o vară în urmă. Iar în vara asta era și Jeremiah suficient de mare să o facă, dar Conrad se răzgândise în ultima clipă și hotărâse să șteargă mesele la restaurantul fițos cu specific pescăresc.

Obișnuiam să mergem tot timpul acolo. Copiii sub doisprezece ani puteau să mănânce cu douăzeci de dolari. Era o vreme când eu eram singura care avea sub doisprezece ani. Mama se asigura întotdeauna că-i spune asta chelnerului. Dintr-un fel de principiu. De fiecare dată când o făcea, simțeam că dispar. Îmi doream să fiu invizibilă. Nu numai că băieții făceau mare caz din asta, ceea ce le era foarte ușor, dar ce uram era faptul că mă simțeam diferită, ca o intrusă. Uram să fiu arătată cu degetul. Nu voiam decât să fiu ca ei.

Capitolul 6

10 ani

Băieții au fost de la bun început o echipă. Conrad era liderul. De obicei, cuvântul lui era lege. Steven era secundul lui, iar Jeremiah era măscăriciul. În acea primă seară, Conrad hotărâse să doarmă cu toții pe plajă, în saci de dormit, și să facă și un foc de tabără. Era cercetaș; știa totul despre chestiile astea.

Geloasă, m-am uitat la ei cum își făceau planuri. Mai ales când și-au pus în bagaj biscuiții integrali și bezelele. Nu luați toată cutia, am vrut să le spun. Dar nu am făcut-o... nu eram în măsură s-o fac. Nici măcar nu era casa mea.

— Steven, ai grijă să iei lanterna, i-a ordonat Conrad.

Steven a încuviințat imediat. Nu-l văzusem niciodată să asculte de ordine. Îl admira pe Conrad, care era cu opt luni mai mare; mereu îl admirase. Toată lumea avea pe cineva, în afară de mine. Îmi doream să fiu acasă, să fac înghețată cu caramel cu tata și să o mâncăm stând pe podeaua din sufragerie.

— Jeremiah, să nu uiți cărțile de joc, adăugase Conrad, rulând un sac de dormit.

Jeremiah l-a salutat și a executat un mic dans, care m-a făcut să chicotesc:

— Da, să trăiți, domnule!

S-a întors spre mine și mi-a spus:

— Conrad e autoritar ca tata. Să nu crezi că trebuie să-l asculți sau ceva.

Faptul că îmi vorbise Jeremiah m-a făcut suficient de curajoasă ca să spun:

— Pot să vin și eu?

Imediat, Steven a răspuns:

— Nu. Doar băieții. Nu-i așa, Con?

Conrad a ezitat.

— Îmi pare rău, Belly, a spus el și pentru o secundă chiar a părut că-i pare rău.

Poate chiar pentru două secunde. Apoi a continuat să ruleze sacul de dormit.

M-am întors cu fața spre televizor.

— Bine. Oricum nu-mi pasă.

— Ooo, fiți atenți, Belly o să plângă, a strigat Steven cu entuziasm.

Apoi le-a spus lui Jeremiah și lui Conrad:

— Când nu iese cum vrea ea, începe să plângă. Tata cade mereu în capcană.

— Taci din gură, Steven! am țipat eu.

Îmi făceam griji că într-adevăr aveam să plâng. Ultimul lucru care-mi lipsea era să fiu o plângăcioasă în prima noastră seară. Cu siguranță că atunci chiar că nu m-ar mai fi luat niciodată cu ei.

— Belly o să plângă, a spus Steven, fredonând.

Apoi el și Jeremiah au început să danseze împreună.

— Lăsați-o-n pace! a spus Conrad.

Steven s-a oprit din dans.

— Poftim? a întrebat el derutat.

— Sunteți așa imaturi! a zis Conrad, dând din cap.

I-am privit luându-și echipamentul și pregătindu-se să plece. Eram pe cale să pierd ocazia să campez, să fiu parte din gașcă. Am spus repede:

— Steven, dacă nu mă lași să merg cu voi, o să te spun mamei.

Steven s-a strâmbat.

— Nu, n-o să mă spui. Mama urăște să fii pârâcioasă.

Era adevărat, mamei nu-i plăcea când îl pâram pe Steven cu astfel de lucruri. Mi-ar fi spus că avea și el nevoie să fie singur, că eu o să merg data viitoare, că m-aș distra mai bine acasă, cu ea și cu Beck. M-am cuibărit în canapea, cu brațele încrucișate. Pierdusem ocazia. Acum arătam ca un copilaș pârâcios.

Când să iasă, Jeremiah s-a întors spre mine și a executat iar un mic dans, iar eu nu m-am putut abține să nu râd. Conrad mi-a urat peste umărul lui:

— Noapte bună, Belly!

Și asta a fost. Mă îndrăgostisem.

Capitolul 7

N-am observat imediat că familia lor avea mai mulți bani decât a noastră. Casa de pe plajă nu era vreun loc fițos. Era doar o casă pe plajă, locuibilă și confortabilă. Avea canapele acoperite cu stofă veche și decolorată și un fotoliu care scârțâia, pe care noi, copiii, ne certam mereu; era vopsită într-un alb care se scorojise și avea podele din lemn masiv, decolorate de soare.

Dar era o casă mare, cu spațiu suficient pentru noi, și chiar mai mult decât ne trebuia. Cu ani în urmă, mai construiseră camere ca s-o mărească. Într-un capăt erau camera mamei, dormitorul lui Susannah și al domnului Fisher și o cameră goală de oaspeți. În celălalt capăt erau camera mea, o altă cameră de oaspeți și dormitorul băieților, pentru care eram invidioasă. În camera lor erau paturi suprapuse și un pat de o persoană, și uram că trebuia să dorm de una singură în camera mea, și să-i aud prin perete chicotind și șușotind toată noaptea. De câteva ori, băieții mă lăsaseră și pe mine să dorm cu ei, dar numai când aveau de spus vreo poveste de groază. Eram un spectator bun. Țipam tot timpul în momentele potrivite.

Pentru că ne făcuserăm mari, băieții n-au mai împărțit același dormitor. Steven a început să stea în același capăt cu dormitorul părinților, iar Jeremiah și Conrad aveau amândoi camerele în capătul în care stăteam eu. Încă de la început am împărțit cu toții aceeași baie. A noastră era în capătul camerelor noastre, mama o avea pe a ei, iar a lui Susannah era legată de dormitorul principal. Erau două chiuvete, Jeremiah și Conrad o împărțeau pe una, iar eu și Steven pe cealaltă.

Când eram mici, băieții nu lăsau niciodată jos capacul WC-ului și nu o făceau nici acum. Asta îmi amintea constant că eram diferită, că nu eram de-a lor. Apăruseră mici schimbări, totuși. Înainte lăsau apă peste tot, fie pentru că se împroșcau între ei, sau pur și simplu pentru că nu erau atenți. Acum, că se bărbiereau, lăsau fire de păr pe toată chiuveta. Bufetul era ticsit de diferite deodorante, creme de ras și apă de colonie.

Aveau mai multă apă de colonie decât aveam eu parfum — o sticluță roz, franțuzească, pe care mi-o cumpărase tata de Crăciun când aveam treisprezece ani. Mirosea a vanilie, zahăr ars și lămâie. Cred că iubita lui masterandă o alesese. El nu se pricepea la astfel de lucruri. Oricum, nu mi-am lăsat parfumul în baie printre toate chestiile lor. L-am ținut pe noptieră și nu mi-am dat niciodată cu el. Nici nu știu de ce-l luasem la mine.

Capitolul 8

După cină, am rămas la parter, pe canapea, la fel și Conrad. El stătea la celălalt capăt, cu capul plecat, ciupind coardele chitarei sale.

— Am auzit că ai o prietenă, i-am spus. Am înțeles că este ceva destul de serios.

— Fratele meu are o gură mare.

Cu o lună înainte să plecăm spre Cousins, Jeremiah îl sunase pe Steven. Vorbeau de ceva vreme la telefon, așa că m-am furișat lângă dormitorul lui Steven ca să trag cu urechea. Steven nu vorbea prea mult, dar părea o conversație serioasă. Am dat buzna în camera lui și l-am întrebat despre ce vorbiseră, iar Steven m-a acuzat că eram o mică spioană băgăcioasă, dar, în cele din urmă, mi-a spus de prietena lui Conrad.

— Și cum e?

Nu m-am uitat la el când l-am întrebat asta. Mi-era teamă să nu vadă cât de mult îmi păsa.

Conrad și-a dres glasul.

— Ne-am despărțit, a spus el.

Aproape că am suspinat. Inima mi-a tresărit vag.

— Mama ta are dreptate, chiar rupi multe inimi.

Îmi dorisem să sune ca o glumă, dar cuvintele au răsunat în mintea mea și în aer ca un fel de declarație.

A tresărit.

— Ea m-a părăsit, a spus el serios.

Nu-mi puteam imagina că cineva s-ar despărți de Conrad. Mă întrebam cum era tipa. Dintr-odată, în mintea mea devenise o persoană reală, fascinantă.

— Cum o cheamă?

— Ce contează? a spus el dur. Aubrey. O cheamă Aubrey.

— De ce s-a despărțit de tine?

Nu mă puteam abține. Eram prea curioasă. Cine era fata asta? Îmi imaginam pe cineva cu părul blond-deschis și ochi turcoaz, cineva cu unghii ovale și cuticule perfecte. Eu avusesem dintotdeauna unghiile scurte, pentru pian, și, chiar și după ce m-am lăsat de cântat, le-am avut la fel, pentru că așa eram obișnuită.

Conrad și-a lăsat chitara deoparte și s-a holbat în gol.

— Mi-a spus că m-am schimbat.

— Și chiar te-ai schimbat?

— Nu știu. Toată lumea se schimbă. Și tu te-ai schimbat.

— Cum m-am schimbat?

A dat din umeri și și-a luat din nou chitara.

— Cum spuneam, toată lumea se schimbă.

Conrad începuse să cânte la chitară în gimnaziu. Uram când cânta la chitară. Stătea acolo, zăngănind, fiind doar pe jumătate atent, doar pe jumătate prezent. Cânta ceva pentru sine și era cu mintea în altă parte. Noi ne uitam la televizor sau jucam cărți, iar el zdrăngănea chitara. Sau stătea în camera lui și exersa. Pentru ce... nu știam. Tot ce știam era că-i răpea din timpul cu noi.

— Ascultă asta, spusese odată, întinzând căștile ca eu să am una și el pe cealaltă.

Capetele ni se atinseseră.

— Nu e minunat?

Era Pearl Jam. Conrad era atât de fericit și de captivat, de parcă el îi descoperise. Eu nu auzisem niciodată de ei, dar, în acel moment, era cel mai bun cântec pe care-l ascultasem vreodată. Am ieșit și am cumpărat albumul *Ten* și l-am ascultat întruna. Când ascultam a cincea piesă, *Black*, era ca și cum trăiam din nou acel moment.

După ce s-a sfârșit vara, când am ajuns acasă, am mers la magazinul de muzică și am cumpărat partitura și am învățat să o cânt la pian. Mă gândeam că, într-o zi, l-aș fi putut acompania pe Conrad, ca și cum am fi o trupă. Ceea ce era stupid, pentru că în casa de vacanță nici măcar nu exista un pian. Susannah a încercat să ia unul, ca să pot exersa, dar mama nu a lăsat-o.

Capitolul 9

Noaptea, când nu puteam dormi, mă furișam la parter și mergeam să înot în piscină. Începeam să fac ture de bazin și continuam până când oboseam. Când mergeam la culcare, mă dureau mușchii, dar îmi plăcea să-i simt tremurânzi și relaxați. După ce înotam, îmi plăcea să mă înfășor într-unul dintre prosoapele de plajă cu albăstrele ale lui Susannah — nici măcar nu auzisem de prosoape de plajă înainte de Susannah. Apoi, mergând pe vârfuri sus, adormeam cu părul încă ud. Dormi atât de bine după ce ai stat în apă! Este o senzație unică.

Cu două veri în urmă, Susannah m-a găsit acolo și, în unele nopți, înota și ea cu mine. Eu eram sub apă, făcându-mi bazinele, și o simțeam scufundându-se și începând să înoate în celălalt capăt al piscinei. Nu vorbeam; doar înotam, dar era atât de plăcut să o am acolo cu mine! Erau singurele momente, în vara aceea, când o vedeam fără perucă.

Pe vremea aceea, din cauza chimioterapiei, Susannah purta perucă tot timpul. Nimeni n-o vedea fără ea, nici măcar mama. Susannah avusese cel mai frumos păr. Lung, de culoarea caramelului, moale ca vata de zahăr.

Peruca ei nici nu se compara, deși era făcută din păr natural, o perucă de cea mai bună calitate. După chimioterapie, după ce părul îi crescuse din nou, și-l ținea scurt, până la umeri. Era drăguț, dar nu mai era la fel ca înainte. Privind-o acum, nici n-ai ști cum arăta cândva, cu părul lung ca o adolescentă, ca mine.

În prima seară de vară, n-am putut dormi. Îmi lua o noapte sau două să mă obișnuiesc din nou cu patul meu, chiar dacă practic dormisem în el în fiecare vară a vieții mele. M-am foit și m-am întors pe toate părțile o vreme, apoi n-am mai suportat. Mi-am pus costumul de baie, vechiul costum pe care-l purtam în echipa de înot, cu dungi aurii și bustieră, și care abia îmi mai venea. Era prima baie nocturnă a verii.

Când înotam singură noaptea, totul îmi părea mai limpede. Auzindu-mi propria inspirație și expirație, mă simțeam calmă, sigură și puternică. Ca și cum aș fi putut înota o veșnicie.

Am înotat înainte și înapoi de câteva ori, și, la al patrulea bazin, am încercat să fac o săritură, dar m-am lovit de ceva tare. Am ieșit la suprafață și am văzut că era piciorul lui Conrad. Stătea pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, legănându-și-le. Mă privise tot timpul. Și fuma o țigară.

Am rămas sub apă până la bărbie — eram brusc conștientă de cât de mic îmi era costumul de baie. În niciun caz n-aveam să ies din apă cât timp era el acolo.

— De când te-ai apucat de fumat? l-am întrebat pe un ton acuzator. Și, de fapt, ce faci aici?

— La care întrebare vrei să-ți răspund mai întâi?

Avea acea expresie amuzată, infatuată, specifică lui, cea care mă înnebunea.

Am înotat până la peretele bazinului și m-am sprijinit cu brațele de margine.

— La a doua.

— Nu puteam dormi, așa că am ieșit la o plimbare, a spus el, dând din umeri.

Mințea. Ieșise afară doar ca să fumeze.

— De unde-ai știut că sunt aici? am insistat eu.

— Haide, Belly, mereu înoți noaptea aici.

A tras un fum din țigară.

Știa că înotam noaptea? Credeam că era secretul meu, al meu și al lui Susannah. M-am întrebat de cât timp știa. M-am întrebat dacă știau cu toții. Nu aveam idee de ce conta, dar conta. Pentru mine, cel puțin.

— OK, așa e. Dar tu de când te-ai apucat de fumat?

— Nu știu. De anul trecut, cred.

Intenționat era vag. Supărător.

— Păi, n-ar trebui să fumezi. Ar trebui să te lași chiar acum. Ești dependent?

A râs.

— Nu.

— Atunci, lasă-te! Dacă-ți dorești cu adevărat, știu că o să reușești.

Dacă-și dorea cu adevărat, putea să facă orice.

— Poate că nu vreau.

— Ar trebui, Conrad. Fumatul nu-ți face deloc bine.

— Ce-mi dai dacă mă las de fumat? a întrebat el, tachinându-mă.

Își ținea țigara în aer, deasupra dozei de bere.

Dintr-odată, aerul era altfel. Încărcat electric, de parcă fulgerase. M-am desprins de margine și am început să înaintez prin apă, îndepărtându-mă de el. Am simțit că trecuse o veșnicie înainte să vorbesc.

— Nimic, am spus. Ar trebui să te lași pentru tine.

— Ai dreptate, a spus, și momentul se sfârșise.

S-a ridicat și și-a stins țigara în capacul dozei.

— Noapte bună, Belly. Nu sta până târziu. Nu știi niciodată ce fel de monștri apar noaptea.

Totul era firesc din nou. I-am stropit picioarele cu apă în timp ce pleca.

— Du-te naibii, i-am strigat.

Cu mult timp în urmă, Conrad, Jeremiah și Steven mă convinseseră că un copil ucigaș umbla liber, genul de copil căruia îi plăceau fetițele durdulii, cu păr castaniu și ochi gri-albăstrui.

— Stai! Te lași sau nu? am strigat.

Nu mi-a răspuns, doar a râs. Puteam să-mi dau seama din felul cum îi tremurau umerii când a închis poarta.

După ce a plecat, m-am lăsat din nou în apă și am plutit. Îmi auzeam inima bătând. Bubuia repede-repede-repede ca un metronom. Conrad era diferit. Simțisem ceva la cină, înainte să-mi spună de Aubrey. Chiar se schimbase. Și totuși, felul în care mă tulbura era același. Era exact la fel. Ca și cum mă aflam în vârful roller-coasterului Grizzly din parcul de distracții Kings Dominion, gata să o iau la vale pe prima rampă.

Capitolul 10

— Belly, l-ai sunat pe tata? m-a întrebat mama.

— Nu.

— Cred că ar trebui să-l suni și să-i spui ce faci.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă îndoiesc că este foarte îngrijorat.

— Totuși.

— Păi, pe Steven l-ai pus să-l sune? am contraatacat.

— Nu, nu l-am pus, a spus ea, pe același ton. Steven și tatăl tău vor petrece două săptămâni împreună, vizitând facultăți. Tu, pe de altă parte, n-o să-l mai vezi până la sfârșitul verii.

De ce trebuia să fie atât de rațională? Tot timpul era așa. Mama era singura persoană pe care o știam care ar fi putut avea un divorț rațional.

S-a ridicat și mi-a dat telefonul.

— Sună-l pe tatăl tău, mi-a spus, ieșind din cameră.

Întotdeauna mă lăsa singură când vorbeam cu tata, ca și cum îmi oferea intimitate. Ca și cum aveam niște secrete pe care trebuia să i le spun tatălui meu și pe care nu le puteam spune de față cu ea.

Nu l-am sunat. Am pus telefonul la loc. El trebuia să mă sune, nu invers. El era tatăl, eu eram doar copilul. Și, oricum, tații nu-și aveau locul în casa de vacanță. Nici tata, nici domnul Fisher. Sigur, veneau în vizită, dar nu era locul lor aici. Nu aparțineau de el. Nu așa cum aparțineam noi, ceilalți, mamele și copiii.

Capitolul 11

9 ani

Jucam cărți afară pe terasă, iar mama și Susannah beau margaritas și jucau propriul lor joc de cărți. Soarele începea să apună și, curând, mamele urmau să intre în casă să fiarbă porumb și să facă hotdogi. Dar nu încă. Mai întâi jucau cărți.

— Laurel, de ce-i spui mamei Beck, când toată lumea-i spune Susannah? a întrebat Jeremiah.

El și fratele meu, Steven, erau în aceeași echipă și pierdeau mereu. Jocurile de cărți îl plictiseau pe Jeremiah, așa că el căuta întotdeauna ceva mai interesant de făcut, de discutat.

— Pentru că numele ei de fată este Beck, a explicat mama, rulând o țigară.

Fumau amândouă doar când erau împreună, așa că era o ocazie specială. Mama spunea că se simțea din nou tânără când fuma cu Susannah. Eu spuneam că-i scurta viața, dar ea îmi ignora îngrijorarea și mă poreclea profet al Apocalipsei.

— Ce înseamnă nume de fată? a întrebat Jeremiah.

Fratele meu a lovit pachetul de cărți al lui Jeremiah, ca să-l facă să joace, dar el l-a ignorat.

— Este numele unei doamne înainte să se căsătorească, prostule, a spus Conrad.

— Nu-l face prost, Conrad, a spus Susannah instinctiv, uitându-se la cărțile ei.

— Dar de ce trebuie să-și schimbe numele? s-a întrebat Jeremiah.

— Nu trebuie. Eu nu am făcut-o. Numele meu este Laurel Dunne, același ca în ziua în care m-am născut. Frumos, hm?

Mamei îi plăcea să se simtă superioară lui Susannah pentru că nu-și schimbase numele.

— Până la urmă, de ce să-și schimbe o femeie numele pentru un bărbat? Nu ar trebui s-o facă, a adăugat ea.

— Laurel, te rog, taci din gură, a spus Susannah, aruncând câteva cărți pe masă. Gin.

Mama a oftat, aruncându-și și ea cărțile pe masă.

— Nu mai vreau să joc gin. Hai să jucăm altceva. Hai să jucăm *go fish* cu copiii ăștia.

— Nu-ți place să pierzi, a spus Susannah.

— Mamă, nu jucăm *go fish*. Jucăm *hearts* și tu nu poți să joci, pentru că încerci mereu să trișezi, am spus eu.

Conrad era coechipierul meu și eram destul de sigură că aveam să câștigăm. Îl alesesem intenționat. Conrad se pricepea să câștige. Era cel mai rapid înotător, cel mai bun surfer și mereu, mereu, câștiga la jocurile de cărți.

Susannah a bătut din palme și a râs.

— Laur, fata asta este la fel ca tine.

Mama a spus:

— Nu, Belly este fata tatălui ei.

Apoi au schimbat amândouă o privire secretă care m-a făcut să vreau să spun „Ce, ce?" Dar știam că mama nu mi-ar fi spus niciodată. Era o secretoasă, mereu fusese. Și credeam că într-adevăr semănam cu tata: aveam ochii lui care se îngustau la colțuri, o versiune mai mică, de fetiță, a nasului său, bărbia alungită. De la mama n-aveam decât mâinile.

Apoi momentul a trecut și Susannah mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Ai absolută dreptate, Belly. Mama ta chiar trișează. Mereu a trișat la *hearts*. Trișorii nu prosperă niciodată, copii.

Susannah ne spunea mereu copii, dar adevărul e că nu mă deranja. În mod normal, m-ar fi deranjat. Dar felul în care o spunea Susannah nu părea un lucru rău, nu sugera că eram mici, copilăroși. Ci suna de parcă aveam toată viața înainte.

Capitolul 12

Domnul Fisher își făcea apariția pe parcursul verii, într-un weekend ocazional, mereu în prima săptămână din august. Era bancher, și să plece pentru o perioadă lungă de timp era, după cum spunea chiar el, pur și simplu imposibil. Și, oricum, era mai bine fără el, când eram doar noi. Când domnul Fisher venea în oraș, ceea ce nu se întâmpla foarte des, stăteam puțin mai încordată. Toți se simțeau așa. Mă rog, cu excepția lui Susannah și a mamei, desigur. Ironia era că mama îl știa pe domnul Fisher tot de atâta timp ca și Susannah — toți trei fuseseră la același liceu, unul destul de mic.

Susannah îmi spusese mereu să-i spun domnului Fisher „Adam", dar n-am putut niciodată s-o fac. Pur și simplu, nu mi se părea firesc. "Domnul Fisher" mi se părea firesc și așa îi spuneam, și așa îi spunea și Steven. Cred că avea el ceva anume care-i făcea pe toți oamenii să-i spună așa, nu doar pe copii. Și cred că și el prefera să i se spună astfel.

Ajungea la ora cinei, vineri seara, iar noi îl așteptam. Susannah îi pregătea băutura preferată, un cocktail de

whisky Maker's Mark și ghimbir. Mama o tachina pe Susannah pentru că îl aștepta, dar pe ea n-o deranja. Mama îl tachina, de fapt, și pe domnul Fisher. Și el o tachina, la rândul lui. Poate că „tachinat" nu este cuvântul potrivit. Era mai mult o ciondăneală. Se ciondăneau mult, dar și zâmbeau. Era amuzant: mama și tata se certau rar, dar nici nu zâmbeau atât de mult.

Bănuiesc că, pentru un tată, domnul Fisher arăta bine. Arăta oricum mai bine decât tata, dar era și mai îngâmfat decât el. Nu știu dacă arăta la fel de bine pe cât era Susannah de frumoasă, dar asta și pentru că o iubeam pe Susannah mai mult decât pe aproape oricine altcineva, și cine s-ar fi putut compara cu o persoană ca ea? Uneori, oamenii sunt de un milion de ori mai frumoși în mintea ta. E ca și cum îi vezi prin lentile speciale — dar poate că, dacă așa îi vezi tu, înseamnă că așa și sunt. Ca faza aia cu copacul care cade în pădure și nu e nimeni acolo să-l audă.

Domnul Fisher ne dădea nouă, copiilor, o hârtie de douăzeci de dolari de fiecare dată când ieșeam undeva. Conrad avea grijă mereu de bani.

— Pentru înghețată, spunea el. Cumpărați-vă ceva dulce.

Ceva dulce. Mereu era ceva dulce. Conrad îl venera. Tatăl lui a fost eroul lui. Mult timp, oricum. Mai mult decât în majoritatea cazurilor. Cred că tata a încetat să fie eroul meu când l-am văzut cu una dintre studentele lui doctorande după ce el și mama s-au despărțit. Nici măcar nu era frumoasă.

Ar fi fost ușor să-l învinovățesc pe tata pentru tot — pentru divorț, pentru noul apartament. Dar dacă învinovățeam pe cineva, aceea era mama. De ce trebuia

să fie atât de calmă, atât de placidă? Cel puțin, tata plânsese. Cel puțin, el suferea. Mama nu spunea nimic, nu arăta nimic. Familia noastră se destrămase, iar ea mergea mai departe. Nu era normal.

Când ne-am întors acasă în acea vară, tata se mutase deja — cu tot cu primele ediții din Hemingway, cu setul de șah, cu CD-urile cu Billy Joel și cu Claude. Claude era motanul lui, îi aparținea într-un fel în care nu aparținea nimănui. Era firesc să-l ia pe Claude cu el. Dar tot mă întrista. Cumva, să plece și Claude era aproape mai rău decât să plece tata, pentru că Claude părea să locuiască dintotdeauna în casa noastră, în care punea stăpânire pe fiecare spațiu. Ca și cum ar fi fost proprietarul locului.

Tata m-a scos la prânz la Applebee's și mi-a spus scuzându-se:

— Îmi pare rău că l-am luat pe Claude. Ți-e dor de el?

Aproape tot timpul prânzului a avut sos rusesc pe barbă, pe noua lui barbă. Barba era enervantă; prânzul era enervant.

— Nu, am spus.

Nu-mi puteam ridica privirea din supa franțuzească de ceapă.

— E al tău oricum.

Așa că tata a rămas cu Claude, iar mama cu Steven și cu mine. Era bine pentru toată lumea. Îl vedeam pe tata în majoritatea weekendurilor. Stăteam în noul lui apartament care mirosea a mucegai indiferent câte bețișoare parfumate aprindea.

Uram bețișoarele parfumate, la fel și mama. Mă făceau să strănut. Cred că pe tata îl făcea să se simtă independent și exotic faptul că aprindea câte bețișoare

voia, în noul lui bârlog, așa cum îl numea. Imediat ce am intrat în apartament, am spus acuzator:

— Ai ars bețișoare aici?

Uitase deja de alergia mea?

Tatăl meu a răspuns vinovat că da, aprinsese, dar că nu avea s-o mai facă. Și totuși a continuat să o facă. Le aprindea când nu eram acolo, pe fereastră, dar eu tot simțeam mirosul.

Era un apartament cu două camere; el dormea în dormitorul principal, iar eu în celălalt, în micul pat de o persoană, cu așternuturi roz. Fratele meu dormea pe canapeaua extensibilă. Ceea ce mă făcea să-l invidiez, de fapt, pentru că putea să stea treaz și să se uite la televizor. Nu aveam în cameră decât un pat și un dulap alb pe care abia dacă-l foloseam. Îmi țineam hainele doar într-un sertar. Celelalte erau goale. Mai era și un raft acolo, cu cărți pe care mi le cumpărase tata. Îmi cumpăra mereu cărți. Spera că aveam să ajung deșteaptă ca el, un om pasionat de cuvinte, pasionat de citit. Îmi plăcea să citesc, dar nu așa cum voia el. Nu într-un fel academic. Îmi plăceau romanele, nu non-ficțiunea. Și uram acele cearșafuri roz aspre. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus galbene, nu roz.

Totuși, a încercat. În felul lui, a încercat. A cumpărat un pian la mâna a doua și l-a înghesuit în sufragerie, doar pentru mine. Ca să pot exersa și când rămâneam la el, îmi spusese. N-o prea făceam totuși, pianul era dezacordat și nu mă lăsase inima să-i spun.

Era unul dintre motivele pentru care tânjeam după vară. Însemna că nu mai eram nevoită să stau în apartamentul mic și trist al tatei. Nu era vorba că nu-mi plăcea să-l văd pe el, îmi plăcea. Îmi era atât de dor de el! Dar apartamentul era deprimant. Îmi doream să-l văd pe tata

acasă la noi. În casa noastră adevărată. Îmi doream ca totul să fie așa cum era înainte. Și pentru că mama rămânea cu noi aproape toată vara, tata ne ducea pe mine și pe Steven într-o excursie când ne întorceam. De obicei, în Florida, ca să o vedem pe bunica. Îi spuneam Granna. Și excursia era deprimantă — Granna își petrecea tot timpul încercând să-l convingă să se împace cu mama, pe care ea o adora.

— Ai mai vorbit cu Laurel în ultima vreme? întreba ea, chiar și la mult timp după divorț.

Uram să o aud cicălindu-l pe tema asta; dar nu depindea de el, oricum. Era umilitor, pentru că mama se despărțise de el. Ea grăbise divorțul, ea dusese totul până la capăt, măcar atât știam și eu. Tata ar fi fost perfect mulțumit să treacă peste toate, să trăiască în casa noastră albastră cu două etaje, cu Claude și cu toate cărțile lui.

Tata mi-a povestit cândva că Winston Churchill a spus că Rusia era o ghicitoare învăluită în mister, în interiorul unei enigme. Potrivit tatei, Churchill vorbea despre mama. Asta era înainte de divorț și o spusese pe jumătate cu amărăciune, pe jumătate cu respect. Pentru că, chiar și atunci când o ura, o admira.

Cred că ar fi rămas cu ea pentru totdeauna, încercând să deslușească misterul. Era un om care rezolva puzzle-uri, căruia îi plăceau teoremele, teoriile. *X* trebuia să fie mereu egal cu ceva. Nu putea să fie pur și simplu *X*.

Pentru mine, mama nu era așa misterioasă. Era mama mea. Întotdeauna rațională, întotdeauna sigură pe ea. Pentru mine, era la fel de misterioasă ca un pahar cu apă. Știa ce voia; știa și ce nu voia. Adică să fie măritată cu tata. Nu știam dacă nu mai era îndrăgostită sau dacă nu fusese niciodată. Îndrăgostită, vreau să spun.

Cât am stat la Granna, mama a plecat într-una din călătoriile ei. Pleca în locuri îndepărtate, ca Ungaria sau Alaska. Mereu de una singură. Făcea fotografii, dar nu i-am cerut niciodată să mă uit la ele, iar ea nu m-a întrebat niciodată dacă voiam să le văd.

Capitolul 13

Stăteam în scaunul Adirondack, mâncând pâine prăjită și citind o revistă, când mama a ieșit și mi s-a alăturat. Avea privirea ei serioasă, privirea ei hotărâtă, ca atunci când voia să aibă o discuție ca de la mamă la fiică. Mi-era groază de discuțiile astea, la fel cum îmi era groază de menstruația mea.

— Ce faci? m-a întrebat ea pe un ton lejer.

Am înfulecat restul de pâine prăjită.

— Mănânc?

— Poate-ar trebui să te-apuci de lecturile de vară pentru cursul de engleză, a spus ea întinzându-se spre mine și ștergându-mi niște firimituri de pe bărbie.

— Da, plănuiam să fac asta, am spus, deși nu era adevărat.

Mama și-a dres glasul.

— Conrad se droghează? m-a întrebat ea.

— Poftim?

— Conrad se droghează?

Aproape că m-am înecat.

— Nu! Și, oricum, de ce mă întrebi pe mine? Conrad nu vorbește cu mine. Întreabă-l pe Steven!

— L-am întrebat. Nu știe. Nu ar minți, a spus ea, holbându-se la mine.

— Păi, nici eu!

Mama a oftat.

— Știu. Beck e îngrijorată. Conrad se poartă ciudat. S-a lăsat de fotbal...

— Și eu m-am lăsat de dans, am spus, dându-mi ochii peste cap. Și nu mă vezi pe-aici fumând iarbă.

Și-a țuguiat buzele.

— Îmi promiți că-mi spui dacă auzi ceva?

— Nu știu..., am spus eu, tachinând-o.

Nu era nevoie să-i promit. Știam despre Conrad că nu se droga. Una era să bea o bere, dar de drogat nu s-ar fi drogat niciodată. Aș fi pariat pe viața mea.

— Belly, e o treabă gravă.

— Mamă, relaxează-te! Nu se droghează. Oricum, de când faci parte din brigada antidrog? Tocmai tu vorbești.

I-am dat un cot în joacă.

Ea s-a abținut să nu zâmbească și a dat din cap.

— Nu începe!

Capitolul 14

13 ani

Când au făcut-o prima oară, credeau că noi nu știam. Fusese destul de prostesc din partea lor, având în vedere că era una dintre acele seri rare în care eram cu toții acasă. Eram în sufragerie. Conrad asculta muzică cu căștile pe urechi, iar Jeremiah și Steven se jucau un joc video. Eu stăteam în fotoliu, citind *Emma* — în principal pentru că mă făcea să arăt inteligentă, și nu pentru că-mi plăcea. Dacă era să citesc pe bune, aș fi fost închisă în camera mea cu *Florile de la mansardă* sau ceva de genul ăsta, nicidecum cu Jane Austen.

Cred că Steven a simțit primul mirosul. S-a uitat în jos, a adulmecat ca un câine și apoi a spus:

— Hei, simțiți și voi mirosul ăsta?

— Ți-am spus să nu mănânci toată fasolea aia, Steven, a spus Jeremiah, cu ochii în ecranul televizorului.

Am chicotit. Dar nu erau gaze; simțeam și eu. Era iarbă.

— E iarbă, am spus cu voce tare.

Voiam să fiu eu cea care o spunea prima, ca să demonstrez cât de sofisticată și cultă eram.

— Nicio șansă, a spus Jeremiah.

Conrad și-a dat jos căștile și a zis:

— Belly are dreptate. E iarbă.

Steven a pus jocul pe pauză și s-a întors spre mine.

— De unde știi tu cum miroase iarba, Belly? m-a întrebat suspicios.

— Pentru că mă droghez tot timpul, Steven. Sunt o fumătoare de iarbă. Nu știai?

Uram când Steven o făcea pe fratele mai mare cu mine, mai ales în fața lui Conrad și a lui Jeremiah. Ca și cum încerca intenționat să mă facă să mă simt mică.

El m-a ignorat.

— Vine de sus?

— De la maică-mea, a spus Conrad, punându-și din nou căștile. O folosește la chimioterapie.

Jeremiah nu știa, puteam să-mi dau seama. Nu a spus nimic, dar părea derutat, chiar rănit, după felul cum și-a frecat ceafa și a privit în gol un minut. Steven și cu mine am schimbat o privire. De fiecare dată când venea vorba de cancerul lui Susannah era stânjenitor, pentru că noi doi eram cumva în afară. Nu știam niciodată ce să spunem, așa că nu spuneam nimic. Ne prefăceam că nu există, așa cum făcea Jeremiah.

Nu și mama, totuși. Ea era calmul întruchipat, ca de fiecare dată, indiferent despre ce era vorba. Susannah spunea că mama o făcea să se simtă normal. Mama se pricepea la asta, la a-i face pe oameni să se simtă normal. În siguranță. Ca și cum, atâta timp cât era ea acolo, nu se putea întâmpla nimic rău.

*

Când au coborât puțin mai târziu, chicoteau amândouă ca două adolescente care dăduseră buzna în dulapul cu alcool al părinților. În mod clar, mama împrumutase și ea din rezerva lui Susannah.

Steven și cu mine am schimbat încă o privire, una îngrozită de data asta. Mama era probabil ultima persoană din lume care ar fi fumat iarbă, cu excepția bunicii noastre, Gran, mama ei.

— Copii, ați mâncat toți pufuleții Cheetos? a întrebat mama, scotocind într-un dulap. Sunt lihnită.

— Da, a spus Steven.

Nici nu se putea uita la ea.

— Dar punga aia de Fritos? Ia-i pe ăia, a poruncit Susannah, venind prin spatele fotoliului meu.

Mi-a atins ușor părul, și-mi plăcea asta. Susannah era mult mai afectuoasă ca mama în ceea ce privește gesturile de genul ăsta și mereu îmi spunea că eram fiica pe care nu o avusese niciodată. Îi plăcea să mă împartă cu mama, iar pe mama nu o deranja. Nici pe mine.

— Ce părere ai de *Emma* până acum? m-a întrebat.

Susannah avea un fel de a-ți acorda atenție care te făcea să te simți cea mai interesantă persoană din cameră.

Am deschis gura să mint și să-i spun cât de grozavă mi se părea cartea, dar, înainte să o fac, Conrad a spus cu voce tare:

— N-a întors o pagină de mai mult de o oră.

Încă avea căștile pe urechi.

M-am uitat urât la el, dar, în adâncul meu, eram entuziasmată că observase. În sfârșit, *el* mă urmărise pe *mine*. Dar bineînțeles că observase — Conrad observa totul. Conrad ar fi observat și dacă câinele vecinului avea urdori mai mari la ochiul drept decât la stângul,

sau dacă tipul care livra pizza avea o mașină nouă. Nu era tocmai un compliment să fii observat de Conrad. Era o realitate.

— O să-ți placă la nebunie după ce intri în subiect, m-a asigurat Susannah, dându-mi bretonul la o parte de pe frunte.

— Întotdeauna îmi ia ceva timp până mă prinde o carte, am spus eu, într-un fel care suna ca și cum îmi ceream scuze.

Nu voiam s-o fac să se simtă prost, având în vedere că ea era cea care mi-o recomandase.

Apoi a intrat mama în cameră cu o pungă de jeleuri Twizzlers și una de Fritos, mâncată pe jumătate. I-a aruncat un jeleu lui Susannah, și a strigat, cu întârziere:

— Prinde!

Susannah s-a întins după el, dar jeleul a căzut pe podea, iar ea a chicotit când l-a luat.

— Ce neîndemânatică sunt, a spus ea, mestecându-l la un capăt, ca și cum era un fir de pai, iar ea era un țăran. Ce m-o fi apucat?

— Mamă, toată lumea știe că ați fumat iarbă sus, a spus Conrad, legănându-se pe muzica pe care o putea auzi doar el.

Susannah și-a pus mâna peste gură. N-a zis nimic, dar părea sincer supărată.

— Uuups, a spus mama. Bănuiesc că adevărul a ieșit la iveală, Beck. Băieți, mama voastră a fumat marijuana medicinală, ca să o ajute la greața de la chimioterapie.

Steven nu și-a luat privirea de la televizor când a spus:

— Și tu, mamă? Prizezi și tu din cauza chimioterapiei?

Știam că încerca să înveselească atmosfera și a funcționat. Steven era bun la asta.

Susannah a râs în hohote, iar mama a aruncat un jeleu spre Steven.

— Șmechere! Îi ofer sprijin moral celei mai bune prietene din lume. Există lucruri mai rele de-atât.

Steven a luat jeleul și l-a șters de praf înainte să-l bage în gură.

— Deci nu te deranjează dacă fumez și eu?

— Când faci cancer la sân, i-a spus mama, schimbând un zâmbet cu Susannah, prietena ei cea mai bună din lume.

— Sau când o să facă prietena ta cea mai bună, a spus Susannah.

În tot acest timp, Jeremiah nu spusese nimic. Se tot uita la Susannah, apoi la televizor, ca și cum era îngrijorat că ea s-ar fi evaporat când el stătea cu spatele.

Mamele noastre crezuseră că eram cu toții la plajă în acea după-amiază. Nu știau că eu și Jeremiah ne plictisiserăm și hotărâserăm să intrăm în casă pentru o gustare. Când urcam treptele terasei, le-am auzit vorbind dincolo de fereastră.

Jeremiah s-a oprit când a auzit-o pe Susannah spunând:

— Laur, mă urăsc doar pentru faptul că gândesc asta, dar sunt aproape sigură că aș prefera să mor decât să-mi pierd sânul.

Jeremiah și-a ținut răsuflarea cât a stat acolo, ascultând. Apoi s-a așezat și m-am așezat și eu.

Mama a zis:

— Știu că nu vrei să spui asta.

Uram să vorbească așa și am presupus că și Susannah la fel, pentru că a zis:

— Nu-mi spune mie ce vreau să spun!

Nu-i mai auzisem niciodată vocea așa... dură, furioasă.

— Bine. Bine. N-am s-o fac.

Susannah a început să plângă apoi. Și chiar dacă nu le vedeam, știam că mama o mângâia pe spate pe Susannah, în cercuri mari, la fel cum îmi făcea mie când eram supărată.

Îmi doream să pot face la fel pentru Jeremiah. Știam că l-ar fi făcut să se simtă mai bine, dar n-am putut. În schimb, m-am întins și i-am luat mâna și am strâns-o tare. El nu m-a privit, dar nici nu și-a retras mâna. Acela a fost momentul când am devenit prieteni sinceri, adevărați.

Apoi mama a spus cu cea mai serioasă și mai seacă voce:

— Țâțele tale chiar sunt al naibii de mișto.

Susannah a izbucnit într-un hohot de râs care suna ca strigătul unei foci, apoi a început să râdă și să plângă în același timp. Totul avea să fie bine. Dacă mama înjura, dacă Susannah râdea, totul avea să fie bine.

I-am dat drumul la mână lui Jeremiah și m-am ridicat, la fel și el. Am mers înapoi pe plajă, fără să spunem niciunul nimic. Ce era de spus? „Îmi pare rău că mama ta are cancer"? „Sper să nu-și piardă un sân"?

Când ne-am întors la locul nostru de pe plajă, Conrad și Steven tocmai ieșeau din apă cu plăcile lor. Noi tot nu spuneam nimic, iar Steven a observat. Bănuiesc că și Conrad, dar el n-a zis nimic. Steven a fost cel care a vorbit:

— Ce-i cu voi?

— Nimic, i-am răspuns, strângându-mi genunchii la piept.

— V-ați sărutat pentru prima oară sau ce? a spus el, scuturându-și apa de pe șort pe genunchii mei.

— Taci din gură, i-am spus.

Eram tentată să-i dau pantalonii jos doar ca să schimb subiectul. Cu o vară în urmă, băieții făcuseră o obsesie din a-și da unul altuia pantalonii jos în public. Niciodată nu luasem parte la asta, dar în acel moment chiar aș fi vrut s-o fac.

— Oooo, știam eu! a spus el, împingându-mă în umăr.

M-am smucit și i-am spus din nou să tacă. El a început să cânte: *Summer lovin', had me a blast, summer lovin', happened so fast...*

— Steven, încetează să mai fii prost, am spus, întorcându-mă spre Jeremiah, dându-mi ochii peste cap.

Dar apoi Jeremiah s-a ridicat, s-a scuturat de nisip și a pornit spre apă, departe de noi, departe de casă.

— Jeremiah, ești la ciclu sau ce ai? Glumeam, omule! a strigat Steven după el.

Jeremiah nu s-a întors; a continuat să meargă spre mal.

— Haide..., a adăugat Steven.

— Lasă-l în pace, a spus Conrad.

Cei doi nu păreau niciodată foarte apropiați, dar erau momente când vedeam cât de bine se înțelegeau unul pe altul, iar acesta era unul dintre ele. Să-l văd pe Conrad atât de grijuliu cu Jeremiah m-a făcut să simt o mare de iubire pentru el — ca un val care mă izbea în piept. Ceea ce m-a făcut apoi să mă simt vinovată, pentru că hrăneam o pasiune în timp ce Susannah avea cancer.

Îl vedeam pe Steven că se simțea prost și derutat în același timp. Lui Jeremiah nu-i stătea în fire să plece. Era primul care râdea, care răspundea la glume cu altă glumă.

Și pentru că simțeam nevoia să pun sare pe rană, i-am spus:

— Ești așa un cretin, Steven!

Steven a oftat uitându-se la mine.

— Doamne, dar ce-am făcut?

L-am ignorat și am căzut pe prosop, cu ochii închiși. Îmi doream să fi avut căștile lui Conrad. De fapt, îmi doream să uit că ziua asta existase vreodată.

Mai târziu, când Conrad și Steven au hotărât să meargă noaptea la pescuit, Jeremiah a refuzat, deși era activitatea lui preferată. Încerca mereu să-i convingă pe oameni să meargă cu el la pescuit noaptea. În acea seară, a spus că nu avea chef. Așa că cei doi au plecat, iar el a rămas cu mine. Ne-am uitat la televizor și am jucat cărți. Ne-am petrecut majoritatea verii făcând asta, doar noi. Ne-am consolidat relația în acea vară. În unele dimineți, mă trezea și mergeam amândoi să adunăm scoici sau crabi-de-nisip ori mergeam pe biciclete să luăm înghețată, la patru kilometri și jumătate distanță. Când eram doar noi, nu glumea la fel de mult, dar tot Jeremiah era.

Din acea vară, m-am simțit mai apropiată de Jeremiah decât de fratele meu. Jeremiah era mai de treabă. Poate pentru că și el era frățiorul cuiva sau poate pentru că pur și simplu așa era el. Era de treabă cu toată lumea. Avea un talent să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor.

Capitolul 15

Ploua de trei zile. În a treia zi, la ora patru, Jeremiah era deja înnebunit. Nu era genul de persoană care să stea în casă; tot timpul era în mișcare. Tot timpul mergea într-un loc nou. A spus că nu mai suporta și a întrebat cine vrea să meargă la film. Era o singură sală de cinema în Cousins, în afară de cinematograful în aer liber, și se afla într-un mall.

Conrad era la el în cameră, iar când Jeremiah a mers să-l întrebe dacă vine și el, a refuzat. Își petrecuse îngrozitor de mult timp singur în cameră și-mi dădeam seama că asta îi rănea sentimentele lui Steven. Urma să plece curând cu tata să viziteze facultăți, iar lui Conrad nu părea să-i pese. Când nu era la muncă, era prea ocupat să zăngăne la chitară și să asculte muzică.

Așa că eram doar eu, Jeremiah și Steven. I-am convins să vedem o comedie romantică despre doi oameni care plimbau câini pe aceeași rută și se îndrăgosteau. Era singura chestie care rula. Următorul film începea abia peste o oră. După cinci minute de la începerea filmului, Steven s-a ridicat, dezgustat.

— Nu pot să mă uit la așa ceva, a spus. Vii, Jere?

Jeremiah i-a răspuns:

— Neah, o să rămân cu Belly.

Steven a părut surprins. A ridicat din umeri și a spus:

— Vă aștept afară când se termină.

Și eu eram surprinsă. Filmul chiar *era* groaznic.

La scurt timp după ce a plecat Steven, un tip mare și gras s-a așezat pe scaunul din fața mea.

— Hai să facem schimb de locuri, mi-a șoptit Jeremiah.

M-am gândit să mă prefac și să zic că „E OK", dar n-am făcut-o. Până la urmă, ăsta era Jeremiah. Nu trebuia să fiu politicoasă. Așa că i-am mulțumit și am făcut schimb de locuri. Ca să vadă ecranul, Jeremiah trebuia să se aplece în dreapta, spre mine. Părul îi mirosea a pere asiatice, a șamponul scump pe care-l folosea Susannah. Era amuzant. Era un tip mare și înalt care juca fotbal, dar mirosea atât de dulce! De fiecare dată când se apleca, simțeam mirosul dulce al părului său. Îmi doream să miroasă și părul meu așa.

Pe la jumătatea filmului, Jeremiah s-a ridicat brusc. A plecat câteva minute. Când s-a întors, căra o doză mare de suc și o cutie de Twizzlers. M-am întins spre doză să iau o înghițitură, dar nu adusese și paie.

— Ai uitat paiele, i-am spus.

El a desfăcut plasticul de pe cutia de Twizzlers și a mușcat din capătul a două bucăți[1]. Apoi le-a pus în doză. Mi-a zâmbit larg. Părea atât de mândru de el! Uitasem complet de paiele noastre făcute din Twizzlers. Obișnuiam să facem asta tot timpul.

Am sorbit din paie în același timp, ca într-o reclamă la Coca-Cola din anii '50 — cu capetele aplecate, cu

[1] Bomboane sub formă de tuburi lungi, care pot fi folosite pe post de pai. (*N.t.*)

frunțile aproape lipite. Mă întrebam dacă oamenii credeau că eram la o întâlnire.

Jeremiah s-a uitat la mine și mi-a zâmbit într-un fel familiar, și brusc, am avut un gând nebunesc. *Jeremiah Fisher vrea să mă sărute*, mi-am spus.

Ceea ce era o nebunie. Era vorba de Jeremiah. El nu mă privise niciodată așa, cât despre mine, îmi plăcea de Conrad, chiar și când era capricios și inabordabil cum era în acea perioadă. Întotdeauna fusese vorba de Conrad. Niciodată nu-l luasem în considerare pe Jeremiah, nu câtă vreme Conrad era acolo. Și, desigur, nici Jeremiah nu mă privise vreodată așa. Eram amica lui. Partenera de uitat la filme, fata cu care împărțea o baie, cu care împărtășea secrete. Nu eram fata pe care să o sărute.

Capitolul 16

14 ani

Știam că era o greșeală să o aduc pe Taylor. Știam. Știam, și totuși am făcut-o. Taylor Jewel, prietena mea cea mai bună. Băieții din clasă o strigau Jewel[1], iar ea se prefăcea că urăște asta, deși în secret îi plăcea la nebunie.

Taylor obișnuia să spună că, de câte ori mă întorceam de la casa de vacanță, ea trebuia să mă recucerească. Trebuia să mă facă să vreau să fiu acolo, în viața mea reală, cu școala mea, cu băieții și prietenii din ea. Încerca să mă cupleze cu cel mai drăguț prieten al tipului de care era obsedată în momentul respectiv. Eu îi cântam în strună, poate mergeam la film sau la Waffle House, dar nu eram implicată, nu total. Băieții ăia nu se comparau cu Conrad și Jeremiah, așa că ce rost avea?

Taylor fusese mereu cea frumoasă, cea la care se uitau băieții pentru acel ceva în plus. Eu eram cea amuzantă, cea care-i făcea să râdă. Credeam că dacă aș fi adus-o, aș fi demonstrat că și eu eram frumoasă. Vedeți? Vedeți, sunt ca ea; suntem la fel. Doar că nu eram, și toată lumea

[1] În engleză, *bijuterie*. (*N.t.*)

o știa. Credeam că s-o aduc pe Taylor mi-ar fi garantat o invitație la plimbările lungi pe faleză ale băieților, noaptea târziu, și la nopțile lor pe plajă, cu sacii de dormit. Credeam că asta mi-ar fi deschis întreaga lume socială în vara aceea și că, în sfârșit... în sfârșit, aveam să fiu în miezul lucrurilor.

Aveam dreptate cel puțin în ultima privință.

Taylor mă implorase la nesfârșit să o aduc. Îi rezistasem, spunând că ar fi fost prea aglomerat, dar era foarte convingătoare. Era vina mea. Îi lăudasem prea mult pe băieți. Și, în adâncul sufletului, chiar o voiam acolo. Până la urmă, era prietena mea cea mai bună. Ura faptul că nu împărtășeam totul una cu alta — fiecare moment, fiecare experiență. Când ea se înscrisese în clubul de spaniolă, insistase să mă înscriu și eu, chiar dacă n-aveam nevoie de spaniolă. „Pentru când o să mergem în Cabo, după absolvire", îmi spusese. Voiam să merg în Insulele Galápagos după absolvire, era visul meu. Voiam să văd un corb-de-mare cu picioare albastre. Tata îmi spusese că avea să mă ia cu el. Totuși, nu-i spusesem lui Taylor. Nu i-ar fi plăcut.

Eu și mama am luat-o pe Taylor de la aeroport. Ea a coborât din avion într-o pereche de pantaloni scurți și un maiou pe care nu i le mai văzusem niciodată. Îmbrățișând-o, am încercat să nu par geloasă când i-am spus:

— De unde ți-ai luat astea?

— Mama m-a dus la cumpărături pentru plajă chiar înainte să plec, mi-a zis.

Apoi mi-a întins una din genții ei:

— Simpatică, nu?

— Da, simpatică.

Geanta era grea. M-am întrebat dacă uitase că stătea doar o săptămână.

— Se simte prost că ea și tati divorțează, așa că-mi cumpără tot felul de lucruri, a continuat Taylor, dându-și ochii peste cap. Ne-am făcut manichiura împreună, uite!

Taylor și-a ridicat mâna dreaptă. Avea unghiile făcute cu o ojă de culoarea zmeurei, lăsate lungi și tăiate pătrat.

— Sunt reale?

— Da! Evident. Nu port unghii false, Belly.

— Dar credeam că trebuie să-ți tai unghiile scurte, pentru vioară.

— O, mda... Mami m-a lăsat în sfârșit să renunț la vioară. Se simte vinovată pentru divorț, a spus ea atotcunoscătoare. Știi cum e.

Taylor era singura fată de vârsta noastră pe care o știam care încă îi spunea *mami* mamei sale. Era și singura care putea să scape neironizată cu asta.

Băieții au fost imediat captivați. Imediat s-au uitat la ea, i-au studiat micuțele cupe B și părul blond. Este un sutien-minune, am vrut să le spun. În cap are o jumătate de sticlă de Sun-In. Părul ei nu este de obicei atât de auriu. Nu că le-ar fi păsat, oricum.

Fratele meu, pe de altă parte, abia și-a luat privirea din televizor. Taylor îl enerva, o făcuse mereu. M-am întrebat dacă deja îi avertizase pe Conrad și pe Jeremiah în legătură cu ea.

— Bună, Ste-ven, a spus ea cu o voce cântată.

— Hei, a mormăit el.

Taylor s-a uitat la mine și și-a crucit ochii. *Morocănos*, a șoptit ea, accentuând *s*-ul.

Am râs.

— Taylor, el este Conrad, iar el este Jeremiah. Pe Steven îl știi.

Eram curioasă pe cine ar fi ales ea, despre cine credea că era mai simpatic, mai amuzant. Mai bun.

— Hei, a spus ea, măsurându-i din cap până în picioare și imediat mi-am dat seama că alesul era Conrad.

Și mă bucuram. Pentru că știam că el n-ar fi ales-o pe ea absolut niciodată.

— Hei, au spus amândoi.

Apoi Conrad s-a întors spre televizor, așa cum știam că avea să facă. Jeremiah a întâmpinat-o cu unul dintre zâmbetele lui piezișe și a spus:

— Deci, ești prietena lui Belly, hm? Credeam că n-are prieteni.

Am așteptat să rânjească la mine ca să-mi arate că doar glumea, dar nu s-a uitat deloc în direcția mea.

— Taci din gură, Jeremiah, am spus, iar el de-abia atunci a rânjit la mine, scurt și superficial, apoi s-a întors din nou spre Taylor.

— Belly are o mulțime de prieteni, l-a informat ea în stilul ei lejer. Arăt eu ca cineva care ar ieși cu o ratată?

— Da, a spus fratele meu de pe canapea, ridicându-și capul. Arăți.

Taylor s-a uitat urât la el.

— Continuă să-ți faci laba, Steven.

Apoi s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Îmi arăți camera noastră?

— Da, de ce nu faci asta, Belly? De ce nu te duci să fii sclava lui Tay-Tay? a spus Steven.

Apoi s-a întins din nou pe canapea.

L-am ignorat.

— Vino, Taylor.

Imediat ce am ajuns în dormitor, Taylor s-a aruncat în patul de la fereastră, patul meu, cel în care dormeam mereu.

— O, Doamne, este atât de drăguț!

— Care din ei? am spus, deși știam.

— Brunetul, bineînțeles. Îmi plac bărbații bruneți.

Mi-am dat ochii peste cap în sinea mea. Bărbați? Taylor abia ieșise cu doi băieți și niciunul dintre ei nu aducea câtuși de puțin a bărbat.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla, i-am spus. Lui Conrad nu-i pasă de fete.

Știam că nu era adevărat; îi păsa de fete. Îi păsase destul de mult de acea Angie din vara trecută, încât să treacă la pipăieli cu ea, nu?

Ochii căprui ai lui Taylor s-au luminat.

— Îmi plac provocările. N-am fost aleasă președinta clasei anul trecut? Și secretara clasei înainte?

— Bineînțeles că-mi aduc aminte. Eu am fost managerul tău de campanie. Dar Conrad e diferit. Este...

Am ezitat, căutând cuvântul potrivit ca să o sperii pe Taylor.

— ... este aproape labil.

— Ce? a țipat ea.

Am dat imediat înapoi. Poate că „labil" fusese un cuvânt prea puternic.

— Nu vreau să spun tocmai „labil", dar Conrad poate fi foarte emoțional. Serios. Ar trebui să-l alegi pe Jeremiah. Cred că mai degrabă el este genul tău.

— Și ce înseamnă asta, Belly? a întrebat Taylor insistentă. Că nu sunt profundă?

— Ei bine...

Era tot așa de profundă ca o cădiță de bebeluș.

— Nu-mi răspunde!

Taylor și-a deschis geanta și a început să scoată lucruri din ea.

— Jeremiah e drăguț, dar eu îl vreau pe Conrad. O să-l amețesc pe băiatul ăla.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Deja abia așteptam să-i spun „ți-am zis eu", când avea să vină momentul respectiv. Speram că mai devreme, nu mai târziu.

A ridicat niște bikini cu buline galbene.

— Sunt destul de micuți pentru Conrad, nu crezi?

— N-ar încăpea-o nici pe Bridget, am spus.

Sora ei mai mică, Bridget, avea șapte ani și era prea firavă pentru vârsta ei.

— Exact!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Să nu zici că nu te-am avertizat! Și vezi că stai pe patul meu.

Ne-am schimbat repede în costumele de baie — Taylor în bikiniul minuscul, galben, iar eu în costumul meu tankini, cu bustieră și decolteu înalt. Când ne-am schimbat, s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Belly, ți-au crescut mult sânii!

Mi-am aruncat tricoul pe mine și i-am spus:

— Nu chiar.

Dar era adevărat, îmi crescuseră. Aproape peste noapte. Nu-i avusesem așa cu o vară în urmă, asta era clar. Îi uram. Mă încetineau, nu mai puteam să alerg repede — era prea stânjenitor. De-asta purtam tricouri lălâi și costume de baie dintr-o singură piesă. N-aș fi suportat să-i aud pe băieți. M-ar fi tachinat sigur, iar Steven mi-ar fi spus să merg să-mi pun niște haine pe mine, ceea ce m-ar fi făcut să-mi doresc să mor.

— Cât porți acum? m-a întrebat ea pe un ton acuzator.

— B, am mințit.

Purtam mai degrabă C.

Taylor a părut ușurată.

— Ah, deci suntem la fel, pentru că și eu port B, practic. De ce nu încerci un bikini de-al meu? Zici că vrei să te înscrii în echipa de înot cu costumul ăla întreg.

A ridicat unul cu dungi albe și albastre, cu fundițe roșii în lateral.

— Chiar *sunt* în echipa de înot, i-am amintit.

Făcusem înot iarna cu echipa de înot din cartierul meu. Nu puteam să concurez vara, pentru că eram mereu în Cousins. Dar echipa de înot mă făcea să mă simt conectată cu viața mea de vară, ca și cum era doar o chestiune de timp până aveam să fiu din nou la plajă.

— Uf, nu-mi aminti, a spus Taylor.

A legănat bikiniul dintr-o parte într-alta.

— Ți-ar sta *atât* de drăguț cu ăsta, cu părul tău castaniu și sânii ăștia!

M-am strâmbat și am împins bikiniul spre ea.

O parte din mine voia să se laude și să-i impresioneze cu cât de mult crescusem, cu faptul că eram o adevărată fată acum, dar cealaltă parte, cea rațională, știa că asta ar fi fost o dorință de moarte.

Steven mi-ar fi aruncat un prosop pe cap și m-aș fi simțit iar ca la 10 ani, în loc de 14.

— Dar de ce nu?

— Îmi place să fac sărituri în piscină, am spus.

Ceea ce era adevărat. Îmi plăcea.

Ea a dat din umeri.

— OK, dar să nu dai vina pe mine când băieții n-o să vorbească cu tine.

Am dat și eu din umeri.

— Nu-mi pasă dacă vorbesc sau nu cu mine, nu mă gândesc la ei în felul ăsta.

— Da, sigur! Ești obsedată de Conrad de când te știu! Nici n-ai vorbit cu vreun băiat de la școală anul trecut.

— Taylor, asta a fost acum mult timp. Îmi sunt ca frații, ca Steven, am zis, trăgându-mi pe mine o pereche de pantaloni scurți sport. Vorbește cu ei cât vrei.

Adevărul era că-mi plăcea de amândoi în feluri diferite și nu voiam ca ea să știe, pentru că, pe oricare l-ar fi ales, celălalt ar fi fost ca o rămășiță. Și oricum n-aș fi influențat-o pe Taylor. Îl alegea oricum pe Conrad. Am vrut să-i spun că putea să-l aleagă pe oricare în afară de Conrad, dar nu era chiar adevărat. Aș fi fost geloasă și dacă l-ar fi ales pe Jeremiah, pentru că era prietenul *meu*, nu al ei.

I-a luat o veșnicie lui Taylor să-și aleagă niște ochelari de soare care să se asorteze cu bikiniul (își adusese patru perechi), plus două reviste și ulei de protecție. Până când am ieșit afară, băieții erau deja în piscină.

Mi-am aruncat hainele, gata să sar, dar Taylor a ezitat, înfășurată cu prosopul în jurul umerilor. Vedeam că era brusc agitată în legătură cu bikiniul ei minuscul și mă bucuram. Mă cam săturasem să se tot laude.

Băieții nici măcar nu s-au uitat spre noi. Fusesem îngrijorată că, din cauza lui Taylor, ei n-ar mai fi vrut să facă ce făceau de obicei, că s-ar fi purtat diferit. Dar erau acolo, scufundându-se de zor unul pe altul.

Aruncându-mi șlapii, am spus:

— Hai în piscină!

— Cred că mă întind puțin întâi, a spus Taylor.

În sfârșit, își dăduse jos prosopul, și se întinsese pe un șezlong.

— Nu te întinzi și tu?

— Nu. E cald și vreau să înot. În plus, sunt deja bronzată.

Și eram. Căpătam culoarea unei caramele negre. Arătam ca o persoană complet diferită vara, ceea ce era probabil partea cea mai bună.

Taylor, în schimb, era palidă și albă ca o cocă. Simțeam totuși că avea să mă prindă repede din urmă. Era bună la asta.

Mi-am dat jos ochelarii și i-am pus peste haine. Apoi m-am îndreptat spre capătul adânc și am sărit. Am simțit apa ca pe un șoc în tot corpul, în cel mai bun sens. Când am ieșit la suprafață, am înaintat prin apă spre băieți.

— Să jucăm Marco Polo[1], am spus.

Steven, care era ocupat să-l scufunde pe Conrad, s-a oprit și a spus:

— Marco Polo e plictisitor.

— Să jucăm găina, a sugerat Jeremiah.

— Ce e asta? am întrebat.

— E atunci când într-o echipă de doi se urcă unul pe umerii celuilalt și încearcă să împingă cealaltă persoană, a explicat fratele meu.

— E amuzant, jur, m-a asigurat Jeremiah.

Apoi a strigat spre Taylor:

— Tyler, vrei să joci găina cu noi? Sau ești o găină fricoasă?

Taylor și-a ridicat privirea din revista ei. Nu-i vedeam ochii din cauza ochelarilor, dar știam că era enervată.

---

[1] Un joc asemănător cu leapșa, care se joacă în piscină. (*N.t.*)

— E Tay-lor, nu Tyler, Jeremy. Și nu, nu vreau să joc.

Steven și Conrad s-au uitat unul la altul. Știam ce gândeau.

— Haide, Taylor, o să ne distrăm, am spus dându-mi ochii peste cap. Nu fi o găină fricoasă!

Ea s-a dat în spectacol oftând tare, apoi și-a lăsat revista și s-a ridicat, aranjându-și bikini la spate.

— Trebuie să-mi dau jos ochelarii de soare?

Jeremiah a rânjit la ea.

— Nu, dacă ești la mine în echipă. Nu o să cazi.

Taylor și i-a dat jos oricum și atunci mi-am dat seama că echipele erau inegale și că cineva trebuia să stea pe bară.

— Eu o să mă uit, m-am oferit, deși voiam să joc.

— E OK. Eu nu joc, a zis Conrad.

— O să jucăm două runde, a spus Steven.

Conrad a ridicat din umeri.

— E-n regulă.

Apoi a înotat spre marginea piscinei.

— O vreau pe Tay-lor, a anunțat Jeremiah.

— Nu e corect, ea e mai ușoară, a argumentat Steven.

Apoi s-a uitat și mi-a văzut expresia de pe față.

— Doar că tu ești mai înaltă decât ea, atâta tot.

Nu mai voiam să joc.

— De ce nu stau deoparte, atunci? N-aș suporta să-ți rup spatele, Steven.

Jeremiah a spus:

— Ah, o să te iau eu, Belly. O să-i doborâm pe ăștia doi. Cred că oricum ești mult mai dură decât micuța Tay-lor.

Taylor a coborât pe trepte și apoi încet în piscină, strâmbându-se din cauza temperaturii.

— Sunt foarte dură, Jeremy, a spus ea.

Apoi Jeremiah s-a lăsat pe vine în apă și eu m-am urcat pe umerii lui. Era alunecos, așa că mi-a fost greu la început. Apoi s-a ridicat și și-a îndreptat spatele.

M-am mișcat și m-am sprijinit cu mâinile de capul lui.

— Sunt prea grea? l-am întrebat încet. Era atât de lungan și de slab, că mă temeam să nu-l rup.

— Cântărești aproape nimic, a mințit el, gâfâind și apucându-mă de picioare.

Am vrut să-l pup în creștet chiar atunci.

În fața noastră, Taylor era pe umerii lui Steven, chicotind și trăgându-l de păr ca să-și mențină echilibrul. Steven arăta ca și cum era pe cale să o arunce direct în piscină.

— Gata? a întrebat Jeremiah.

Apoi mi-a spus mai încet:

— Trucul e să-ți menții echilibrul.

Steven a încuviințat, așa că ne-am împleticit spre centrul piscinei.

Conrad, care stătea pe margine, a spus:

— Pe locuri, fiți gata, start!

Taylor și cu mine ne-am întins brațele una spre alta, împingându-ne și înghiontindu-ne. Ea nu se putea opri din chicotit și, când i-am dat un ghiont puternic, a spus:

— Ah, căcat!

Apoi au căzut amândoi pe spate.

Eu și Jeremiah am izbucnit în râs și am bătut palma. Când au ieșit la suprafață, Steven s-a uitat urât la Taylor și a spus:

— Ți-am zis să te ții bine.

Ea l-a stropit cu apă în față și i-a replicat:

— M-am ținut!

Avea dermatograful întins și începea să-i curgă rimelul. Dar tot era frumoasă.

— Belly? m-a strigat Jeremiah.

— Hmm? am zis.

Începeam să mă simt destul de comod acolo sus, la înălțime.

— Păzea!

Apoi s-a aplecat și, dintr-odată, am aterizat în apă, la fel și el. Nu mă puteam opri din râs și am înghițit aproape o carafă de apă, dar nu-mi păsa.

Când am ieșit amândoi la suprafață, m-am dus direct spre capul lui și l-am luat prin surprindere scufundându-l bine.

Apoi Taylor a spus:

— Să jucăm din nou. Eu o să fiu cu Jeremy de data asta. Steven, tu poți să faci echipă cu Belly.

Steven încă părea morocănos și a spus:

— Con, poți să-mi iei locul.

— Bine, a spus Conrad, deși din vocea lui nu părea deloc că voia.

Când a înotat spre mine, i-am spus defensiv:

— Nu sunt atât de grea.

— N-am zis niciodată că ești.

Apoi s-a oprit în fața mea și m-am cățărat pe el. Umerii lui erau mult mai musculoși decât ai lui Jeremiah, mai puternici.

— Ești bine acolo sus?

— Da.

În fața noastră, Taylor avea probleme să se urce pe umerii lui Jeremiah. Tot aluneca și râdea. Se distrau mult. Cam prea mult. I-am privit geloasă, aproape fără să-mi dau seama că Conrad mă ținea de picioare și, din câte

îmi aminteam, nu-mi mai atinsese niciodată genunchiul înainte, nici măcar din greșeală.

— Hai mai repede să jucăm, am spus.

Vocea mea mi se părea chiar și mie geloasă. Uram asta.

Conrad s-a descurcat mai bine să se îndrepte spre centrul piscinei. Eram cumva surprinsă de cât de ușor se mișca, cu greutatea mea pe umerii lui.

— Gata? i-a întrebat Conrad pe Jeremiah și pe Taylor, care reușiseră în sfârșit să stea locului.

— Da! a strigat Taylor.

În capul meu mi-am spus: *Te duci la fund, Jewel*; în schimb, am rostit cu voce tare:

— Da!

M-am aplecat înainte și, cu ambele mâini, am împins-o tare.

Ea s-a clătinat într-o parte, dar a rămas pe loc și a spus:

— Hei!

Am zâmbit.

— Hei! i-am zis, împingând-o din nou.

Taylor a mijit ochii și m-a împins și ea, tare, dar nu suficient de tare.

Ne împingeam amândouă, doar că de data asta era mult mai ușor, pentru că mă simțeam sigură pe mine. Am împins-o o dată, tare, iar ea a alunecat în față, pe când Jeremiah a rămas în picioare. Am aplaudat zgomotos. Era chiar amuzant.

Am fost surprinsă când Conrad și-a ridicat mâna ca să bată palma cu mine. Nu era genul de persoană care să bată palma.

Când Taylor a ieșit din nou la suprafață, nu mai râdea. Părul ei blond îi era lipit de cap și a spus:

— Jocul ăsta e o prostie. Nu mai vreau să mă joc.

— Nu-ți place să pierzi, am spus, iar Conrad m-a coborât în apă.

— Bună treabă, a zis el, oferindu-mi unul dintre zâmbetele lui rare.

Mă simțeam de parcă aș fi câștigat la loterie.

— Joc ca să câștig, i-am spus.

Știam că și el o făcea.

Capitolul 17

La câteva zile după ce am mâncat împreună Twizzlers la film, Jeremiah a anunțat:

— Astăzi o s-o învăț pe Belly cum să folosească schimbătorul de viteze.

— Chiar? am spus nerăbdătoare.

Era o zi senină; prima din toată săptămâna. O zi perfectă pentru condus. Era ziua liberă a lui Jeremiah și nu-mi venea să cred că era dispus să și-o petreacă învățându-mă cum să schimb vitezele. Îl rugasem încă de anul trecut să mă învețe — încercase și Steven, dar renunțase după a treia lecție.

Steven a dat din cap și a luat o înghițitură din cutia cu suc de portocale de pe masă.

— Vrei să mori, omule? Pentru că Belly o să vă omoare pe amândoi, ca să nu mai zic de ambreiaj. N-o face! Îți spun pentru că-ți sunt prieten.

— Mai taci, Steven! am țipat, lovindu-l pe sub masă. Doar pentru că ești tu un profesor groaznic...

Steven refuzase să se mai urce în mașină cu mine după ce zgâriasem un pic aripa când mă învăța parcarea laterală.

— Am încredere în abilitățile mele de predare, a spus Jeremiah. Când o să termin cu ea, o să se descurce mai bine decât tine.

Steven a pufăit.

— Succes!

Apoi s-a încruntat.

— Cât timp o să fii plecat? Credeam că mergem pe terenul de golf.

— Poți veni cu noi, m-am oferit eu.

Steven m-a ignorat și i-a spus lui Jeremiah:

— Trebuie să-ți exersezi mișcarea, frate.

M-am uitat urât la Jeremiah, care m-a privit și a ezitat.

— O să mă întorc până la prânz. Putem merge după aceea, a spus el.

Steven și-a dat ochii peste cap.

— Bine.

Dar știam că era enervat și puțin rănit, ceea ce mă făcea să mă simt superioară, dar și să-mi fie milă de el. Nu era obișnuit să fie lăsat deoparte, cum eram eu.

Am mers să exersăm pe drumul care ducea în celălalt capăt al plajei. Era liniște. Nu era nimeni altcineva pe drum, doar noi. Am ascultat albumul *Nevermind*, pe care Jeremiah îl avea de un milion de ani.

— E grozav când o fată schimbă vitezele, a explicat Jeremiah, peste Kurt Cobain. Arată că e încrezătoare, că știe ce face.

Am băgat mașina în viteza întâi și mi-am luat piciorul de pe ambreiaj.

— Am crezut că băieților le place când fetele sunt neajutorate.

— Le place și asta. Dar se întâmplă ca eu să prefer fetele deștepte, încrezătoare.

— Prostii! Ți-a plăcut de Taylor, iar ea nu e așa.

El a mormăit ceva și și-a scos brațul pe geam.

— Trebuia să aduci iar vorba de asta?

— Ziceam și eu. Ea nu era atât de deșteaptă și de încrezătoare.

— Poate că nu, dar clar știa ce face, a spus, după care a izbucnit în râs.

I-am dat un ghiont puternic în braț:

— Ești așa de scârbos, am zis. Și mai ești și mincinos. Știu sigur că nici la pipăieli n-ați ajuns.

S-a oprit din râs.

— OK, bine. N-am ajuns. Dar săruta bine. Avea gust de Skittles.

Lui Taylor îi plăceau la nebunie bomboanele Skittles. Mereu și le arunca în gură ca pe vitamine, ca și cum îi făceau bine. M-am întrebam cum stăteam comparativ cu Taylor, dacă Jeremiah credea și despre mine că sărut bine.

M-am uitat pe furiș la el și probabil că m-a văzut, pentru că a râs și mi-a spus:

— Dar tu, tu sărutai cel mai bine, Bells.

L-am lovit în braț și nu s-a oprit din râs nici atunci. Ba chiar a început să râdă și mai tare.

— Nu-ți lua piciorul de pe ambreiaj, a zis, gâfâind printre hohote.

Eram destul de surprinsă că-și amintea. Adică, pentru mine fusese memorabil, doar fusese primul meu sărut și fusese cu *Jeremiah*. Însă faptul că-și amintea făcea ca râsetele lui să fie în regulă.

— Ai fost primul băiat cu care m-am sărutat, i-am zis.

Simțeam că puteam să-i spun orice în momentul acela. Mă simțeam ca înainte să creștem și să se complice lucrurile. Mă simțeam relaxată și firesc, ca între prieteni.

El s-a uitat în altă parte, rușinat.

— Mda, știu.

— De unde știi? l-am întrebat.

Fusesem atât de groaznică la sărut că bănuise? Cât de umilitor.

— Ăăă..., mi-a spus Taylor. După.

— Ce?! Nu pot să cred că a făcut asta. Trădătoarea!

Aproape că am oprit mașina. De fapt, puteam să cred. Dar tot o simțeam ca pe o trădare.

— Nu e mare lucru, a zis el, cu obrajii îmbujorați. Adică, prima oară când m-am sărutat cu o fată a fost o glumă. Îmi tot spunea că o făceam aiurea.

— Cine? Cu cine te-ai sărutat prima oară?

— Nu o cunoști. Nu contează.

— Haide, l-am rugat. Spune-mi!

Atunci ne-am împotmolit și Jeremiah a spus:

— Pune-ți piciorul pe ambreiaj și lasă mașina pe liber.

— Nu până când nu-mi spui.

— Bine. Cu Christi Turnduck, a spus el, lăsându-și capul în jos.

— Ai sărutat-o pe Turducken?

Acum râdeam eu. O știam pe Christi Turnduck. Locuia în Cousins Beach, ca noi, numai că ea stătea aici tot timpul.

— Avea o mare pasiune pentru mine, a spus Jeremiah, dând din umeri.

— Le-ai spus lui Con și lui Steven?

— Pe naiba! Nu le-am spus că am sărutat-o pe Turducken! a spus el. Și ai face bine să nu le spui nici tu. Promiți?

I-am întins degetul mic și mi l-am încrucișat cu al lui.

— Christi Turnduck. Chiar săruta bine. M-a învățat tot ce știu. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

Mă întrebam dacă Turducken săruta mai bine ca mine. Probabil că da, din moment ce-l învățase pe Jeremiah.

Ne-am împotmolit iar.

— Ce aiurea! Renunț.

— Nu există să te lași de șofat, a ordonat Jeremiah. Haide!

Am oftat și am pornit mașina din nou. Două ore mai târziu, reușisem. Într-un fel. Încă mă împotmoleam, dar făceam progrese. Conduceam. Jeremiah a spus că eram un talent înnăscut.

Când ne-am întors, era trecut de ora patru, iar Steven plecase. Am presupus că se plictisise să aștepte și se dusese de unul singur pe terenul de golf. Mama și Susannah se uitau la filme vechi în camera lui Susannah. Era întuneric și draperiile erau trase peste ferestre.

Am stat la ușa lor o clipă, ascultându-le cum râdeau. Mă simțeam lăsată pe dinafară. Le invidiam relația. Erau exact ca niște copiloți, într-un echilibru perfect. Eu nu aveam o asemenea prietenie, genul de prietenie care să dureze toată viața, indiferent de orice.

Am intrat în cameră, iar Susannah a strigat:

— Belly! Hai să te uiți cu noi la filme!

M-am târât în pat între ele două. Stând întinsă, în semiîntuneric, mă simțeam comod, parcă eram cu toatele într-o peșteră.

— Jeremiah m-a învățat să conduc, le-am spus.

— Ce băiat scump, a zis Susannah, zâmbind ușor.

— Și curajos, a adăugat mama și m-a ciupit de nas.

M-am cuibărit sub plapumă. Chiar *era* grozav. Fusese drăguț din partea lui să mă scoată la condus când

nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Doar pentru că lovisem o mașină de câteva ori nu însemna că nu aveam să ajung un șofer excelent, ca toți ceilalți. Mulțumită lui, puteam să schimb vitezele acum. Aveam să fiu una dintre acele fete încrezătoare care știa ce să facă. După ce-mi luam carnetul de conducere, aveam să conduc până acasă la Susannah ca să-l iau pe Jeremiah la o tură, în semn de mulțumire.

Capitolul 18

14 ani

După ce a ieșit de la duș, Taylor a început să cotrobăie prin geanta ei, în timp ce eu eram întinsă în pat și o priveam. A scos trei rochii de vară diferite — una albă cu capse, una cu un imprimeu hawaiian și una neagră, din in.

— Cu care să mă îmbrac în seara asta? m-a întrebat.

Mi-a pus întrebarea ca și cum m-ar fi testat.

Eram sătulă de testele ei și de faptul că trebuia să-i demonstrez mereu ceva.

I-am răspuns:

— E doar o cină, Taylor. Nu mergem în niciun loc special.

Ea a dat din cap, iar prosopul de pe creștet i s-a clătinat.

— Mergem pe faleză diseară, ai uitat? Trebuie să arătăm drăguț. O să fie băieți acolo. Lasă-mă să-ți aleg ținuta, bine?

Înainte, când îmi alegea Taylor hainele, mă simțeam ca tocilara transformată la bal, în sensul bun. Acum mă

simțeam ca și cum aș fi fost mama ei ignorantă care nu știa să se îmbrace bine.

Nu adusesem nicio rochie cu mine. De fapt, niciodată nu aduceam. Nici nu mă gândeam la asta. Aveam doar două rochii acasă — una pe care mi-o cumpărase bunica de Paște și una pe care a trebuit să mi-o cumpăr când am terminat clasa a opta. Nimic nu părea să-mi vină bine în ultima vreme. Fie îmi erau prea largi în jos, fie prea strâmte în talie. Nu mă gândisem niciodată prea mult la rochii, dar uitându-mă la ale ei, întinse pe pat, am fost geloasă.

— Nu mă pun la patru ace pentru că merg pe faleză, i-am spus.

— Lasă-mă doar să văd ce ai, a spus ea, îndreptându-se spre dulapul meu.

— Taylor, am spus că nu! Asta port, i-am zis, arătând spre pantalonii mei scurți și spre tricoul pe care scria Cousins Beach.

Taylor s-a strâmbat, dar s-a dat înapoi și s-a întors la cele trei rochii ale ei.

— Bine. Cum vrei, morocănoaso. Acum, cu care să mă îmbrac?

Am oftat.

— Cu cea neagră, am spus, cu ochii închiși. Acum grăbește-te și pune-ți niște haine pe tine.

În seara aceea am mâncat scoici și sparanghel. Când gătea mama, era mereu ceva specific pescăresc, cu lămâie, ulei de măsline și legume. De fiecare dată. Susannah gătea doar câteodată, așa că, în afară de prima seară, când gătea mereu supă de fructe-de-mare, nu știai niciodată la ce să te aștepți. Își putea petrece toată dimineața trebăluind

prin bucătărie, făcând un fel de mâncare de care nu auzisem niciodată, ca de exemplu pui marocan cu smochine. Își scotea caietul de rețete cu spirală, pe care scria *Junior League*, cu pagini uleioase și notițe pe margini și de care mama râdea mereu. Sau putea face omlete americane cu brânză, ketchup și pâine prăjită. Se presupunea că și noi, copiii, ne ocupam de cină o dată pe săptămână, iar asta însemna de obicei hamburgeri sau pizza congelată. Dar, în cele mai multe seri, mâncam ce voiam, când ne era foame. Îmi plăcea asta la casa de vacanță. Acasă, luam cina în fiecare seară, la șase și jumătate, pe ceas. Aici, totul era cumva lejer, chiar și mama.

Taylor s-a aplecat și a zis:

— Laurel, care este cel mai nebunesc lucru pe care l-ați făcut tu și Susannah când erați de vârsta noastră?

Taylor le vorbea mereu oamenilor ca și când ar fi fost la o petrecere în pijamale. Adulților, băieților, doamnei de la cafenea, tuturor.

Mama și Susannah s-au uitat una la alta și au zâmbit. Știau, dar nu o spuneau. Mama s-a șters la gură cu un șervețel și a zis:

— Ne-am furișat pe pista de golf într-o noapte și am plantat panseluțe.

Știam că nu era adevărul, dar Steven și Jeremiah au râs. Steven a spus, în stilul lui enervant de atotștiutor:

— Voi erați plictisitoare chiar și când erați adolescente.

— *Eu* cred că e chiar drăguț, a spus Taylor, punându-și un strop de ketchup în farfurie.

Taylor mânca orice cu ketchup: ouă, pizza, paste, orice.

Conrad, despre care crezusem că nici nu asculta, a spus:

— Minți-ți. Nu ăsta a fost cel mai nebunesc lucru pe care l-ați făcut.

Susannah și-a ridicat mâinile în aer, ca și când ar fi zis *Mă predau.*

— Și mamele pot să aibă secrete, a spus ea. Eu nu vă întreb pe voi despre secretele voastre, nu?

— Ba da, ne întrebi, a spus Jeremiah și și-a îndreptat furculița spre ea. Ne întrebi tot timpul. Dacă aș avea un jurnal, l-ai citi.

— Nu, n-aș face-o, a protestat ea.

— Ba da, a spus mama.

Susannah s-a uitat urât la mama.

— Niciodată!

Apoi s-a uitat la Conrad și la Jeremiah care stăteau unul lângă altul.

— Bine, poate că aș face-o, dar aș citi numai jurnalul lui Conrad. El se pricepe să țină totul atât de bine în el, nu știu niciodată ce gândește. Dar nu și tu, Jeremiah. Tu, scumpul meu, îți porți inima aici, i-a spus, întinzându-se spre el și atingându-i mâneca bluzei.

— Ba nu, a protestat el, înfigându-și furculița într-o scoică. Am și eu secrete.

Atunci Taylor a spus, flirtând dezgustător:

— Sigur că ai, Jeremy.

El a rânjit la ea, ceea ce m-a făcut să vreau să mă înec cu sparanghelul.

Atunci am intervenit *eu*:

— Taylor și cu mine mergem în seara asta pe faleză. Merge cineva cu noi?

Înainte ca mama sau Susannah să răspundă, Jeremiah a zis:

— O, faleza. Cred că și noi ar trebui să mergem pe faleză. Nu-i așa, băieți? a zis, întorcându-se spre Conrad și Steven.

În mod normal, aș fi fost entuziasmată dacă vreunul dintre ei voia să meargă undeva unde mergeam eu, dar nu și de data asta. Știam că nu o făceau pentru mine.

M-am uitat la Taylor, care era brusc ocupată să-și taie scoicile în bucăți mici de tot. Știa că o făceau pentru ea.

— Faleza e naspa, a spus Steven.

Apoi Conrad:

— N-am chef.

— Dar cine v-a invitat pe voi, în fond? am spus.

Steven și-a dat ochii peste cap.

— Nimeni nu invită pe nimeni pe faleză. Pur și simplu, se duce fiecare unde vrea. E o țară liberă.

— E o țară liberă? a cugetat mama. Chiar vreau să te gândești la afirmația asta, Steven. Cum rămâne cu libertățile noastre civile? Suntem într-adevăr liberi dacă...

— Laurel, te rog, a spus Susannah, dând din cap. Să nu vorbim despre politică la cină.

— Nu știu un moment mai bun pentru discuții politice, a spus mama, calmă.

Apoi s-a uitat la mine. I-am șoptit: *Te rog, încetează*, iar ea a oftat. Era mai bine să o opresc imediat, înainte să o ia valul.

— OK, fie! Bine. Fără politică. Mă duc la librăria din centru. Vă las acolo dacă vreți.

— Mersi, mamă, am spus. O să mergem doar eu și Taylor.

Jeremiah m-a ignorat și s-a întors spre Steven și Conrad.

— Haideți, băieți, a spus. O să fie *minunat*.

Taylor numise totul *minunat*, toată ziua.

— Bine, dar merg la sala de jocuri, a spus Steven.

— Con? l-a întrebat Jeremiah pe Conrad, care a dat din cap.

— Haide, *Con*, a spus Taylor, împungându-l cu furculița. Vino cu noi!

El a dat din cap, iar Taylor s-a strâmbat.

— Bine. O să avem grijă să ne distrăm fără tine.

Jeremiah a spus:

— Nu-ți face griji pentru el. O să se distreze și aici, citind *Enciclopedia Britannica*.

Conrad l-a ignorat, dar Taylor a chicotit și și-a dat părul după urechi, iar atunci mi-am dat seama că acum îi plăcea de Jeremiah.

Apoi Susannah a spus:

— Nu plecați fără bani de înghețată.

O vedeam că era fericită că ieșeam cu toții, cu excepția lui Conrad, care prefera să stea de unul singur vara asta. Nimic n-o făcea mai fericită pe Susannah decât să se gândească la ce activități să facem noi, copiii. Cred că ar fi fost un șef de tabără foarte bun.

În mașină, când îi așteptam pe mama și pe băieți să iasă, am șoptit:

— Credeam că-ți place de Conrad.

Taylor și-a dat ochii peste cap.

— Bleah! E plictisitor. Cred că-mi place mai mult de Jeremy.

— Îl cheamă Jeremiah, am spus apăsat.

— *Știu*.

Apoi s-a uitat la mine, făcând ochii mari.

— Ce, acum îți place de el?

— Nu!

Ea a oftat iritată.

— Belly, trebuie să-l alegi pe unul. Nu poți să-i ai pe amândoi.

— Știu asta, m-am răstit. Și, dacă vrei să știi, nu-l vreau pe niciunul. Și oricum, niciunul dintre ei nu se uită la mine în felul ăsta. Se uită la mine cum se uită și Steven. Ca la o soră mai mică.

Taylor m-a tras de gulerul tricoului.

— Păi, poate dacă ai arăta și tu un pic din decolteu...

I-am dat mâna la o parte.

— Nu arăt niciun „decolteu". Și ți-am spus că nu-mi place de niciunul. Nu-mi mai place.

— Deci nu te deranjează că o să mă dau la Jeremy? a întrebat ea.

Îmi dădeam seama că singurul motiv pentru care mă întreba asta era ca să se absolve pe ea însăși de vreo viitoare vinovăție. Dar nu că s-ar fi simțit vinovată.

Așa că am spus:

— Dacă ți-aș zice că mă deranjează, te-ai opri?

S-a gândit, cred, o secundă.

— Probabil. Dacă te-ar deranja foarte, foarte tare. Dar atunci m-aș da la Conrad. Sunt aici ca să mă distrez, Belly.

Am oftat. Cel puțin, era sinceră. Voiam să-i spun că eu crezusem că era acolo să se distreze cu *mine*. Dar nu am făcut-o.

— Dă-te la el, i-am zis. Nu-mi pasă!

Taylor a ridicat din sprâncene la mine, mișcare care o caracteriza.

— Daaa! Chiar *așa* o să fac!

Am apucat-o de încheietura mâinii.

— Așteaptă! Promite-mi că o să te porți frumos cu el.

— Normal că o să mă port frumos. Mereu mă port frumos.

M-a bătut ușor pe umăr.

— Îți faci atâtea griji, Belly! Ți-am spus, vreau doar să mă distrez.

Atunci au ieșit mama și băieții și, pentru prima oară, nu s-a mai certat nimeni pe locul din dreapta. Jeremiah i l-a cedat lui Steven cu ușurință.

Când am ajuns pe faleză, Steven s-a îndreptat direct spre sala de jocuri și și-a petrecut toată noaptea acolo. Jeremiah s-a plimbat cu noi și chiar s-a dat în carusel, chiar dacă eu știam că lui i se părea penibil să faci asta. S-a întins în sanie și s-a prefăcut că trage un pui de somn, în timp ce eu și Taylor ne bâțâiam în sus și în jos pe cai — al meu, un palomino blondin, și al ei, un armăsar negru. (*Black Beauty* rămânea cartea ei preferată, chiar dacă n-ar fi recunoscut asta niciodată.) Apoi Taylor l-a făcut pe Jeremiah să-i câștige un Tweety de pluș la aruncarea cu moneda. Jeremiah era expert la aruncarea cu moneda. Pasărea Tweety era imensă, aproape la fel de înaltă cât Taylor. Jeremiah a cărat-o pentru ea.

N-ar fi trebuit să merg cu ei. Aș fi putut anticipa cum o să fie seara, până și cât de invizibilă aveam să mă simt. Tot timpul mi-am dorit să fiu acasă, să-l ascult pe Conrad cântând la chitară, prin peretele dormitorului meu, sau să mă uit la filmele lui Woody Allen, cu Susannah și mama. Deși nu-mi plăcea Woody Allen. M-am întrebat dacă așa urma să fie tot restul săptămânii. Uitasem asta despre Taylor, cum se transforma atunci când își dorea ceva — ambițioasă, egoistă și cât se poate de hotărâtă. Abia sosise și deja uitase de mine.

Capitolul 19

Abia ajunseserăm, și Steven deja trebuia să plece. El și tata plecau în excursie, să viziteze facultăți, și în loc să se întoarcă la Cousins apoi, se ducea acasă. Teoretic, ca să înceapă să studieze pentru examenele SAT, dar, mai degrabă, ca să iasă cu noua lui iubită.

M-am dus la el în cameră să-l privesc cum împachetează. Nu-și adusese multe lucruri, doar un rucsac. M-am simțit dintr-odată tristă să-l văd cum pleacă. Fără Steven, totul era în dezechilibru — el era amortizorul, cel care ne aducea aminte că nimic nu se schimbă cu adevărat, că totul poate rămâne la fel. Pentru că Steven nu se schimbase niciodată. Era același Steven enervant, insuportabil, fratele meu mai mare, blestemul existenței mele. Era ca vechea noastră pătură din flanelă care mirosea a câine ud — urât mirositoare, confortabilă, o parte din temelia lumii mele. Și, cu el acolo, totul ar fi fost la fel, trei contra unu, băieți contra fete.

— Aș vrea să nu pleci, i-am spus, ghemuindu-mi genunchii la piept.

— Ne vedem într-o lună, mi-a amintit el.

— O lună și jumătate, l-am corectat eu ursuză. Știi, o să ratezi ziua mea de naștere.

— Îți dau cadoul acasă.

— Nu e același lucru.

Știam că mă purtam ca un copil mic, dar nu mă puteam abține.

— Îmi trimiți o vedere măcar?

Steven a închis fermoarul rucsacului.

— Mă îndoiesc că o să am timp. O să-ți trimit un mesaj totuși.

— Îmi aduci un hanorac cu Princeton?

Abia așteptam să port hanoracul unei facultăți. Era ca o legitimație care spunea că ești matur, că practic ai vârsta la care poți merge la facultate, dacă nu cumva chiar mergeai. Îmi doream să am un sertar plin cu hanorace.

— Dacă o să-mi aduc aminte, a zis el.

— O să-ți reamintesc eu, am spus. O să-ți scriu.

— OK. Asta o să fie cadoul de ziua ta.

— S-a făcut.

M-am întins pe patul lui și mi-am sprijinit picioarele de perete. Ura când făceam asta.

— Probabil că o să-mi fie dor de tine... un pic.

— O să fii prea ocupată să salivezi după Conrad, ca să mai observi că sunt plecat, a zis Steven.

Am scos limba la el.

Steven a plecat a doua zi dimineață, devreme. Conrad și Jeremiah urmau să-l ducă la aeroport. Am coborât să-mi iau la revedere, dar nu am încercat să merg și eu cu ei, pentru că știam că el n-ar fi vrut. Voia timp, doar pentru ei, și, măcar o dată, aveam să i-l acord, fără să mă cert cu el.

Când m-a îmbrățișat de rămas-bun, mi-a aruncat privirea lui superioară — ochi triști și o grimasă — și mi-a spus:

— Să nu faci prostii, bine?

Mi-a spus asta cu subînțeles, ca și cum îmi spunea ceva important, iar eu trebuia să pricep la ce se referă.

Dar nu am priceput.

I-am spus:

— Să nu faci nici tu prostii, cap sec.

A oftat și a dat din cap, ca și cum aș fi fost un copil.

Am încercat să nu las asta să mă deranjeze. Până la urmă pleca, iar lucrurile n-aveau să mai fie la fel în lipsa lui. Măcar puteam să-mi iau la revedere fără să isc o ceartă inutilă.

— Salută-l pe tata din partea mea, i-am zis.

Nu m-am întors în pat imediat. Am rămas o vreme pe terasa din față, tristă și reținându-mi lacrimile cu greu — nu că aș fi recunoscut asta vreodată față de Steven.

În multe feluri, părea să fie ultima vară. În acea toamnă, Conrad începea și el facultatea. Mergea la Brown. Poate că nu se mai întorcea în vara următoare. Poate mergea la un internship sau la o școală de vară sau poate că făcea turul Europei cu noii lui prieteni de la cămin. Iar Jeremiah poate că mergea în cantonamentul de fotbal despre care vorbea tot timpul. Erau multe lucruri care s-ar fi putut întâmpla între acum și atunci. Mi-a trecut prin minte că trebuia să profit din plin de vara asta, să o fac să conteze cu adevărat, în caz că nu avea să mai existe una la fel. În fond, curând împlineam 16 ani. Și eu creșteam. Lucrurile nu puteau să rămână la fel pentru totdeauna.

Capitolul 20

11 ani

Toți patru stăteam întinși pe o pătură mare pe nisip. Conrad, Steven, Jeremiah și, la margine, eu. Ăla era locul meu. Când mă lăsau să vin cu ei. Asta era una dintre acele zile rare.

Era deja miezul zilei și era atât de cald, încât simțeam că-mi arde părul, iar ei jucau cărți. Eu îi ascultam.

— Ați prefera să fiți fierți în ulei de măsline sau să fiți jupuiți de vii, cu un cuțit de unt? a întrebat Jeremiah.

— Ulei de măsline, a spus Conrad încrezător. E mai rapid.

— Ulei de măsline, am strigat și eu.

— Cuțitul de unt, a spus Steven. Sunt mai multe șanse să întorc armele și să-l jupoi eu pe tip.

— Asta nu era o opțiune, i-a spus Conrad. Este o întrebare despre moarte, nu despre întoarcerea armelor împotriva cuiva.

— Bine. Ulei de măsline, a spus Steven morocănos. Dar tu, Jeremiah?

— Ulei de măsline, a spus Jeremiah. E rândul tău, Con.

Conrad a mijit ochii spre soare și a întrebat:

— Ați prefera să trăiți o zi perfectă la nesfârșit sau să vă trăiți viața, fără zile perfecte, ci doar cu zile bune?

Jeremiah n-a zis nimic timp de un minut. Îi plăcea jocul ăsta. Îi plăcea să mediteze la diverse posibilități.

— Aș ști că retrăiesc ziua aia perfectă, ca în *Ziua cârtiței*?

— Nu.

— Atunci aleg ziua perfectă, a hotărât el.

— Ei bine, dacă ziua perfectă implică..., a început Steven, dar apoi s-a uitat la mine și s-a oprit, ceea ce uram. O să aleg și eu ziua perfectă.

— Belly? a întrebat Conrad, uitându-se la mine. Tu ce ai alege?

Mintea mi s-a învârtit în cerc cât timp am încercat să găsesc răspunsul potrivit.

— Hm! Aș alege să-mi trăiesc viața, cu zile bune. În felul ăsta încă aș spera la o zi perfectă, am spus. N-aș vrea o viață doar dintr-o zi care se repetă la nesfârșit.

— Da, dar n-ai ști că se repetă, a zis Jeremiah.

Am dat din umeri.

— Dar ai putea ști, în adâncul tău.

— Ce prostie! a spus Steven.

— Nu cred că e o prostie. Cred că sunt de acord cu ea, a spus Conrad, aruncându-mi o privire anume, genul de privire despre care credeam că și-o oferă soldații înainte să se organizeze împotriva cuiva.

Ca și cum eram în aceeași echipă. I-am dat un ghiont ușor lui Steven. Nu m-am putut abține.

— Vezi? am zis. Conrad e de acord cu mine.

— Conrad e de acord cu mine, m-a imitat Steven. Conrad mă iubește. Conrad e *minunat*...

— Taci, Steven! am strigat.

El a rânjit și a spus:

— E rândul meu să pun o întrebare. Belly, ai prefera să mănânci maioneză în fiecare zi sau să ai pieptul plat toată viața?

M-am întors și am luat un pumn de nisip și l-am aruncat spre Steven. Rădea, și o grămadă de nisip i-a intrat în gură și i s-a lipit de obrajii uzi. A țipat:

— Ești moartă, Belly!

Apoi s-a întins spre mine, iar eu m-am îndepărtat de el.

— Lasă-mă-n pace, am spus sfidător. Nu mă poți răni, o să te spun mamei.

— Ești așa o pacoste, a strigat el, apucându-mă de picior. Te arunc în apă!

Am încercat să mă eliberez, dar n-am reușit decât să-i arunc și mai mult nisip în față. Ceea ce, desigur, l-a enervat și mai tare.

— Las-o în pace, Steven, mi-a luat apărarea Conrad. Hai să înotăm!

— Da, haideți, a zis Jeremiah.

Steven a ezitat.

— Bine, a zis el, scuipând nisipul din gură. Dar tot moartă ești, Belly.

Și-a ridicat degetul spre mine, apoi a făcut un gest ca și cum mi-ar fi tăiat gâtul.

I-am arătat degetul mijlociu și m-am întins, dar tremuram pe dinăuntru. Conrad mă apărase. Lui Conrad îi păsa dacă eram sau nu moartă.

Steven a fost supărat pe mine tot restul zilei, dar a meritat. Culmea ironiei, Steven mă necăjea că aveam pieptul plat, pentru ca două veri mai târziu să trebuiască să port sutien, dar unul adevărat.

Capitolul 21

În ziua în care a plecat Steven, m-am dus seara la piscină pentru una dintre sesiunile mele de înot nocturn, dar i-am găsit acolo pe Conrad, Jeremiah și un vecin, Clay Bertolet, stând pe șezlonguri și bând bere. Clay locuia în capătul străzii și venea la Cousins Beach cam de tot atâta timp ca noi. Era cu un an mai mare decât Conrad. Nu prea-l plăcea nimeni. Era doar cineva cu care să-ți pierzi vremea, presupun.

Am încremenit instantaneu, ținându-mi prosopul strâns la piept. Mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să mă întorc. Clay mă făcuse întotdeauna să mă simt agitată. Nu trebuia neapărat să înot în seara aia. O puteam face în seara următoare. Dar nu, aveam la fel de multe drepturi să fiu acolo ca și ei. Poate mai multe chiar.

M-am dus spre ei, prefăcându-mă încrezătoare.

— Hei, băieți, am zis.

N-am dat drumul la prosop. Mă simțeam ciudat stând acolo cu prosopul, în bikini, în timp ce ei erau toți îmbrăcați.

Clay s-a uitat la mine, mijindu-și ochii.

— Hei, Belly. Nu te-am mai văzut de mult.

A bătut cu palma în șezlong:

— Stai jos!

Uram când oamenii spuneau „nu te-am mai văzut de mult". Era un fel prostesc de a spune „bună". Dar m-am așezat oricum.

El s-a aplecat și mi-a dat o îmbrățișare. Mirosea a bere și a parfum Polo Sport.

— Și ce-ai mai făcut? a întrebat el.

Înainte să pot răspunde, Conrad a zis:

— Face bine, iar acum e vremea de culcare. Noapte bună, Belly.

Am încercat să nu par un copil de cinci ani când am spus:

— Nu merg încă la culcare, înot.

— Ar trebui să urci înapoi în cameră, a spus Jeremiah, lăsându-și berea jos. O să te ucidă mama ta că bei.

— Alo! Nu beau, i-am amintit.

Clay mi-a întins berea Corona din care bea el.

— Uite, a zis, făcându-mi cu ochiul.

Părea beat.

Am ezitat, iar Conrad a strigat enervat:

— Nu-i da bere! E un copil, pentru numele lui Dumnezeu!

M-am uitat urât la el.

— Încetează să te mai porți ca Steven!

Pentru o secundă sau două, m-am gândit să iau berea de la Clay. Ar fi fost prima bere din viața mea. Dar atunci aș fi făcut-o doar ca să-i fac în ciudă lui Conrad, or nu aveam de gând să-l las să aibă controlul asupra mea.

— Nu, mulțumesc, i-am zis.

Conrad a dat ușor din cap.

— Acum du-te la culcare, ca o fetiță cuminte ce ești.

Mă simțeam ca atunci când el, Steven și Jeremiah mă excludeau intenționat. Îmi simțeam obrajii arzând când am spus:

— Sunt cu doar doi ani mai mică decât tine.

— Doi ani și patru luni, m-a corectat el instantaneu.

Clay a râs și i-am simțit respirația mirosind a drojdie.

— Rahat, prietena mea avea 15 ani!

Apoi s-a uitat la mine și a adăugat:

— Fosta prietenă.

Am zâmbit vag. În sinea mea, mă îndepărtam de el și de respirația lui. În schimb, îmi plăcea cum ne privea Conrad. Îmi plăcea că-i răpeam prietenul, chiar și doar pentru cinci minute.

— Nu e ilegal? l-am întrebat pe Clay.

El a râs din nou.

— Ești simpatică, Belly.

Simțeam că roșesc.

— Și... ăăă... de ce v-ați despărțit? l-am întrebat, de parcă nu știam deja.

Se despărțiseră pentru că Clay era un nesimțit, de-asta! Clay fusese mereu un nesimțit. Obișnuia să le dea aspirină pescărușilor pentru că auzise că le face stomacul să explodeze.

Clay s-a scărpinat la ceafă.

— Nu știu. A trebuit să meargă la ferma de cai sau ceva de genul ăsta. Relațiile la distanță sunt de rahat.

— Dar ar fi fost doar o vară, am protestat eu. E stupid să te desparți doar pentru o vară.

Îmi hrănisem pasiunea pentru Conrad în toți anii de școală. Aș fi putut supraviețui luni, ani întregi cu o pasiune. Era ca mâncarea. Mă ținea în viață. Dacă Conrad

ar fi fost al meu, în niciun caz nu m-aș fi despărțit de el pentru o vară... sau pentru un an școlar, de fapt.

Clay m-a privit cu ochii lui somnoroși, cu pleoapele căzute, și a spus:

— Tu ai prieten?

— Da, am spus eu, și nu m-am putut abține să nu mă uit la Conrad în momentul ăla.

Vezi, îmi ziceam, *nu mai sunt o fetiță prostuță de 12 ani cu o pasiune pentru cineva. Sunt o persoană reală.* Cu un prieten real. Cui îi păsa dacă nu era adevărat? Ochii lui Conrad au licărit, dar fața i-a rămas la fel de inexpresivă. Totuși, Jeremiah a părut surprins.

— Belly, ai prieten? a zis el încruntându-se. Nu ai adus niciodată vorba de el.

— Nu e ceva atât de serios.

Mi-am făcut de lucru cu un fir deșirat din perna de pe șezlong. Deja regretam că inventasem totul.

— De fapt, e o relație mai mult ocazională.

— Vezi? Atunci care e rostul unei relații în timpul verii? Dacă întâlnești alți oameni?

Clay mi-a făcut cu ochiul într-un fel glumeț:

— Ca acum.

— Ne cunoaștem de mult timp, Clay. De zece ani.

Nu că mi-ar fi acordat atenție vreodată.

Clay mi-a dat un ghiont cu genunchiul.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Clay.

Am râs, chiar dacă nu era amuzant. Părea firesc să râd.

— Bună, eu sunt Belly.

— Deci, Belly, vii la focul meu de tabără mâine-seară? m-a întrebat el.

— Ăăă... sigur, am spus, încercând să nu par prea încântată.

Conrad și Steven și Jeremiah mergeau la marele foc din 4 iulie în fiecare an. Clay ținea petrecerea la el acasă, pentru că erau o mulțime de artificii în acel capăt al plajei. Mama lui scotea mereu chestii pentru bezele. Odată, l-am pus pe Jeremiah să-mi aducă și mie una, și a făcut-o. Era elastică și arsă, dar tot am mâncat-o și i-am fost recunoscătoare lui Jeremiah. Era o părticică din petrecere. Nu mă lăsau niciodată să merg cu ei, dar nici eu nu am încercat vreodată să-i conving să mă ia. Vedeam spectacolul de pe terasa noastră din spate, în pijamale, cu mama și Susannah. Ele beau șampanie, iar eu beam cidru Martinelli's fără alcool.

— Credeam că ai venit să înoți, a spus brusc Conrad.

— Doamne, mai las-o-n pace, Con! a spus Jeremiah. Dacă vrea să înoate, o să înoate.

Am schimbat o privire, privirea noastră care însemna *De ce e Conrad așa un tată?*; Conrad și-a stins țigara în doza pe jumătate goală și a spus:

— Fă ce vrei!

— Așa o să fac, am spus, scoțând limba la el și ridicându-mă.

Am aruncat prosopul și am plonjat în apă, plutind perfect, ca o lebădă. Am stat sub apă un minut. Apoi am început să înot pe spate, ca să trag cu urechea la discuția lor.

L-am auzit pe Clay spunând cu voce gravă:

— Frate, Cousins începe să îmbătrânească. Vreau să treacă timpul să mă întorc înapoi.

— Da, și eu, a spus Conrad.

Deci Conrad era pregătit să plece. Chiar dacă o mică parte din mine o știa deja, tot mă durea. Voiam să-i spun:

Pleacă atunci! Dacă nu vrei să fii aici, nu fi! Pleacă! Dar n-aveam de gând să-l las pe Conrad să mă afecteze, nu când lucrurile mergeau în sfârșit mai bine.

Cel puțin eram invitată la focul de tabără din 4 iulie al lui Clay Bertolet. Eram unul dintre copiii mari acum. Viața era bună. Sau cel puțin se îndrepta în direcția bună.

M-am gândit toată ziua cu ce să mă îmbrac. Pentru că nu mersesem niciodată, nu știam deloc ce să port. Probabil că avea să se facă frig, dar cine ar fi vrut să se înfofolească la un foc de tabără? Nu la primul meu foc de tabără. În același timp, nu voiam ca Jeremiah și Conrad să-mi dea bătăi de cap în cazul în care aș fi fost prea îmbrăcată. M-am gândit că pantalonii scurți, un maiou și picioarele goale erau alegerea sigură.

Când am ajuns acolo, am văzut că alesesem greșit. Celelalte fete purtau rochii de plajă, fustițe scurte și Ugg-uri. Dacă aș fi avut prietene în Cousins, poate aș fi știut asta.

— Nu mi-ai spus că fetele se gătesc, am mârâit la Jeremiah.

— Arăți bine. Nu fi toantă! a spus el, îndreptându-se direct spre butoiul cu băutură.

Era chiar un butoi. Din câte vedeam, nu erau biscuiți graham și bezele pe nicăieri. Nu văzusem niciodată un astfel de butoi în realitate. Doar în filme. Am pornit după el, dar Conrad m-a apucat de braț.

— Să nu bei în seara asta, m-a avertizat el. O să mă omoare mama dacă te las să bei.

Am scuturat din braț.

— Tu nu mă „lași" să fac nimic.

— Haide! Te rog!

— Vom vedea, am spus, îndepărtându-mă de el și mergând spre foc.

Oricum, nu eram sigură că voiam să beau. Chiar dacă îl văzusem pe Clay bând în noaptea de dinainte, tot mă așteptasem la bezele.

Să merg la focul de tabără era drăguț ca idee, dar să fiu acolo era altceva. Jeremiah vorbea cu o fată într-un top roșu, alb și albastru și o fustă de blugi, iar Conrad vorbea cu Clay și cu alți băieți pe care nu-i recunoșteam. Credeam că, după cum flirtase Clay cu mine cu o noapte în urmă, o să vină măcar să mă salute. Dar nu a făcut-o. Își ținea mâna pe spatele unei fete.

Am stat singură lângă foc și m-am prefăcut că-mi încălzesc mâinile, deși nu le aveam reci. Atunci l-am văzut pe el. Stătea tot singur, bând dintr-o sticlă de apă. Nu părea să știe nici el pe nimeni, din moment ce stătea de unul singur. Arăta de vârsta mea. Dar era ceva la el care părea sigur și liniștitor, ca și cum era mai mic decât mine, deși nu era. A trebuit să mă uit de câteva ori ca să-mi dau seama. Când am descoperit în cele din urmă, a fost ceva de genul *Aha!*.

Genele lui! Erau atât de lungi, încât îi ajungeau practic la pomeți. Într-adevăr, avea pomeții înalți, dar chiar și-așa. Avea gura puțin strâmbă și pielea curată și netedă, de culoarea fulgilor de cocos copți, aceia pe care îi pui peste înghețată. Mi-am atins obrazul și m-am simțit ușurată că soarele îmi uscase coșul care-mi ieșise cu două zile în urmă. Pielea lui era perfectă. În ochii mei, totul la el era perfect.

Era înalt, mai înalt decât Steven sau Jeremiah, poate și decât Conrad. Arăta ca și cum era pe jumătate alb, pe jumătate japonez sau poate coreean. Era atât de drăguț,

că simțeam că i-aș fi putut desena fața, deși nu știam să desenez.

M-a surprins uitându-mă la el și mi-am întors privirea. Apoi m-am uitat din nou și m-a surprins din nou. A ridicat mâna, fluturând-o ușor.

Îmi simțeam obrajii arzând. N-aveam ce să spun decât „bună". M-am îndreptat spre el, am întins mâna și imediat am regretat. Cine mai dă mâna cu cineva?

Dar mi-a răspuns la strângerea de mână. N-a spus nimic la început. Doar s-a holbat la mine, ca și cum încerca să-și dea seama de ceva.

— Îmi pari cunoscută, a spus în cele din urmă.

Am încercat să nu zâmbesc. Nu asta le spuneau băieții fetelor când se dădeau la ele în baruri? M-am întrebat dacă mă văzuse pe plajă în noul meu bikini cu buline. Avusesem curajul să-l port doar o dată, dar poate tocmai atunci fusesem observată de băiatul ăsta.

— Poate m-ai văzut pe plajă?

El a dat din cap.

— Nu... Nu e asta.

Deci nu fusese faza cu bikini. Am încercat din nou:

— Poate la Scoops, locul cu înghețată?

— Nu, nici de-acolo, a spus el.

Apoi parcă i-a trecut un mic fulger prin minte, pentru că a rânjit brusc.

— Ai făcut latină?

Ce naiba?

— Ăăă... da.

— Ai mers la Convenția de Latină din Washington, DC? a întrebat.

— Da, am zis.

Cine era băiatul ăsta până la urmă?

El a încuviințat bucuros.

— Și eu. În clasa a opta, nu?

— Da...

În clasa a opta purtam aparat dentar și ochelari. Uram, uram că mă știa pe mine cea de-atunci. De ce nu putea să mă știe pe mine cea de-acum, cu bikiniul meu cu buline?

— Deci de acolo te știu. Am stat aici încercând să-mi dau seama.

A râniit.

— Sunt Cam, dar numele meu latinesc era Sextus. Salve!

Dintr-odată, am simțit că-mi vine să chicotesc, că hohotele pornesc din mine ca bulele care se ridică din dozele de suc. Era destul de amuzant.

— Salve! Sunt Flavia. Adică, Belly. Adică, numele meu este Isabel, dar toată lumea îmi spune Belly.

— De ce?

S-a uitat la mine ca și cum chiar se întreba de ce.

— Așa-mi spunea tata când eram mică. Credea că Isabel era un nume prea lung, am explicat eu. Și toată lumea îmi zice și acum așa. E stupid.

A ignorat ultima parte a răspunsului meu și a spus:

— De ce nu Izzy, atunci? Sau Belle?

— Nu știu. Poate pentru că Jelly Bellys sunt jeleurile mele preferate, iar eu și tata obișnuiam să jucăm jocul ăsta. El mă întreba în ce stare eram, iar eu îi răspundeam cu o aromă de jeleu. De exemplu, prună dacă eram veselă...

Mi-am pierdut vocea. Mă bâlbâiam când eram agitată, iar acum clar eram agitată. Urâsem mereu numele Belly — în principal pentru că era o poreclă pentru un copil, nu un nume real. Isabel, pe de altă parte, era numele

unei fete exotice, genul de fată care merge în locuri ca Maroc și Mozambic, care poartă ojă roșie tot anul și care are breton negru. Belly era un nume care te făcea să te gândești la imagini cu copii grăsuți sau cu bărbați în maiouri albe.

— Oricum, urăsc numele Izzy, dar aș vrea ca oamenii să-mi spună Belle. E mai drăguț.

El a dat din cap aprobator:

— Asta și înseamnă. Frumos.

— Știu, am spus. Sunt la avansați la franceză.

Cam a spus ceva în franceză, atât de repede că n-am putut înțelege.

— Ce? am spus.

M-am simțit prost. E stânjenitor să vorbești franceză în afara școlii. Adică, una e conjugarea verbelor, și alta e să vorbești cu un francez adevărat.

— Bunica mea este franțuzoaică, a spus el. Am crescut vorbind franceza.

— Ah!

Acum mă simțeam prost pentru că mă lăudasem că eram la avansați.

— Știi, *v*-ul trebuie să fie pronunțat *w*.

— Poftim?

— În Flavia. Trebuie să-l pronunți Fla-wia.

— Sigur că știu asta, am răspuns tăios. Am luat premiul doi la retorică. Dar Flawia sună aiurea.

— Am luat premiul întâi, a spus el, încercând să nu pară îngâmfat.

Mi-am amintit dintr-odată de un băiat cu tricou negru și o cravată cu dungi, care-i dăduse pe toți pe spate cu discursul lui din Catullus, luând premiul întâi. El era.

— De ce l-ai ales dacă credeai că sună aiurea?

Am oftat.

— Pentru că Cornelia era luat deja. Toată lumea voia să fie Cornelia.

— Da, și toată lumea voia să fie Sextus.

— De ce? am spus, regretând imediat. Ah! Lasă!

Cam a râs.

— Umorul băieților de clasa a opta nu e foarte dezvoltat.

Am râs și eu. Apoi am spus:

— Stai într-o casă de pe-aici?

— Am închiriat o casă la două străzi mai încolo. Mama m-a convins să vin, a spus Cam, frecându-se în creștet stânjenit.

— Ah!

Aș fi vrut să nu mai spun „ah", dar nu mă puteam gândi la nimic altceva.

— Dar tu? De ce ai venit, Isabel?

Am tresărit când mi-a zis pe numele real. l-a ieșit pur și simplu pe gură. Mă simțeam ca în prima zi de școală. Dar îmi plăcea.

— Nu știu, am răspuns. Probabil pentru că m-a invitat Clay.

Tot ce-mi ieșea din gură suna așa banal! Dintr-un motiv anume, voiam să-l impresionez pe băiatul ăsta. Voiam ca el să mă placă. Simțeam cum mă judecă, cum judecă lucrurile stupide pe care le spuneam. Și eu sunt deșteaptă, voiam să-i spun. Mi-am spus că era în regulă, că nu conta dacă el credea că eram deșteaptă sau nu. Dar conta.

— Cred că o să plec curând, a spus el, terminându-și apa. Vrei să te duc acasă? m-a întrebat, fără să se uite la mine.

— Nu, i-am răspuns.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea că deja pleca.

— Am venit cu băieții de-acolo, am zis, arătând spre Conrad și Jeremiah.

El a dat aprobator din cap:

— Mi-am dat seama după felul în care s-a tot uitat fratele tău încoace.

Aproape că m-am înecat.

— Fratele meu? Cine? El?

Am arătat spre Conrad. Nu se uita la noi. Se uita la blonda cu șapcă Red Sox, iar ea se uita la el. Conrad râdea, or el nu râdea niciodată.

— Da.

— Nu e fratele meu. Încearcă să se poarte ca și cum ar fi, dar nu e, am zis eu. Se crede fratele mai mare al tuturor. Își dă atâta importanță... De ce pleci așa devreme? O să ratezi artificiile.

Și-a dres glasul ca și cum ar fi fost rușinat:

— Ăăă... voiam să merg acasă să învăț.

— La latină?

Mi-am dus mâna la gură ca să nu chicotesc.

— Nu. Studiez balenele. Vreau să fac practică pe un vas de observare a balenelor și trebuie să dau un examen luna viitoare, a spus el, scărpinându-se din nou în creștet.

— Ah! Ce tare, am spus.

Mi-aș fi dorit să nu plece încă. Nu voiam să plece. Era de treabă. Lângă el, mă simțeam ca Degețica, mică și fragilă. Atât era de înalt. Dacă pleca, rămâneam complet singură.

— Știi ce, cred că vreau să mă duci acasă. Așteaptă aici. Mă întorc imediat.

M-am grăbit spre Conrad, atât de repede, încât ridicam nisipul în urma mea.

— Hei, o să mă duc cu cineva acasă, i-am zis cu sufletul la gură.

Blonda cu șapcă Red Sox m-a analizat din cap până în picioare.

— Bună, a zis ea.

— Cu cine? a zis Conrad.

Am arătat spre Cam.

— Cu el.

— Nu te duci acasă cu cineva pe care nu-l cunoști, a zis el pe un ton serios.

— Ba îl cunosc. Este Sextus.

El a mijit ochii.

— Sex... ce?

— Nu contează. Îl cheamă Cam, studiază balenele și nu tu decizi cu cine mă duc acasă. Doar voiam să te anunț, din politețe. Nu-ți ceream permisiunea.

Am dat să mă îndepărtez de el, dar m-a apucat de cot.

— Nu-mi pasă ce studiază. N-o să faci asta, a spus el relaxat, dar mă ținea strâns. Dacă vrei să pleci, te duc eu.

Am tras adânc aer în piept. Trebuia să-mi păstrez calmul. N-aveam de gând să-l las să mă trateze ca pe un copil mic, nu în fața atâtor oameni.

— Nu, mersi, am spus, încercând din nou să plec.

Dar el nu mi-a dat drumul.

— Credeam că deja ai un prieten.

Tonul lui era ironic și am știut că-și dăduse seama de minciuna mea cu o noapte în urmă.

Voiam atât de tare să-i arunc un pumn de nisip în față! Am încercat să mă răsucesc.

— Dă-mi drumul! Mă doare!

Mi-a dat imediat drumul, roșu la față. Nu mă durea cu adevărat, dar voiam să-l fac să se simtă stânjenit, cum mă făcuse și el pe mine. Am spus cu voce tare:

— Prefer să merg acasă cu un străin decât cu cineva care a băut!

— Am băut o bere, a răspuns el tăios. Am 79 de kilograme. Așteaptă jumătate de oră și o să te duc eu. Nu mai fi așa o răsfățată!

Îmi simțeam lacrimile în ochi. M-am uitat peste umăr să văd dacă se uita Cam. Se uita.

— Ești un cretin, am zis.

El s-a uitat fix la mine și mi-a zis:

— Și tu ești un copil de patru ani.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe fată întrebând:

— Este prietena ta?

M-am întors și am zis amândoi „Nu!" în același timp.

Nedumerită, a întrebat, ca și cum nu aș fi fost acolo:

— Atunci e sora ta mai mică?

Avea un parfum puternic. Parcă umplea tot aerul din jurul nostru, ca și cum o inspiram pe ea cu totul.

— Nu, nu sunt sora lui mai mică.

O uram pe fata asta pentru că fusese martoră la tot. Era umilitor. Și era frumoasă, în același fel în care și Taylor era frumoasă, ceea ce înrăutățea cumva lucrurile.

Conrad i-a răspuns:

— Mama ei e cea mai bună prietenă a mamei.

Deci atâta eram pentru el? Fiica prietenei mamei lui?

Am respirat adânc și, fără să gândesc, i-am spus fetei:

— Îl știu pe Conrad dintotdeauna. Așa că lasă-mă să fiu cea care-ți spune că latri la copacul greșit. Conrad n-o să iubească pe nimeni la fel de mult cât se iubește pe sine,

dacă știi ce vreau să spun — am ridicat mâna în aer și am mișcat din degete.

— Taci din gură, Belly, m-a avertizat Conrad.

Era roșu-aprins în vârful urechilor. Era o lovitură sub centură, dar nu-mi păsa. O merita.

Fata a încremenit.

— Despre ce vorbește, Conrad?

M-am răstit la ea:

— Ah, îmi pare rău, nu știi ce înseamnă expresia „a lătra la copacul greșit"?

Fața ei frumoasă s-a schimonosit.

— Târfă mică, a mârâit ea.

Simțeam că tremur. Aș fi vrut să-mi retrag cuvintele. Nu mă bătusem niciodată cu o fată, cu nimeni, de fapt.

Din fericire, Conrad a intervenit și a arătat spre foc.

— Belly, du-te acolo și așteaptă să vin să te iau, a spus el.

Apoi și-a făcut apariția Jeremiah.

— Hei, hei, ce se-ntâmplă? a întrebat el, zâmbind în felul lui relaxat, bleg.

— Fratele tău e un nesimțit, am spus. Asta se-ntâmplă.

Jeremiah și-a pus brațul în jurul meu. Mirosea a bere.

— Băieți, purtați-vă frumos, m-auziți?

M-am smucit și am spus:

— Eu mă port frumos. Spune-i fratelui tău să se poarte frumos.

— Stai, sunteți toți frați? a întrebat fata.

Conrad a spus:

— Nici să nu te gândești să pleci cu tipul ăla!

— Con, calmează-te, a spus Jeremiah. Nu pleacă. Nu-i așa, Belly?

S-a uitat la mine, iar eu mi-am țuguiat buzele și am încuviințat. Apoi i-am aruncat lui Conrad cea mai urâtă

privire și i-am aruncat și fetei una, când am fost suficient de departe ca ea să nu mă poată lua de păr. M-am dus spre foc, încercând să stau dreaptă, deși pe dinăuntru mă simțeam ca un copil la care se țipase la propria zi de naștere. Nu era drept să fiu tratată ca un copil, când nu eram unul. Fac pariu că eu și fata aia aveam aceeași vârstă.

— Ce-a fost asta? a spus Cam.

Mi-am înghițit lacrimile și i-am spus:

— Hai să mergem!

El a ezitat, uitându-se la Conrad.

— Nu cred că e o idee așa bună, Flavia. Dar o să rămân aici să mai stau cu tine o vreme. Balenele pot să aștepte.

Am vrut să-l sărut atunci. Am vrut să uit că-l cunoscusem vreodată pe Conrad și să fiu pur și simplu acolo, în bula acelui moment.

S-au aprins primele artificii, undeva deasupra noastră. Se auzeau ca un ceainic șuierând tare și mândru. Erau aurii și au explodat în milioane de scântei aurii deasupra noastră, ca niște confetti.

Am stat lângă foc și mi-a povestit despre balene, iar eu i-am povestit despre lucruri stupide, ca de exemplu despre faptul că eram secretara clubului de franceză sau că mâncarea mea preferată erau sandviciurile cu porc înăbușit. El mi-a spus că era vegetarian. Probabil că am stat vreo oră acolo. Îl simțeam pe Conrad privindu-ne tot timpul și am fost atât de tentată să-i arăt degetul mijlociu... uram când câștiga el!

Când a început să se lase frigul, mi-am frecat brațele, iar Cam și-a dat jos hanoracul și mi l-a oferit. Ceea ce era un fel de vis al meu devenit realitate — să-mi fie frig și să-mi dea un băiat hanoracul lui, în loc să se laude cât de deștept fusese el pentru că-și adusese unul.

Pe tricoul lui scria Straight Edge[1], lângă o poză cu o lamă, din acelea cu care se rad băieții.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, închizând fermoarul de la hanoracul lui.

Era călduros și mirosea a băiat, dar în sensul bun.

— Sunt *straight edge*, a zis el. Nu beau și nu mă droghez. Obișnuiam să fiu *hardcore*, adică nu iei medicamente fără rețetă și nu bei cofeină, dar am renunțat la asta.

— De ce?

— De ce eram *hardcore, straight edge* sau de ce am renunțat?

— Ambele.

— Nu cred în poluarea corpului cu chestii nenaturale, a zis el. Am renunțat pentru că o înnebunea pe mama. Și pentru că-mi era tare dor de Dr Pepper.

Și mie îmi plăcea Dr Pepper. Mă bucuram că nu băusem. Nu voiam să aibă o părere proastă despre mine. Voiam să creadă că eram cool, genul de persoană care evident era el. Voiam să fiu amica lui. Și mai voiam și să-l sărut.

Cam a plecat când am plecat și noi. S-a ridicat imediat ce l-a văzut pe Jeremiah venind spre mine.

— Cu bine, Flavia, mi-a zis.

Am dat să deschid fermoarul de la hanorac, dar el mi-a spus:

— E-n regulă. Mi-l poți da altă dată.

— Uite, o să-ți dau numărul meu, i-am spus, întinzând mâna ca să-mi dea telefonul lui.

---

[1] Mișcare culturală aparținând unei minorități a mișcării punk, ai cărei adepți urmează un stil de viață abstinent, fără consum de alcool, tutun și droguri. (*N.t.*)

Nu mai dădusem numărul meu de telefon niciunui băiat. Când tastam numărul, m-am simțit foarte mândră de mine pentru că i-l dădusem.

Îndepărtându-se, și-a pus telefonul în buzunar și a spus:

— Aș fi găsit eu o metodă să-l iau înapoi și fără să am numărul tău. Sunt deștept, îți amintești? Premiul întâi la retorică.

Am încercat să nu zâmbesc în timp ce se îndepărta.

— Nu ești atât de deștept, am strigat.

Simțeam că era un destin faptul că ne întâlniserăm. Mă simțeam ca și cum ar fi fost cel mai romantic lucru care mi se întâmplase vreodată. Și chiar era.

L-am privit pe Conrad cum își lua la revedere de la fata cu Red Sox. Ea i-a dat o îmbrățișare, iar el a îmbrățișat-o înapoi, dar doar pe jumătate. Eram bucuroasă că-i stricasem seara, oricât de puțin.

Pe drumul spre mașină, m-a oprit o fată. Avea părul castaniu-blond pieptănat în două codițe și purta o bluză roz, decoltată.

— Îți place de Cam? m-a întrebat pe un ton lejer.

M-am întrebat de unde îl cunoștea — credeam că era un nimeni, la fel ca mine.

— Abia dacă-l cunosc, i-am spus, și fața i s-a destins.

Era ușurată. I-am văzut privirea — visătoare și plină de speranță. Probabil că așa arătam și eu când vorbeam despre Conrad, când încercam să mă gândesc la moduri în care să-i pronunț numele într-o conversație. M-am întristat pentru ea, pentru mine.

— Am văzut cum ți-a vorbit Nicole, a spus ea dintr-odată. N-o băga în seamă. E o persoană naspa.

— Fata cu Red Sox? Da, nu se pricepe deloc să fie umană, am încuviințat eu.

Apoi i-am făcut cu mâna la revedere, în timp ce Jeremiah, Conrad și cu mine ne îndreptam spre mașină.

Conrad a condus. Era complet treaz și știam că nu băuse deloc. S-a uitat la hanoracul lui Cam, dar n-a zis nimic. N-am vorbit deloc unul cu altul. Eu și Jeremiah am stat amândoi în spate, iar el a încercat să facă glume, dar nu a râs nimeni. Eram prea ocupată să gândesc, să rememorez tot ce se întâmplase în acea seară. Mi-am spus: *Asta a fost probabil cea mai frumoasă seară din viața mea.*

Cu un an în urmă, Sean Kirkpatrick scrisese în anuar că aveam *ochii atât de limpezi,* încât putea *să vadă direct în sufletul meu.* Și ce dacă Sean era un tocilar melodramatic? Tot m-a făcut să mă simt bine. Taylor a izbucnit în râs când i-am arătat. Mi-a spus că doar Sean Kirkpatrick mi-ar fi observat culoarea ochilor, când toți ceilalți băieți erau ocupați să se uite la pieptul meu. Dar ăsta nu era Sean Kirkpatrick. Ăsta era Cam, un tip real, care mă observase chiar dinainte să fiu frumoasă.

Mă spălam pe dinți în baia de sus când a intrat Jeremiah, trăgând ușa după el. Întinzându-se după periuța lui, a zis:

— Care-i treaba cu tine și Con? De ce sunteți așa supărați unul pe altul?

S-a urcat pe chiuvetă.

Jeremiah ura când oamenii se certau. Era unul dintre motivele pentru care se purta mereu ca un clovn. Își asuma rolul să aducă frivolitatea în orice situație. Era drăguț, dar și destul de enervant.

I-am zis cu gura plină de pastă de dinți:

— Hm, pentru că este un *neo-maxi-zoom-dweebie*[1] arogant?

Am râs amândoi. Era una dintre glumițele noastre, o replică din filmul *Școala de sâmbătă,* pe care ne-am tot repetat-o unul altuia în vara în care eu aveam opt ani și el nouă.

Și-a dres glasul.

— Serios, totuși, nu fi atât de dură cu el! Trece prin niște chestii...

Asta era o noutate pentru mine.

— Poftim? Ce chestii? am insistat eu.

Jeremiah a ezitat.

— Nu sunt eu în măsură să-ți zic.

— Haide! Noi ne spunem totul, Jere. Fără secrete, îți amintești?

El a zâmbit.

— Îmi amintesc. Dar tot nu-ți pot spune. Nu este secretul meu.

Am dat drumul la robinet, încruntându-mă, și am spus:

— Mereu îi ții partea.

— Nu-i țin partea. Doar îți spun cum stau lucrurile cu el.

— E același lucru.

S-a întins spre mine și mi-a ridicat colțurile gurii. Era unul dintre trucurile lui cele mai vechi; indiferent de orice, mă făcea să zâmbesc.

— Fără bosumflări, Bells, îți amintești?

„Fără bosumflări" era o regulă pe care o inventaseră Conrad și Steven într-o vară. Cred că aveam opt sau nouă

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Sensul este acela de persoană insuportabilă. (*N.t.*)

ani. Chestia e că mi se aplica doar mie. Ba chiar puseseră un afiș pe ușa dormitorului meu. L-am rupt, desigur, și m-am dus să-i spun mamei și lui Susannah. În acea seară, îmi amintesc că primisem două porții la desert. De fiecare dată când o făceam chiar și puțin pe trista sau pe nefericita, unul dintre băieți începea să țipe: „Fără bosumflări! Fără bosumflări!" Și, desigur, poate chiar eram bosumflată, dar era singurul mod prin care lucrurile puteau să iasă cum voiam eu. În unele privințe, pe-atunci era chiar greu să fiu singura fată. În altele, nu.

Capitolul 22

În seara aceea, am dormit îmbrăcată cu hanoracul lui Cam. Era o chestie prostească și destul de siropoasă, dar nu-mi păsa. Iar a doua zi l-am purtat pe-afară, deși era caniculă. Îmi plăcea că mânecile erau uzate, ca și cum cineva locuise în el. Se simțea ca hanoracul unui băiat.

Cam era primul băiat care-mi acordase atenție în acest mod, însemnând că într-adevăr voia să iasă cu mine. Și care nu era stânjenit de asta.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că-i dădusem numărul de fix. Nu știam de ce. I-aș fi putut da la fel de ușor numărul de mobil.

Am tot așteptat să sune telefonul. Telefonul nu suna niciodată la casa de vacanță. Singurii oameni care sunau erau Susannah, care încerca să afle ce pește voiam la cină, și mama, care suna ca să-i spună lui Steven să pună prosoapele în uscător sau să pregătească grătarul.

Am stat pe verandă, la soare, citind reviste, cu hanoracul lui Cam făcut morman la mine în poală, ca un animal de pluș. Pentru că țineam ferestrele deschise, aș fi auzit dacă ar fi sunat telefonul.

M-am umplut de cremă de protecție mai întâi, apoi mi-am dat cu două straturi de ulei de bronzat. Nu știam dacă era un oximoron sau ceva, dar m-am gândit că era mai bine să fiu precaută. Mi-am pregătit o mică rezervă de Kool-Aid cu cireșe într-o sticlă mai veche de apă, plus un radio, ochelari de soare și reviste. Ochelarii mi-i cumpărase Susannah cu ani în urmă. Lui Susannah îi plăcea să cumpere cadouri. Când pleca să-și facă treburile, se întorcea cu cadouri. Lucruri mici, ca perechea asta de ochelari cu lentile în formă de inimă, pe care spusese că trebuia să o am. Știa exact ce-mi plăcea, lucruri la care nici nu mă gândeam și pe care cu siguranță nu mă gândisem vreodată să le cumpăr. Lucruri ca loțiune cu lavandă pentru picioare sau un săculeț căptușit cu mătase, pentru batiste.

Mama și Susannah au plecat devreme în dimineața aceea, într-una din excursiile lor la o galerie de artă din Dyerstown, iar Conrad, slavă Domnului, plecase deja la serviciu. Jeremiah încă dormea. Aveam toată casa la dispoziție.

Ideea de a te bronza sună atât de distractiv în teorie! Să stai întins, să absorbi soarele și să bei suc, adormind ca o pisică grasă. Dar acțiunea în sine e destul de incomodă și de plictisitoare. Și de caniculară. Mai degrabă aș pluti într-un ocean, bronzându-mă așa, decât să stau să transpir la soare. Oricum, se spune că te bronzezi mai repede când ești ud.

Dar în acea dimineață nu aveam de ales. În caz că suna Cam, adică. Așa că am stat acolo, transpirând și încingându-mă ca un pui pe grătar. Era plictisitor, dar era o necesitate.

Imediat după ora zece, a sunat telefonul. M-am ridicat imediat și am alergat la bucătărie.

— Alo? am spus cu sufletul la gură.

— Bună, Belly. Sunt domnul Fisher.

— Ah, bună, domnule Fisher, am spus, încercând să nu par prea dezamăgită.

El și-a dres glasul.

— Și, cum e acolo?

— Destul de bine. Susannah nu e acasă, apropo. Ea și mama s-au dus în Dyerstown să viziteze niște galerii.

— Înțeleg... Și băieții?

— Sunt bine...

Nu știam niciodată ce să-i spun domnului Fisher.

— ... Conrad e la serviciu și Jeremiah doarme încă. Vreți să-l trezesc?

— Nu, nu, e-n regulă.

A urmat o pauză lungă și m-am tot gândit ce să spun.

— Veniți... hm... weekendul ăsta? am întrebat.

— Nu, nu weekendul ăsta, a spus, pe un ton foarte distant. O să sun mai târziu. Distracție plăcută, Belly!

Am închis telefonul. Domnul Fisher nu venise încă în Cousins. De obicei venea în weekendul după 4 iulie, pentru că era mai ușor să plece de la serviciu după sărbătoare. Când venea, făcea grătar tot weekendul și purta șorțul lui pe care scria BUCĂTARUL ȘTIE CEL MAI BINE. M-am întrebat dacă Susannah ar fi fost tristă că nu venea, dacă băieților le-ar fi păsat.

M-am târât înapoi spre șezlongul meu, înapoi la soare. Am adormit și m-am trezit că Jeremiah mă stropea cu Kool-Aid pe abdomen.

— Încetează, i-am spus țâfnoasă, ridicându-mă.

Îmi era sete din cauza băuturii mele foarte dulci (mereu puneam zahăr dublu) și mă simțeam deshidratată și transpirată.

El a râs și s-a așezat pe șezlong.

— Asta faci toată ziua?

— Da, am spus, ștergându-mă pe abdomen și apoi ștergându-mi mâna de pantalonii lui.

— Nu fi plictisitoare! Hai să facem ceva împreună, a poruncit el. Plec la muncă abia diseară.

— Lucrez la bronzul meu, i-am spus.

— Ești destul de bronzată.

— Mă lași pe mine să conduc?

El a ezitat.

— Bine. Dar mai întâi te speli. Nu vreau să-mi umpli scaunul de ulei.

M-am ridicat, strângându-mi părul moleșit și unsuros într-o coadă în vârful capului.

— Mă duc imediat. Așteaptă-mă, am spus.

Jeremiah m-a așteptat în mașină, cu aerul condiționat dat la maxim.

— Unde mergem? Tennessee? New Mexico? Trebuie să mergem departe, ca să exersez din plin, am întrebat, urcând în scaunul șoferului.

Mă simțeam ca un profesionist.

El a închis ochii și și-a lăsat capul pe spate.

— Fă stânga când ieși de pe alee, mi-a spus.

— Da, domnule, am zis, oprind aerul condiționat și deschizând toate cele patru geamuri.

Era mult mai bine să conduci cu geamurile lăsate. Parcă chiar mergeai undeva anume.

El a continuat să-mi dea indicații, până când ne-am oprit la Go Kart City.

— Pe bune?

— Acum chiar că o să exersezi șofatul, a spus, rânjind ca un nebun.

Am așteptat la coadă la mașinuțe și, când ne-a venit rândul, băiatul de acolo mi-a spus să urc în cea albastră.

— Nu o pot lua pe cea roșie? l-am întrebat.

El mi-a făcut cu ochiul și a spus:

— Ești atât de frumoasă, că te-aș lăsa să conduci și mașina *mea*.

Am simțit că roșesc, dar îmi plăcea. Tipul era mai mare decât mine și îmi acorda atenție. Era uimitor! Îl văzusem și cu o vară în urmă, și nu se uitase la mine nici măcar o dată.

Când s-a urcat în mașinuță, lângă mine, Jeremiah a mormăit:

— Al naibii șmecheraș! Trebuie să-și găsească un serviciu adevărat.

— Salvamar este un serviciu adevărat? i-am replicat eu.

Jeremiah s-a încruntat.

— Haide, condu!

De fiecare dată când mașinuța mea înconjura pista, tipul îmi făcea cu mâna. Când a făcut-o a treia oară, i-am făcut și eu.

Am înconjurat pista de o mulțime de ori, până când Jeremiah a trebuit să plece la serviciu.

— Cred că ai condus destul pe ziua de azi, a spus el, frecându-și ceafa. O să conduc eu spre casă.

Nu m-am certat cu el. A condus repede și m-a lăsat în colțul străzii, apoi s-a dus la muncă. Am intrat în casă simțindu-mă foarte obosită și bronzată. Și în același timp, bucuroasă.

— Te-a sunat cineva pe nume Cam, a zis mama.

Stătea la masa din bucătărie, citind ziarul, având pe nas ochelarii ei cu rame de baga. Nu și-a ridicat privirea.

— Da? am întrebat, acoperindu-mi zâmbetul cu palma. Și... a lăsat vreun număr?

— Nu, a zis ea. A spus că sună iar.

— De ce nu i l-ai cerut tu? am spus, urându-mi smiorcăiala din voce, dar, când venea vorba de mama, parcă nu mă puteam abține.

Apoi s-a uitat la mine, confuză.

— Nu știu. Pentru că nu s-a oferit să mi-l dea. Cine e, oricum?

— Lasă, i-am spus, îndreptându-mă spre frigider să-mi iau niște limonadă.

— Cum vrei, a spus mama, întorcându-se la ziarul ei.

N-a insistat. Nu o făcea niciodată. Ar fi putut măcar să-i ceară numărul. Dacă ar fi fost Susannah în locul ei, ar fi fredonat, m-ar fi tachinat și chestionat până i-aș fi povestit totul. Și aș fi făcut-o cu plăcere.

— A sunat domnul Fisher azi-dimineață, i-am spus.

Mama s-a uitat la mine din nou.

— Ce a spus?

— Nu prea multe. Că nu poate veni în weekendul ăsta.

Și-a țuguiat buzele, dar n-a zis nimic.

— Unde e Susannah? am întrebat. E la ea în cameră?

— Da, dar nu se simte bine. Trage un pui de somn, a spus mama. Cu alte cuvinte, *nu te duce s-o trezești.*

— Ce are?

— O răceală de vară, a spus mama, pe un ton sec.

Mama nu se pricepea deloc să mintă. Susannah își petrecuse mult timp în camera ei și avea pe chip o tristețe pe care nu i-o mai văzusem înainte. Știam că se petrecea ceva. Dar nu știam ce.

Capitolul 23

Cam a sunat din nou în seara următoare și apoi și în următoarea. Am vorbit la telefon de două ori înainte să ne întâlnim din nou, de fiecare dată câte patru sau cinci ore. Când vorbeam cu el la telefon, stăteam pe unul dintre șezlongurile de pe terasă și mă holbam la lună, cu picioarele ridicate. Râdeam atât de tare, că Jeremiah țipa la mine pe fereastră să tac. Vorbeam despre orice și-mi plăcea la nebunie asta, dar tot timpul mă întrebam când avea de gând să-mi ceară să ne vedem. Nu a făcut-o.

Așa că a trebuit să mă ocup eu de asta. L-am invitat să vină la mine să jucăm jocuri video și poate să înotăm. Mă simțeam un fel de femeie emancipată pentru faptul că-l sunam să-l invit la mine, ca și cum era un lucru pe care-l făceam tot timpul. Când, de fapt, o făcusem pentru că știam că n-avea să fie nimeni acasă. Nu voiam să-l vadă încă Jeremiah sau Conrad sau mama sau chiar și Susannah. Pentru moment, era doar al meu.

— Sunt o foarte bună înotătoare, așa că să nu te enervezi când ne întrecem și câștig, i-am spus la telefon.

El a râs și a spus:

— În stil liber?

— În orice stil.

— De ce-ți place atât de mult să câștigi?

Nu aveam un răspuns la întrebarea asta, cu excepția faptului că a câștiga era distractiv și, oricum, cui nu-i place să câștige? Crescând alături de Steven și petrecându-mi verile cu Jeremiah și Conrad, să câștig era important mereu, mai ales pentru că eram fată și niciodată nu se aștepta nimeni să câștig eu. Victoria este de o mie de ori mai dulce când ești cel slab cotat.

Cam a venit și l-am urmărit de la fereastra dormitorului parcându-și mașina. Avea o mașină albastru-închis, veche și uzată, ca hanoracul lui pe care deja plănuiam să-l păstrez. Arăta exact ca genul de mașină pe care ar fi condus-o el.

A sunat la ușă și am coborât scările ca să-i deschid.

— Bună, i-am zis.

Purtam hanoracul lui.

— Porți hanoracul meu, a spus, zâmbindu-mi.

Era mai înalt decât îmi aminteam.

— Știi, mă gândeam că vreau să-l păstrez, i-am spus, invitându-l înăuntru și închizând ușa în urma mea. Dar nu mă aștept să-l primesc gratis. O să ne întrecem pentru el.

— Dacă ne întrecem, nu te poți enerva dacă o să câștig, a spus el, ridicând din sprânceană. E hanoracul meu preferat și, dacă o să câștig, îl iau înapoi.

— Nicio problemă, i-am spus.

Am ieșit la piscină pe ușa cu plasă, coborând treptele terasei. Mi-am dat repede jos pantalonii scurți, tricoul și hanoracul lui, fără să mă gândesc — Jeremiah și cu mine ne întreceam tot timpul în piscină. Nu mi-a trecut prin minte să fiu rușinată că purtam bikini în fața lui

Cam. Până la urmă, în casa aia, ne petreceam toată vara în costum de baie.

Dar el s-a uitat imediat în altă parte și și-a dat jos tricoul.

— Gata? a zis, stând pe marginea piscinei.

M-am dus lângă el.

— O singură săritură? am întrebat, testând apa cu piciorul.

— Sigur, a zis el. Vrei un avans?

Am pufăit.

— Tu vrei un avans?

— Touché, a zis, rânjind.

Până atunci, nu mai auzisem niciun băiat să spună „touché". De fapt, nu mai auzisem pe nimeni. Poate doar pe mama. Dar lui i se potrivea. La el suna altfel.

Am câștigat prima cursă lejer.

— M-ai lăsat să câștig, l-am acuzat eu.

— Nu, n-am făcut-o, a zis el, dar știam că nu era adevărat. În toate verile și în toate cursele, niciun băiat — nici Conrad, nici Jeremiah și cu siguranță nici Steven — nu mă lăsase vreodată să câștig.

— Mai bine ai da tot ce poți de data asta, l-am avertizat. Altfel, păstrez hanoracul.

— Două din trei, a spus Cam, dându-și la o parte părul din ochi.

A câștigat următoarea întrecere, iar eu am câștigat-o pe ultima. Nu eram convinsă că nu mă lăsase s-o câștig — până la urmă, era atât de înalt și de lungan, o singură mișcare de-a lui era cât două de-ale mele. Dar voiam să păstrez hanoracul, așa că nu am contestat victoria. În fond, o victorie era o victorie.

Când a trebuit să plece, l-am condus la mașină. Nu a urcat imediat. Între noi s-a lăsat tăcerea, pentru prima dată, dacă vă vine să credeți. Cam și-a dres glasul și a spus:

— Tipul ăsta pe care-l știu, Kinsey, dă o petrece mâine-seară. Poate vrei să vii?

— Da, am spus imediat. Vreau.

Am făcut greșeala să aduc vorba de asta în dimineața următoare la micul dejun. Mama și Susannah erau la cumpărături. Eram doar eu cu băieții, așa cum fusesem în cea mai mare parte a verii.

— Diseară mă duc la o petrecere, am spus, pe de o parte doar ca s-o zic cu voce tare și pe de altă parte ca să mă laud.

Conrad a ridicat din sprâncene:

— Tu?

— Ce petrecere? a întrebat Jeremiah. La Kinsey?

Am lăsat sucul pe masă.

— De unde știi?

Jeremiah a râs și a scuturat din deget în fața mea.

— Îi știu pe toți din Cousins, Belly. Sunt salvamar. Asta e ca și cum aș fi primarul. Greg Kinsey lucrează la magazinul cu articole de surf de lângă mall.

Conrad a zis încruntat:

— Greg Kinsey nu vinde metamfetamină la el în portbagaj?

— Ce? Nu. Cam n-ar fi prieten cu cineva de genul ăsta, am spus defensiv.

— Cine e Cam? m-a întrebat Jeremiah.

— Tipul pe care l-am cunoscut la focul de tabără de la Clay. M-a invitat să merg cu el la petrecerea asta și am acceptat.

— Îmi pare rău. Nu te duci la petrecerea unui dependent de metamfetamină.

Era a doua oară când Conrad încerca să-mi spună ce să fac, și mă săturasem. Cine se credea? Trebuia să merg la petrecerea asta. Nu-mi păsa dacă era metamfetamină acolo sau nu, mergeam.

— Îți zic eu, Cam nu ar fi prieten cu cineva de genul ăsta! E *straight edge*.

Conrad și Jeremiah au râs amândoi pe înfundate. În astfel de momente, erau o echipă.

— E *straight edge*? a spus Jeremiah, încercând să nu zâmbească. Mișto!

— Foarte tare, a încuviințat Conrad.

M-am uitat urât la amândoi. Mai întâi, nu voiau să mă lase să ies cu dependenți de metamfetamină, apoi nu era bine nici să fii *straight edge*.

— Nu se droghează, în regulă? De asta mă îndoiesc profund că ar fi prieten cu un traficant de droguri.

Jeremiah s-a scărpinat pe obraz și a spus:

— Știți ceva? O fi Greg Rosenberg traficant de metamfetamină. Dar Greg Kinsey e un tip destul de OK. Are o masă de biliard. Cred că o să trec și eu pe la petrecerea asta.

— Stai... poftim? am zis, începând să intru în panică.

— Cred că și eu, a zis Conrad. Îmi place biliardul.

M-am ridicat.

— Nu puteți să veniți și voi, băieți. N-ați fost invitați.

Conrad s-a lăsat pe spătarul scaunul și și-a pus brațele sub cap.

— Stai liniștită, Belly. N-o să te deranjăm la marea ta întâlnire.

— Doar dacă nu pune mâna pe tine. Atunci s-a zis cu el, a spus Jeremiah, strângând amenințător pumnul și mijindu-și ochii albaștri.

— N-are cum să se întâmple asta, m-am văitat. Vă implor, băieți. Nu veniți! Vă rog, vă rog, nu veniți!

Jeremiah m-a ignorat.

— Con, cu ce ai de gând să te-mbraci?

— Nu m-am gândit. Poate cu pantalonii kaki? *Tu* ce ai de gând să porți?

— Vă urăsc, băieți, am spus.

Lucrurile fuseseră ciudate între mine și Conrad și, de asemenea, între mine și Jeremiah — o idee imposibilă și-a făcut loc în mintea mea. Era posibil să nu vrea să mă vadă cu Cam? Pentru că *aveau*, cumva, sentimente pentru mine? Ar fi fost posibil așa ceva? Mă îndoiam. Eram ca o soră mai mică pentru ei. Doar că nu eram.

Când am fost gata și a venit vremea să plec, am trecut pe la Susannah să-mi iau la revedere. Ea și mama erau ascunse în pat, sortând fotografii vechi. Susannah era pregătită de culcare, deși era destul de devreme. Avea perne adunate în jurul ei și purta una dintre cămășile de noapte din mătase pe care i-o cumpărase domnul Fisher într-o călătorie de afaceri în Hong Kong. Era crem, cu maci, și, când aveam să mă căsătoresc, voiam și eu una la fel.

— Așază-te și ajută-ne să facem albumul ăsta, a zis mama, scotocind printr-o cutie veche de pantofi.

— Laurel, nu vezi ce aranjată este? Are lucruri mai bune de făcut decât să se uite la fotografii vechi și prăfuite.

Susannah mi-a făcut cu ochiul.

— Belly, arăți proaspătă ca o panseluță. Îmi place la nebunie cum îți vine albul pe pielea bronzată. Te încadrează ca o ramă de tablou.

— Mulțumesc, Susannah, am spus.

Nu eram prea gătită, dar nici în pantaloni scurți nu eram, ca în seara cu focul de tabără. Purtam o rochie albă de plajă și șlapi, și-mi împletisem părul în codițe cât era încă ud. Știam că probabil aveam să le despletesc în vreo jumătate de oră, pentru că erau foarte strânse, dar nu-mi păsa. Erau drăguțe.

— Chiar arăți bine. Unde te duci? m-a întrebat mama.

— La o petrecere, am spus.

Mama s-a încruntat și a zis:

— Merg și Conrad și Jeremiah la petrecerea asta?

— Nu sunt bodyguarzii mei, am spus, dându-mi ochii peste cap.

— N-am zis că sunt, a spus mama.

Susannah mi-a făcut cu mâna și mi-a zis:

— Să te distrezi, Belly!

— O să mă distrez, am spus, închizând ușa înainte ca mama să-mi pună și alte întrebări.

Speram că Jeremiah și Conrad se prostiseră, că nu aveau într-adevăr de gând să meargă. Dar când am coborât ca să mă duc la mașina lui Cam, Jeremiah m-a strigat:

— Hei, Belly?

El și Conrad se uitau la televizor în sufragerie. Mi-am băgat capul pe ușă.

— Ce este? am răspuns tăios. Mă cam grăbesc.

Jeremiah a întors capul spre mine și mi-a făcut discret cu ochiul.

— Ne vedem curând.

Conrad s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Ce e cu atâta parfum? Îmi dă dureri de cap. Și de ce te-ai machiat atâta?

Nu eram foarte machiată. Îmi dădusem cu puțin fard de obraz, cu rimel și puțin luciu de buze, atâta tot. Doar

că el nu era obișnuit să mă machiez. Și mă parfumasem doar pe gât și la încheieturi.

Pe Conrad cu siguranță nu-l deranjase parfumul fetei cu Red Sox. Parfumul *ei* îi plăcea. Totuși, m-am uitat încă o dată în oglinda de pe hol... și m-am șters puțin de fard și de parfum.

Apoi am trântit ușa și am alergat pe alee, exact când Cam parca. Mă uitasem pe fereastra dormitorului ca să știu exact când sosește, să nu fie nevoit să intre în casă și să dea de mama.

M-am urcat la Cam în mașină.

— Bună, am spus.

— Bună. Aș fi sunat la ușă, mi-a zis.

— Crede-mă, e mai bine așa, am spus, simțindu-mă dintr-odată foarte timidă.

Cum e posibil să vorbești cu cineva ore întregi la telefon, chiar să înoți cu persoana respectivă, și totuși să simți că nu o cunoști?

— Tipul ăsta, Kinsey, e cam ciudat, dar e un om bun, mi-a spus Cam când am ieșit de pe alee.

Era un șofer bun, atent.

Am întrebat pe un ton oarecare:

— Se întâmplă cumva să vândă metamfetamină?

— Hm, din câte știu, nu, mi-a spus zâmbind.

Avea o gropiță pe obrazul drept, pe care nu o văzusem cu o noapte în urmă. Era drăguță.

M-am relaxat. Acum că metamfetamina nu era o problemă, mai rămăsese un singur lucru. Mi-am tot răsucit brățara cu talismane de pe încheietură și am spus:

— Îi știi pe băieții ăia cu care am fost la focul de tabără? Jeremiah și Conrad?

— Care-o fac pe frații tăi?

— Da. Cred că o să treacă și ei pe la petrecere. Îl știu pe Kinsey, am zis.

— A, chiar? a zis el. Super! Poate o să vadă că nu sunt deloc dubios.

— Nu li se pare că ești dubios, i-am spus. De fapt, li se cam pare, dar ei așa cred despre orice băiat cu care vorbesc eu, deci nu e nimic personal.

— Înseamnă că le pasă mult de tine dacă sunt așa protectori, a spus el.

Le păsa?

— Hm, nu chiar. Mă rog, lui Jeremiah da, dar Conrad o face numai din datorie. Sau o făcea, cel puțin. Ar fi trebuit să fie samurai. Scuze. Te plictisesc? am întrebat, uitându-mă la el.

— Nu, continuă, a spus Cam. De unde știi despre samurai?

Mi-am băgat picioarele sub fund și am spus:

— De la ora de studii globale a doamnei Baskerville, din clasa a noua. Am avut un capitol întreg despre Japonia și Bushido. Eram aproape obsedată de ideea de seppuku.

— Tata este pe jumătate japonez, a spus el. Bunica locuiește acolo, și o vizităm o dată pe an.

— Uau!

Nu fusesem niciodată în Japonia sau, de fapt, în Asia. Călătoriile mamei nu o duseseră nici pe ea acolo, deși știam că voia să meargă.

— Vorbești japoneză?

— Puțin, a spus el, frecându-se în creștet. Mă descurc.

Am fluierat — fluieratul meu era un lucru de care eram mândră. Mă învățase Steven, fratele meu.

— Deci vorbești engleză, franceză și japoneză? E uimitor. Ești aproape un geniu, hm, l-am tachinat eu.

— Vorbesc și latină, mi-a reamintit, rânjind.

— Latina nu se vorbește. E o limbă moartă, am spus, doar ca să fiu contra.

— Nu e moartă. E parte din fiecare limbă occidentală.

Parcă era doamna Coney, profesoara mea de latină din clasa a șaptea.

Când a oprit acasă la Kinsey, nu prea mai voiam să mă dau jos din mașină. Îmi plăcea sentimentul pe care îl aveam vorbind și având pe cineva care să asculte cu adevărat ce aveam de spus. Era euforic cumva. În felul ăsta bizar, mă simțeam puternică.

Am parcat într-o fundătură — erau o mulțime de mașini. Erau înșirate până la jumătatea pajiștii. Cam mergea repede. Avea picioarele atât de lungi, că a trebuit să mă grăbesc ca să țin pasul.

— Deci de unde-l știi pe tipul ăsta? l-am întrebat.

— E furnizorul meu.

A râs văzând expresia de pe fața mea.

— Ești foarte ușor de păcălit, Flavia. Părinții lui au o barcă. L-am mai văzut în port. E un tip de treabă.

Am intrat fără să batem la ușă. Muzica era dată atât de tare, că se auzea de pe alee. Era karaoke — o fată cânta *Like a Virgin* din toate puterile și se rostogolea pe podea, cu microfonul încolăcit în jurul blugilor. Erau vreo zece oameni în sufragerie, bând bere și trecând un caiet cu cântece de la unii la alții.

— Urmează *Livin' on a Prayer* după asta, a strigat un tip la fata de pe podea.

Câțiva băieți pe care nu-i știam mă studiau — le simțeam privirile și mă întrebam dacă într-adevăr mă machiasem prea mult. Pentru mine era ceva nou să mă

privească băieții, cu atât mai puțin să mă invite în oraș. Era o senzație minunată și înspăimântătoare în același timp. Am ochit-o pe fata de la focul de tabără, cea care îl plăcea pe Cam. S-a uitat la noi, apoi imediat în altă parte, trăgând cu ochiul din când în când spre noi. Îmi părea rău pentru ea; știam cum se simțea.

Am recunoscut-o și pe vecina noastră Jill, care-și petrecea weekendurile în Cousins — mi-a făcut cu mâna și mi-am dat seama că nu o văzusem niciodată în afara cartierului, în afara curților noastre. Stătea lângă băiatul de la magazinul video, cel care lucra în zilele de marți și își purta ecusonul cu susul în jos.

Nu-i văzusem niciodată partea de jos a corpului, pentru că stătea mereu în spatele tejghelei. Și mai era și chelnerița Katie, de la Jimmy's Crab Shack, fără uniforma ei cu dungi albe și roșii. Erau oamenii pe care-i văzusem în fiecare vară a vieții mele. Deci aici își petreceau tot timpul. Afară, la petreceri, în timp ce eu eram exclusă, izolată în casa de vacanță, ca Rapunzel, uitându-mă la filme vechi cu mama și Susannah.

Cam părea să-i cunoască pe toți. Îi saluta, îi bătea pe băieți pe umăr și le îmbrățișa pe fete. EI m-a prezentat. M-a numit „prietena lui, Flavia".

— Ea este prietena mea, Flavia, a spus el. El este Kinsey. Asta e casa lui.

— Bună, Kinsey, am spus.

Kinsey era întins pe canapea și nu purta bluză. Avea un piept sfrijit. Nu arăta ca un traficant de metamfetamină. Arăta ca băiatul care aducea ziarele.

A luat o gură de bere și a zis:

— În realitate, numele meu nu este Kinsey. Mă cheamă Greg. Dar toți îmi spun Kinsey.

— În realitate, numele meu nu este Flavia. Mă cheamă Belly. Doar Cam îmi spune Flavia.

Kinsey a încuviințat ca și cum avea sens ce-i spusesem.

— Dacă vreți ceva de băut, este o ladă frigorifică în bucătărie.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Cam.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să zic da sau nu. Pe de o parte, da, voiam. Nu băusem niciodată. Ar fi fost o experiență. O dovadă în plus că vara asta era specială, importantă. Pe de altă parte, ar fi fost scârbit de mine dacă aș fi făcut-o? M-ar fi judecat? Nu știam care erau regulile mișcării *straight edge*.

Am decis să n-o fac. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să miros cum mirosea Clay în noaptea aceea.

— Vreau o Cola, i-am zis.

Cam a încuviințat și mi-am dat seama că era de acord cu alegerea mea. Ne-am îndreptat spre bucătărie. În timp ce mergeam, am auzit frânturi de conversație — „am auzit că Kelly a luat o amendă pentru conducere sub influența alcoolului, de asta nu e aici vara asta", „am auzit că a fost exmatriculată". M-am întrebat cine era Kelly. M-am întrebat dacă aș fi recunoscut-o în cazul în care o vedeam. Era numai vina lui Steven, a lui Jeremiah și a lui Conrad — nu mă luau nicăieri niciodată. De-asta nu cunoșteam pe nimeni.

Toate scaunele din bucătărie erau pline de genți și de jachete, așa că Cam a mutat niște sticle goale de bere și a eliberat un loc pe bufet. M-am cocoțat și m-am așezat acolo.

— Îi cunoști pe toți oamenii ăștia? l-am întrebat.

— Nu tocmai, a spus. Am vrut doar să crezi că sunt cool.

— Deja cred asta, am spus eu și am roșit aproape instantaneu.

El a râs ca și cum făcusem o glumă, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine. A deschis lada și a scos o Cola. A desfăcut-o și mi-a întins-o, apoi a spus:

— Doar pentru că sunt *straight edge* nu înseamnă că nu poți să bei. Adică, o să te judec, dar tot poți să bei dacă vrei. Asta a fost o glumă, apropo.

— Știu, am spus. Dar e OK să beau Cola.

Ceea ce era adevărat.

Am luat o înghițitură lungă din Cola și am râgâit.

— Scuză-mă, am spus, desfăcându-mi una dintre cozi. Erau deja prea strânse și mă durea capul.

— Râgâi ca un bebeluș, a spus el. E cam scârbos, dar și destul de simpatic.

Mi-am desfăcut și cealaltă coadă, care l-a lovit pe umăr. În capul meu îl auzeam pe Conrad — *Ooo, îl lovești acum. Frumos flirt, Belly, frumos flirt.* Chiar și când nu era acolo, era. Și apoi chiar a fost.

De nicăieri, am auzit fluieratul lui Jeremiah la aparatul de karaoke. Mi-am mușcat buza.

— Au venit, am spus.

— Vrei să mergi să-i saluți?

— Nu chiar, am zis, dar am coborât de pe bufet.

Ne-am întors în sufragerie, unde Jeremiah era în centrul scenei, falsând și cântând un cântec pe care nu-l auzisem niciodată. Fetele râdeau și-l priveau toate cu ochii mari. Iar Conrad stătea pe canapea, cu o bere în mână. Fata cu Red Sox stătea pe brațul canapelei, lângă el, aplecându-se și lăsându-și părul să cadă pe fața lui ca o perdea care-i învăluia pe amândoi. M-am întrebat dacă

o luaseră cu mașina, dacă el o lăsase să stea pe scaunul din dreapta.

— E un cântăreț bun, a spus Cam.

Apoi s-a uitat în direcția în care mă uitam eu și a spus:

— El și Nicole sunt împreună?

— Cine știe? am zis. Cui îi pasă?

Jeremiah m-a văzut atunci și a făcut o reverență la finalul cântecului.

— Belly! Următorul cântec e pentru tine.

Apoi a arătat spre Cam.

— Cum te cheamă?

Cam și-a dres glasul.

— Cam. Cameron.

Jeremiah a zis direct la microfon:

— Numele tău e Cam Cameron? La naiba, ce naspa, frate!

Toată lumea a râs, mai ales Conrad, care cu doar o secundă în urmă părea așa plictisit!

— Doar Cam, a spus încet Cam.

S-a uitat la mine atunci și m-am rușinat. Nu pentru el, ci de el. Și îi uram pe ei pentru asta.

Era ca și cum Conrad și Jeremiah îl declaraseră vrednic de dispreț și trebuia să o fac și eu. Era ciudat cât de apropiată mă simțisem de el cu doar câteva minute în urmă.

— OK, Cam Cameron. Cântecul ăsta e pentru tine și pentru preferata noastră mică, Belly Button. Haideți, doamnelor!

O fată a apăsat butonul de play al telecomenzii.

— *Summer lovin', had me a blast...*

Voiam să-l omor, dar tot ce am putut face a fost să scutur din cap și să mă uit urât la el. Nu aveam cum să-i

smulg microfonul din mână în fața tuturor acelor oameni. Jeremiah a rânjit la mine și a început să danseze. Una dintre fetele care stăteau pe podea s-a ridicat și a început să danseze cu el. Ea cânta partea Oliviei Newton-John, falsând. Conrad privea în felul lui amuzat, infatuat. Am auzit pe cineva spunând: „Cine e fata aia?" Și s-a uitat la mine când a spus-o.

Lângă mine, Cam râdea. Nu-mi venea să cred. Muream de rușine, și el râdea.

— Zâmbește, Flavia, a spus el, dându-mi un ghiont.

Când cineva îmi spune să zâmbesc, nu mă pot abține. Mereu o fac.

Pe la jumătatea cântecului, Cam și cu mine am ieșit afară — fără să mă uit, știam că Conrad ne privea.

Ne-am așezat pe treptele scării și am vorbit. El stătea cu o treaptă mai sus decât mine. Era plăcut să vorbești cu el, deloc intimidant. Îmi plăcea la nebunie felul în care râdea atât de ușor — spre deosebire de Conrad. Cu el, trebuia să muncești din greu pentru fiecare zâmbet. Nimic nu era ușor cu Conrad.

După felul în care Cam se apleca spre mine, am crezut că avea să mă sărute. Eram destul de sigură că l-aș fi lăsat. Dar se apleca și se scărpina pe gleznă sau își trăgea șoseta, apoi se îndepărta, după care o făcea din nou.

Când era din nou aplecat, am auzit voci nervoase, arțăgoase venind dinspre verandă. Una dintre ele era cu siguranță vocea nervoasă, arțăgoasă a lui Conrad. Am sărit în sus.

— Se petrece ceva acolo.

— Hai să vedem ce e, a spus Cam, luând-o înainte.

Conrad se certa cu un tip care avea un tatuaj cu sârmă ghimpată pe antebraț. Tipul era mai scund decât

Conrad, dar mai solid. Își încorda mușchii lucrați și arăta ca și cum ar fi avut 25 de ani. Jeremiah îi privea confuz, dar mi-am dat seama că era în alertă, gata să intervină dacă era cazul.

Am șoptit spre Jeremiah:

— De ce se ceartă?

El a ridicat din umeri.

— Conrad e beat. Nu-ți face griji! Doar se dau mari.

— Arată de parcă ar vrea să se omoare unul pe altul, am spus eu neliniștită.

— N-au nimic, a spus Cam. Dar probabil că ar trebui să plecăm. E târziu.

L-am privit. Aproape uitasem că stătea lângă mine.

— Nu plec, am zis.

Nu că aș fi putut să fac ceva ca să împiedic o bătaie. Dar nu era normal să-l las pur și simplu acolo.

Conrad s-a apropiat de tipul cu tatuaj, care l-a împins cu ușurință. Conrad a râs. Chiar simțeam bătaia apropiindu-se, ca o furtună. La fel cum apa oceanului era liniștită înainte să se rupă norii.

— Ai de gând să faci ceva? am zis printre dinți.

— E băiat mare, a spus Jeremiah, cu ochii ațintiți asupra lui Conrad. O să fie bine.

Dar nu credea asta, și nici eu n-o făceam. Conrad nu părea deloc bine. Așa nesăbuit și lipsit de autocontrol, nu semăna cu acel Conrad Fisher pe care-l știam. Dacă îl rănea? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Trebuia să-l ajut, pur și simplu trebuia.

Am pornit spre ei și i-am făcut semn lui Jeremiah să mă lase în pace când a încercat să mă oprească. Ajungând lângă cei doi, mi-am dat seama că habar n-aveam ce să

spun. Nu mai încercasem niciodată să intervin într-o bătaie.

— Ăăă... bună, am spus, stând între ei doi. Trebuie să plecăm.

Conrad m-a împins.

— Pleacă naibii de-aici, Belly!

— Cine e asta? Surioara ta?

Tipul m-a analizat din cap până-n picioare.

— Nu. Sunt Belly, i-am spus.

Doar că eram agitată și m-am bâlbâit când mi-am spus numele.

— Belly? a zis tipul, izbucnind în râs, iar eu l-am apucat pe Conrad de braț.

— Hai să plecăm! am spus.

Mi-am dat seama cât de beat era când s-a clătinat puțin, în clipa în care a încercat să se îndepărteze de mine.

— Nu plecăm. Abia acum începe distracția. Vezi tu, o să-l rup în bătaie pe tipul ăsta.

Nu-l mai văzusem niciodată așa. Hotărârea lui mă speria. Mă întrebam unde plecase fata cu Red Sox. Îmi doream să fi fost acolo, să se ocupe ea de Conrad, nu eu. Nu știam ce trebuia să fac.

Tipul a râs, dar mi-am dat seama că-și dorea o bătaie la fel de mult ca mine. Părea obosit, și tot ce voia era să se ducă acasă și să se uite la televizor în chiloți. În timp ce Conrad funcționa la cote maxime. Era ca o doză de suc care fusese agitată; gata să explodeze pe cineva. Nu conta pe cine. Nu conta că tipul ăla era mai mare decât el. N-ar fi contat dacă ar fi avut șase metri înălțime și ar fi avut un corp ca o cărămidă. Conrad voia să se bată. N-ar fi

fost mulțumit până când nu se bătea. Iar tipul ăsta putea să-l omoare.

S-a tot uitat la Conrad și apoi la mine. A dat din cap și a spus:

— Belly, mai bine l-ai duce pe băiețel acasă.

— Nu vorbi cu ea! l-a avertizat Conrad.

Mi-am pus mâna pe pieptul lui Conrad. Nu mai făcusem asta niciodată. Îl simțeam tare și cald; îi simțeam inima bătând repede și necontrolat.

— Te rog, hai să mergem acasă, l-am implorat eu.

Dar Conrad parcă nici nu vedea că mă aflu acolo, că îmi țineam mâna pe pieptul lui.

— Ascult-o pe iubita ta, copilaș, a spus tipul.

— Nu sunt iubita lui, am spus, uitându-mă la Cam, care nu avea nicio expresie pe față.

Apoi m-am uitat neajutorată la Jeremiah, iar el a venit spre noi. I-a șoptit ceva la ureche lui Conrad, iar Conrad s-a smucit. Dar Jeremiah a continuat să-i vorbească, cu vocea lui gravă, și, când m-au privit amândoi, mi-am dat seama că vorbea despre mine. Conrad a ezitat, dar în cele din urmă a încuviințat. Apoi a făcut un gest, pe jumătate în glumă, ca și cum voia să-l lovească pe tip, iar el și-a dat ochii peste cap.

— Noapte bună, dobitocule, i-a spus Conrad tipului.

Tipul a fluturat din mână.

Am răsuflat ușurată.

Când ne îndreptam spre mașină, Cam m-a luat de braț.

— Îți convine să te duci acasă cu băieții ăștia? m-a întrebat el.

Conrad s-a întors și a spus:

— Cine e tipul ăsta?

Am dat din cap spre Cam și am spus:

— O să fiu bine. Nu-ți face griji. O să te sun.

El părea îngrijorat.

— Cine conduce?

— Eu, a spus Jeremiah, iar Conrad nu s-a împotrivit. Nu-ți face griji, Straight Edge, nu conduc când beau.

Eram stânjenită și mi-am dat seama că pe Cam îl deranja asta, dar s-a mulțumit doar să încuviințeze. L-am îmbrățișat repede și l-am simțit încordat. Voiam să fie totul bine între noi.

— Mersi pentru seara asta, am zis.

L-am privit îndepărtându-se și am simțit un puseu de ranchiună — Conrad și temperamentul lui stupid îmi ruinaseră prima întâlnire adevărată. Era nedrept.

Jeremiah a spus:

— Intrați în mașină; mi-am uitat pălăria înăuntru. Mă întorc imediat.

— Grăbește-te, i-am spus.

Conrad și cu mine ne-am suit în mașină în tăcere. Era o liniște sinistră și chiar dacă abia trecuse de unu noaptea, părea că era patru dimineața și toată lumea mersese la culcare. Stătea întins pe bancheta din spate, lipsit de toată energia de mai devreme. Eu stăteam pe scaunul din față, cu picioarele desculțe pe bord, cu capul lăsat pe spătarul scaunului. Niciunul n-a vorbit. Ce se petrecuse acolo fusese înspăimântător. Nu-l recunoscusem și nu recunoscusem felul în care se purtase. M-am simțit dintr-odată foarte obosită.

Părul îmi cădea pe umeri și, brusc, l-am simțit pe Conrad atingându-mi-l, trecându-și degetele prin el. Cred că am încetat să respir. Stăteam perfect tăcută, iar Conrad Fisher se juca cu părul meu.

— Ai părul ca al unui copil mic, e mereu așa ciufulit! a spus el încet.

Vocea lui m-a făcut să tremur, ca sunetul apei când se îndepărtează de nisip.

N-am spus nimic. Nici măcar nu m-am uitat la el. Nu voiam să-l sperii. Era ca atunci când am avut o febră mare și totul mi se părea străveziu, încețoșat și ireal, exact așa mă simțeam. Tot ce știam era că nu voiam ca el să se oprească.

Dar a făcut-o până la urmă. M-am uitat la el în oglinda retrovizoare. A închis ochii și a oftat. La fel și eu.

— Belly, a zis apoi.

La fel de brusc, am intrat în alertă. Îmi trecuse somnul; fiecare parte a corpului meu era trează acum. Îmi țineam respirația, așteptând să aud ce avea de spus. Nu voiam să rup vraja.

Atunci s-a întors Jeremiah, a deschis portiera și a trântit-o. Momentul dintre noi, fragil și discret, se rupsese. Se terminase. N-ar fi avut niciun rost să mă întreb ce voia să spună. Când se pierd, momentele nu mai pot fi regăsite. Dispar, pur și simplu.

Jeremiah m-a privit ciudat. Mi-am dat seama că știa că întrerupsese ceva. Am dat din umeri, apoi el s-a întors și a pornit motorul.

M-am întins spre radio și l-am pornit, dându-l tare.

Tot drumul spre casă, între noi a fost o tensiune ciudată, toată lumea a tăcut — Conrad dormind în spate, eu și Jeremiah, fără să ne uităm unul la altul, în față. Până când am intrat pe alee, moment în care Jeremiah i-a spus lui Conrad, pe un ton care pentru el era dur:

— N-o lăsa pe mama să te vadă așa!

Și atunci mi-am dat seama, mi-am amintit că Conrad era beat, că nu putea să fie cu adevărat responsabil de ceea ce spunea sau făcea în acea seară. Probabil că a doua zi nu o să-și mai aducă aminte. Ca și cum nu se întâmplase nimic.

Imediat ce am intrat în casă, am fugit în camera mea. Voiam să uit ce se întâmplase în mașină și să-mi amintesc doar cum mă privise Cam pe scări, atingându-mi umărul.

Capitolul 24

A doua zi, nimic. Nu că mă ignora, pentru că asta ar fi fost totuși ceva. Ar fi fost o dovadă că se întâmplase ceva, că se schimbase ceva. Dar nu, m-a tratat la fel. Ca și cum eram încă micuța Belly, fata cu coadă ciufulită și genunchi ososi, care alerga după ei pe plajă. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Chestia e că, indiferent dacă el mă îndepărta sau mă atrăgea, eu mergeam tot în aceeași direcție. Spre Conrad.

Cam nu m-a sunat câteva zile. Nu-l învinovățeam. Nici eu nu l-am sunat — deși m-am gândit s-o fac. Doar că nu știam ce să-i spun.

Când a sunat în cele din urmă, nu a adus vorba de petrecere. M-a invitat la cinematograful în aer liber. Am acceptat. Totuși, m-am îngrijorat imediat — dacă mergeam la cinematograful în aer liber însemna că trebuia să ne sărutăm? Adică, un sărut din ăla nebun, cu geamurile aburite și scaunele mașinii lăsate pe spate?

Pentru că asta făceau oamenii acolo. Erau familii, dar erau și cupluri de îndrăgostiți, în spatele parcării. Nu fusesem niciodată acolo cu un băiat. Mersesem cu familia, cu Susannah, cu mama și cu toată lumea, și mai

mersesem cu băieții, dar niciodată doar cu un băiat, ca la o întâlnire.

Odată, Jeremiah, Steven și cu mine am fost să-i spionăm pe Conrad și una dintre prietenele lui. Susannah îl lăsase pe Jeremiah să conducă, deși nu avea încă permis de conducere. Cinematograful era la patru kilometri distanță, iar în Cousins toată lumea conducea mașina, chiar și copiii, stând în poală la părinții lor. Conrad s-a înfuriat când a observat că-l spionam. Se ducea spre chioșcul cu mâncare când ne-a văzut. Fusese o fază destul de amuzantă — el avea părul în toate direcțiile și țipa la noi, cu buzele rozalii, cu o urmă de luciu pe ele. Jeremiah a râs în hohote tot timpul.

Mi-am dorit ca Steven și Jeremiah să fi fost undeva în întuneric, spionându-ne și râzând. M-ar fi făcut să mă simt liniștită cumva. În siguranță.

Purtam hanoracul lui Cam și-mi trăsesem fermoarul până la gât. Stăteam cu brațele încrucișate, ca și cum tremuram de frig. Chiar dacă-l plăceam pe Cam, chiar dacă voiam să fiu acolo, am simțit brusc nevoia să sar din mașină și să mă duc acasă. Mă sărutasem cu un singur băiat și nu fusese ceva real. Taylor îmi spunea călugărița. Poate că, în adâncul sufletului, chiar eram. Poate ar fi trebuit să mă duc la o mănăstire. Nici măcar nu știam dacă asta era o întâlnire adevărată. Poate că-i displăcusem atât de mult cu o seară în urmă, încât tot ce voia era să-mi fie doar amic.

Cam a pornit radioul și a căutat postul dorit. Bătând ritmul cu mâinile pe volan, m-a întrebat:

— Vrei pop-corn sau altceva?

Voiam, dar în același timp nu voiam să-mi rămână resturi între dinți, așa că i-am spus *nu, mulțumesc*.

Era destul de captivat de film și uneori se apleca spre parbriz să se uite mai de aproape. Era un film de groază vechi, despre care Cam îmi spusese că era foarte cunoscut, dar eu nu auzisem niciodată de el. Abia dacă eram atentă — oricum, mi se părea că mă uitam la el mult mai mult decât mă uitam la film. Își lingea buzele de multe ori. Nu se uita la mine și nu râdea cu mine la părțile amuzante, așa cum o făcea Jeremiah. Stătea pe scaunul lui, sprijinit de portieră, cât mai departe de mine posibil.

Când s-a terminat filmul, a pornit motorul.

— Ești gata? a spus el.

Am simțit un val de dezamăgire. Mă ducea deja acasă. N-avea de gând să mă ducă la Scoops să mâncăm o înghețată la cornet sau să împărțim o ciocolată fierbinte. Întâlnirea, dacă o puteam numi așa, fusese un eșec. Nu încercase nici măcar o dată să mă sărute. Nu știam dacă chiar l-aș fi lăsat, dar oricum... Ar fi putut cel puțin să încerce.

— Îhâmmm..., am spus.

Simțeam că o să plâng și nici măcar nu știam de ce, la fel cum nu știusem nici dacă chiar voiam să mă sărute.

Am mers în tăcere. A parcat mașina în fața casei — mi-am ținut respirația o clipă, cu mâna pe mânerul portierei, așteptând să văd dacă oprește motorul sau dacă trebuie să cobor. Dar l-a oprit și și-a lăsat capul pe tetieră.

— Știi de ce mi-am amintit de tine? m-a întrebat dintr-odată.

Era o întrebare venită de nicăieri și mi-a luat puțin timp să-mi dau seama despre ce vorbea.

— Zici de Convenția de Latină?

— Da.

— Datorită machetei Colosseumului pe care am făcut-o eu? am zis, glumind doar pe jumătate.

Mă ajutase Steven să o construiesc; fusese destul de impresionantă.

— Nu.

Cam și-a ridicat mâna în aer. Nu se uita la mine.

— Ci pentru că atunci mi s-a părut că erai foarte frumoasă. Adică, poate cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

Am râs. În mașină, s-a auzit chiar tare.

— Da, sigur. Drăguță încercare, Sextus.

— Vorbesc serios, a insistat el, ridicând tonul.

— Inventezi.

Nu-mi venea să cred că putea fi adevărat. Nu *voiam* să cred. Cu băieții, un compliment ca ăsta ar fi fost întotdeauna începutul unei glume.

A dat din cap, cu buzele încleștate. Se simțea jignit că nu-l credeam. Nu dorisem să-i rănesc sentimentele. Doar că nu-mi dădeam seama cum ar fi putut să fie adevărat. Era aproape o răutate din partea lui să mintă în legătură cu asta. Știam cum arătam pe vremea aia și nu eram cea mai frumoasă fată pe care o văzuse *cineva*, nu cu ochelarii mei cu lentile groase, cu obrajii dolofani și corpul de fetiță.

Cam m-a privit în ochi.

— În prima zi ai purtat o rochie albastră. Era de catifea sau cam așa ceva. Îți făcea ochii să pară foarte albaștri.

— Am ochii gri, am spus.

— Da, dar rochia aia îi făcea să pară albaștri.

De asta o și purtasem. Fusese preferata mea. M-am întrebat pe unde era acum. Probabil, îngrămădită în pod, acasă, cu toate hainele de iarnă. Mi-ar fi fost mică oricum.

Cam arăta atât de drăguț privindu-mă, așteptându-mi reacția! Era îmbujorat. Am înghițit în sec și am spus:

— De ce n-ai venit la mine?

— Erai mereu cu prietenii tăi, a spus el ridicând din umeri. Te-am urmărit toată săptămâna aia, încercând să-mi fac curaj. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut în acea seară la focul de tabără. Destul de bizar, hm? a râs el, dar părea rușinat.

— Destul de bizar, i-am răspuns, ca un ecou.

Nu-mi venea să cred că mă observase. Cu Taylor lângă mine, cine s-ar fi obosit să se uite la mine?

— A fost cât pe ce să ratez intenționat discursul din Catullus, ca să câștigi tu, a spus el, rememorând momentul și venind și mai aproape de mine.

— Mă bucur că n-ai făcut-o, am spus.

M-am întins și i-am atins brațul. Îmi tremura mâna.

— Aș vrea să fi venit la mine.

Atunci s-a aplecat și m-a sărutat. Am rămas cu mâna pe mânerul portierei. *Aș vrea ca ăsta să fi fost primul meu sărut*, îmi tot spuneam în minte.

Capitolul 25

Când am intrat în casă, pluteam pe vată de zahăr și pe nori, rememorând tot ce întâmplase — până când le-am auzit pe mama și pe Susannah certându-se în sufragerie. M-a cuprins frica; o simțeam ca un pumn strâns în jurul inimii. Ele nu se certau niciodată, nu cu adevărat. Le văzusem o singură dată certându-se. Cu o vară în urmă. Merseserăm toate trei la cumpărături la un mall de fițe, la o oră distanță de Cousins. Era un mall în aer liber, unde oamenii își iau după ei cățeii minusculi, în lese sofisticate. Am văzut o rochie — era dintr-un șifon violet, cu bretele subțiri, mult prea matură pentru mine. Îmi plăcea la nebunie. Susannah mi-a spus că ar trebui s-o încerc, doar pentru amuzament, așa că am făcut-o.

S-a uitat o dată la mine și a zis că trebuia să am rochia aia. Mama a dat imediat din cap. A spus: „Are 14 ani. Unde o să poarte ea o rochie ca asta?" Susannah a spus că nu conta, că rochia era făcută pentru mine. Știam că nu ne-o puteam permite, în fond, mama era proaspăt divorțată, dar tot m-am rugat de ea. Am implorat-o. Ele s-au certat chiar acolo, în magazin, în fața oamenilor. Sunannah a vrut să mi-o cumpere ea, dar mama nu a

lăsat-o. Le-am spus că nu mai conta, că nu o voiam, deși o voiam. Știam că mama avea dreptate, nu aș fi purtat-o niciodată.

Când ne-am întors din Cousins, la sfârșitul verii, am găsit rochia în valiza mea, înfășurată în hârtie și împăturită perfect, deasupra celorlalte haine, ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo. Susannah se întorsese și o cumpărase pentru mine. Era atât de caracteristic pentru ea! După aceea, probabil că mama a văzut-o atârnată la mine în șifonier, dar n-a spus niciodată nimic.

Stând acolo în hol și ascultând, mă simțeam ca spioana care mă acuza mereu Steven că eram. Dar nu mă puteam abține.

Am auzit-o pe Susannah spunând:

— Laurel, sunt fată mare acum. Vreau să încetezi să încerci să-mi controlezi viața. Eu sunt cea care decide cum vreau să trăiesc.

N-am așteptat răspunsul mamei. Am intrat și am zis:

— Ce se-ntâmplă aici?

M-am uitat la mama când am vorbit și știam că aveam aerul că o învinovățeam pe ea, dar nu-mi păsa.

— Nimic. Totul e bine, a spus mama, dar avea ochii roșii și obosiți.

— Atunci de ce vă certați?

— Nu ne certam, scumpo, m-a liniștit Susannah.

S-a întins spre mine și m-a mângâiat pe umăr, ca și cum ar fi călcat cu fierul o mătase șifonată.

— Chiar e totul bine.

— Nu părea.

— Ei bine, este, mi-a zis Susannah.

— Juri? am întrebat. Voiam să o cred.

— Jur! a spus ea fără ezitare.

Mama s-a îndepărtat de noi și mi-am dat seama după umerii ei încordați că nu era totul bine, că încă era supărată. Dar pentru că voiam să rămân cu Susannah, pentru care totul chiar era bine, nu m-am dus după ea. Oricum, mama era genul de persoană care ar fi preferat să fie singură. Întrebați-l pe tata.

— Ce-i cu ea? i-am șoptit lui Susannah.

— Nimic. Spune-mi despre întâlnirea ta cu Cam, a spus ea, conducându-mă spre canapeaua din răchită de pe verandă.

Ar fi trebuit să insist, să încerc să aflu ce se întâmplase între ele două, dar grija mea deja începea să dispară. Voiam să-i spun totul despre Cam, totul. Susannah avea un fel de-a fi care te făcea să vrei să-i spui toate secretele tale și orice altceva.

S-a așezat pe canapea și mi-a făcut semn să stau. M-am așezat lângă ea și mi-am pus capul la ea în poală, iar ea mi-a dat la o parte părul de pe frunte. Totul mi se părea sigur și confortabil, ca și cum cearta lor nu existase niciodată. Și poate că nici nu fusese o ceartă, poate că interpretasem eu greșit toată situația.

— Păi, e diferit de orice om pe care l-am cunoscut vreodată, am început eu.

— Cum așa?

— E atât de deștept, și nu-i pasă ce cred oamenii! Și arată atât de bine! Nici nu-mi vine să cred că-mi acordă mie atenție.

Susannah a dat din cap.

— O, Belly, te rog. Normal că-ți acordă atenție. Ești atât de frumoasă, scumpo! Chiar te-ai transformat vara asta. Oamenii nu se pot *abține* să nu-ți acorde atenție.

— Hm, am făcut, dar m-am simțit flatată.

Se pricepea atât de bine să-i facă pe oameni să se simtă speciali!

— Mă bucur că pot să vorbesc cu tine despre chestiile astea.

— Și eu. Dar să știi că poți vorbi și cu mama ta.

— Pe ea nu ar interesa-o, nu cu adevărat. Ar pretinde că-i pasă, dar nu e așa.

— O, Belly. Nu e adevărat. Chiar îi pasă. Îi pasă cu adevărat.

Susannah mi-a cuprins obrajii în palme.

— Mama ta e cel mai mare fan al tău, alături de mine. Îi pasă de tot ce faci. Nu o lăsa pe dinafară!

Nu mai voiam să vorbesc despre mama. Voiam să vorbesc despre Cam.

— N-o să-ți vină să crezi ce mi-a spus Cam în seara asta, am început.

Capitolul 26

Dintr-odată, iulie a devenit august. M-am gândit că vara trecea mult mai repede când aveai pe cineva cu care să ți-o petreci. Pentru mine, acel cineva era Cam. Cam Cameron.

Domnul Fisher venea mereu în prima săptămână din august. Îi aducea lui Susannah lucrurile ei preferate din oraș, cornuri cu migdale și bomboane de ciocolată cu lavandă. Și flori, mereu aducea flori. Susannah iubea florile. Spunea că are nevoie de ele ca de aer, să respire. Avea mai multe vaze decât puteam număra, înalte, borcănate, de sticlă. Erau prin toată casa — flori în vaze, în fiecare cameră. Preferații ei erau bujorii. Îi ținea pe noptiera din camera ei, ca să fie primul lucru pe care să-l vadă când se trezea dimineața.

Și scoici. Iubea scoicile. Le ținea în pahare cu picior. Când venea de la vreo plimbare pe plajă, aducea mereu un pumn de scoici. Le aranja pe masa din bucătărie, le admira mai întâi și spunea lucruri de genul: „Nu-i așa că asta arată ca o ureche?" sau „Nu-i așa că asta are o nuanță perfectă de roz?" Apoi le punea în ordine, de la cea mai

mare la cea mai mică. Era unul dintre ritualurile ei, și-mi făcea plăcere s-o urmăresc făcând asta.

În acea săptămână, chiar când trebuia să vină domnul Fisher, Susannah a spus că acesta nu-și putea lua liber de la serviciu. Avusese o urgență la bancă. Urma să rămânem doar noi cinci până la sfârșitul verii. Ar fi fost primul an fără domnul Fisher și fără fratele meu.

După ce ea a plecat la culcare, devreme, Conrad mi-a spus ca într-o conversație oarecare:

— O să divorțeze.

— Cine? am spus.

— Părinții mei. Era și cazul.

Jeremiah s-a uitat urât la el.

— Taci din gură, Conrad!

Conrad a dat din umeri.

— De ce? Știi că așa e. Belly nu e surprinsă, nu-i așa, Belly?

Eram. Eram foarte surprinsă. Le-am spus amândurora:

— Mi se părea că sunt îndrăgostiți cu adevărat.

Indiferent cum era dragostea lor, eram convinsă că ea exista. Mă gândisem de un milion de ori că exista. După felul în care se uitau unul la altul la cină, după cât de încântată era Susannah când el venea la casa de vacanță. Nu credeam că astfel de oameni divorțau. Oamenii ca părinții mei divorțau. Nu Susannah și domnul Fisher.

— *Au fost* îndrăgostiți, mi-a spus Jeremiah. Nu știu exact ce s-a întâmplat.

— Tata e un nemernic. Asta s-a întâmplat, a spus Conrad, ridicându-se.

Părea blazat și convins de ceea ce spunea, dar asta nu era în regulă. Nu, pentru că știam cât îșI adora tatăl. M-am întrebat dacă și domnul Fisher avea o iubită nouă,

ca tata. M-am întrebat dacă o înșelase pe Susannah. Dar de ce ar fi vrut cineva vreodată să o înșele pe Susannah? Era imposibil!

— Să nu-i spui mamei tale că știi, a zis brusc Jeremiah. Mama nu știe că știm.

— Nu-i spun, am răspuns.

M-am întrebat cum de aflaseră. Pe mine și pe Steven ne chemaseră părinții și ne mărturisiseră totul, ne explicaseră detaliu cu detaliu.

Când a plecat Conrad, Jeremiah mi-a spus:

— Înainte să venim aici, tata a dormit săptămâni întregi în camera de oaspeți. Deja și-a mutat majoritatea hainelor. Ei cred că suntem retardați sau cam așa ceva, ca să nu observăm.

Vocea i s-a stins la ultimele cuvinte.

L-am prins de mână și i-am strâns-o. Chiar suferea. M-am gândit că și Conrad suferea, chiar dacă nu arăta. Totul căpăta sens acum, când mă gândeam la asta. Felul în care se purtase Conrad, atât de diferit, atât de pierdut! Atât de necaracteristic lui! Suferea. Și apoi mai era și Susannah. Cum își petrecuse atâta timp în pat, cum părea atât de tristă... Și ea suferea.

Capitolul 27

— Tu și Cam petreceți foarte mult timp împreună, a spus mama, uitându-se la mine pe deasupra ziarului.

— Nu chiar, am zis, deși chiar petreceam.

La casa de vacanță, o zi parcă se topea în următoarea; nu observai trecerea timpului. Cam și cu mine ieșeam deja de două săptămâni până să realizez: era iubitul meu. Practic, ne petreceam fiecare zi împreună. Nu știu ce făceam înainte să-l cunosc. Probabil că viața mea fusese tare plictisitoare.

— Îți simțim lipsa în casă, mi-a zis mama.

Dacă mi-ar fi spus-o Susannah, m-aș fi simțit flatată, dar venind de la mama, era doar enervant. Parcă mă acuza de ceva. Și, oricum, nici ele nu erau prea mult prin preajmă. Făceau mereu diverse lucruri, doar ele două.

— Belly, îl aduci pe băiatul ăsta al tău la cină mâine-seară? m-a întrebat Susannah cu blândețe.

N-aș fi vrut să accept, dar îmi era imposibil să o refuz pe Susannah. Mai ales că trecea printr-un divorț. Nu o puteam refuza. Așa că am spus:

— Ăăă... poate...

— Te rog, scumpo! Mi-ar plăcea mult să-l cunosc.

Am cedat.

— Bine, o să-l întreb. Totuși, nu pot să promit că nu o să aibă alte planuri.

Susannah a încuviințat senină:

— Câtă vreme întrebi.

Din nefericire pentru mine, Cam nu avea planuri.

Susannah a gătit; a făcut tofu prăjit, pentru că era vegetarian. Din nou, era ceva ce admiram la el, dar privirea pe care mi-a aruncat-o Jeremiah m-a făcut să mă simt puțin stânjenită. Jeremiah a făcut hamburgeri în acea seară — se bucura de orice ocazie ca să folosească grătarul, la fel ca tatăl lui. M-a întrebat și pe mine dacă vreau unul, dar am refuzat, deși voiam.

Conrad mâncase deja și era sus, cânta la chitară. Nu putea fi deranjat să mănânce cu noi. A coborât să-și ia o sticlă de apă și nici măcar nu l-a salutat pe Cam.

— Deci, de ce nu mănânci carne, Cam? a întrebat Jeremiah, îndesându-și jumătate de burger în gură.

Cam a băut apă și a spus:

— Nu sunt de acord ca animalele să fie mâncate.

Jeremiah a dat din cap serios.

— Dar Belly mănâncă carne. O lași să te sărute cu buzele alea?

Apoi a izbucnit în râs. Susannah și mama au schimbat un zâmbet cu subînțeles.

Simțeam că începe să-mi ardă fața și-mi dădeam seama cât de încordat era Cam lângă mine.

— Taci din gură, Jeremiah.

Cam s-a uitat la mama și a râs forțat.

— Nu-i judec pe oamenii care aleg să mănânce carne. E o alegere personală.

Jeremiah a continuat:

— Deci, nu te deranjează când buzele ei ating un animal mort, iar apoi îți ating buzele?

Susannah a chicotit ușor și a spus:

— Jere, mai lasă-l în pace pe băiat!

— Da, Jere, mai lasă-l în pace pe băiat, am spus, uitându-mă urât la el.

L-am lovit tare pe sub masă. Suficient de tare cât să tresară.

— Nu, e-n regulă, a spus Cam. Nu mă deranjează deloc. De fapt...

Apoi m-a tras spre el și m-a sărutat rapid, în fața tuturor. A fost doar un pupic, dar a fost stânjenitor.

— Te rog să nu o săruți pe Belly la cină, a spus Jeremiah, înecându-se puțin pentru efect. Îmi provoci greață.

Mama a dat din cap spre el și a spus:

— Belly are voie să se sărute.

Apoi și-a îndreptat furculița spre Cam.

— Dar doar atât.

A izbucnit în râs, ca și cum ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care-l spusese vreodată, iar Susannah a încercat să nu zâmbească și i-a spus să tacă. Voiam să o omor pe mama și apoi pe mine însămi.

— Mamă, te rog. Nu ești deloc amuzantă, am spus. Nu-i mai dați vin mamei!

Am refuzat să mă uit la Jeremiah și, de fapt, și la Cam.

Adevărul era că eu și Cam nu făcuserăm mare lucru în afară de sărutat. El nu părea să se grăbească vreun pic. Era atent cu mine, dulce... agitat chiar. Se purta complet diferit de cum văzusem că se purtau alți băieți cu fetele. Cu o vară în urmă, îl prinsesem pe Jeremiah cu o fată pe

plajă, chiar în fața casei. Erau disperați, ca și cum dacă n-ar fi fost îmbrăcați, ar fi făcut deja sex. I-am făcut zile fripte tot restul verii pentru asta, dar nu prea îi păsa. Aș fi vrut ca lui Cam să-i pese puțin mai mult.

— Belly, glumesc. Știi că sunt de acord să te investighezi pe tine însăți, a spus mama, luând o înghițitură mare din paharul ei de chardonnay.

Jeremiah a izbucnit în râs. M-am ridicat și am spus:

— Până aici! Cam și cu mine o să luăm cina pe terasă.

Mi-am luat farfuria și l-am așteptat pe Cam să se ridice.

Dar nu a făcut-o.

— Belly, calmează-te! Doar glumesc și ei, a spus el, înfingându-și furculița în orez și în varza chinezească și îndesându-le apoi în gură.

— Foarte bine că o ții sub control, Cam, a spus Jeremiah, încuviințând.

Chiar părea impresionat.

M-am așezat la loc, deși asta mă ucidea. Uram să mă fac de râs în fața tuturor, dar dacă aș fi plecat de una singură, știam că nimeni n-ar fi venit după mine. Aș fi fost micuța Belly Button, bosumflându-se din nou. Asta era numele meu când mă purtam ca un copil mic: Belly Button[1] — Steven se crezuse un geniu că-i venise ideea asta.

— Nimeni nu mă ține sub control, Jeremiah. Cu atât mai puțin Cam Cameron.

Toată lumea a urlat și a fluierat apoi, chiar și Cam, și, dintr-odată, totul a fost foarte normal, ca și cum el într-adevăr era de-al locului. Am simțit că începeam să

[1] În engleză, *buric*. (*N.t.*)

mă relaxez. Totul avea să fie bine. Grozav, chiar. Minunat, așa cum promisese Susannah.

După cină, Cam și cu mine ne-am plimbat pe plajă. Pentru mine nu era — nu este — nimic mai frumos decât să te plimbi noaptea târziu pe plajă. Parcă ai putea merge la nesfârșit, ca și cum toată noaptea e a ta, la fel și oceanul. Când te plimbi noaptea pe plajă, poți să spui lucruri pe care nu le poți spune în viața reală. În întuneric te simți foarte apropiat de o persoană. Poți să spui ce vrei.

— Chiar mă bucur că ai venit, i-am zis.

El m-a luat de mână și mi-a răspuns:

— Și eu. Mă bucur că te bucuri.

— Sigur că mă bucur.

I-am dat drumul la mână ca să-mi îndoi pantalonii și el a spus încet:

— Nu păreai atât de bucuroasă.

— Ei bine, sunt.

M-am uitat la el și i-am dat un sărut rapid.

— Vezi? Asta-s eu, bucuroasă.

El a zâmbit și am început să vorbim din nou.

— Bun. Deci cu care dintre băieții ăia te-ai sărutat prima oară?

— Ți-am spus asta?

— Mda. Ai spus că primul tău sărut a fost cu un băiat la plajă, când aveai 13 ani.

— Ah!

M-am uitat la fața lui în lumina lunii și am văzut că încă zâmbea.

— Ghicește!

— Cu cel mare, Conrad, a zis el imediat.

— De ce l-ai ales pe el?

A ridicat din umeri.

— Doar o bănuială, după felul în care se uită la tine.

— Abia se uită la mine, i-am spus. Și te înșeli, Sextus. Cu Jeremiah.

Capitolul 28

14 ani

— Adevăr sau provocare? l-a întrebat Taylor pe Conrad.

— Nu mă joc, a spus el.

Taylor s-a bosumflat.

— Nu fi atât de gay, a spus ea.

— N-ar trebui să folosești cuvântul „gay" în felul ăsta, a spus Jeremiah.

Taylor a deschis gura, apoi a închis-o.

— Nu mă refeream la nimic, Jeremy. Am vrut să spun doar că el e plictisitor.

— Păi, „gay" nu înseamnă „plictisitor", nu-i așa, Taylor? a spus Jeremiah.

Vorbea pe un ton sarcastic, dar chiar și înțepăturile erau mai bune decât nimic. Probabil că era supărat din cauza atenției pe care ea i-o acordase lui Conrad toată ziua.

Taylor a oftat adânc și s-a întors spre Conrad.

— Conrad, ești foarte plictisitor. Joacă-te adevăr sau provocare cu noi.

El a ignorat-o și a dat televizorul mai tare. Apoi a mimat că o dă pe Taylor pe *mut* cu telecomanda, ceea ce m-a făcut să râd zgomotos.

— Bine, el nu joacă. Steven, adevăr sau provocare?

Steven și-a dat ochii peste cap.

— Adevăr.

Ochii lui Taylor s-au aprins.

— OK. Cât de departe ai ajuns cu Claire Cho?

Știam că pregătise întrebarea asta de mult timp, așteptând momentul perfect în care s-o pună. Claire Cho era o fată cu care se văzuse Steven aproape pe tot parcursul primului an de liceu. Taylor jura că Claire avea glezne butucănoase, dar mie mi se părea că gleznele ei erau cât se poate de subțiri. Credeam că Claire Cho era perfectă.

Steven a roșit.

— Nu răspund la întrebarea asta.

— Trebuie! E adevăr sau provocare. Nu poți să stai aici și să afli secretele celorlalți dacă tu nu le spui pe ale tale, i-am zis.

Și eu eram curioasă în legătură cu el și Claire.

— Nimeni n-a spus încă niciun secret! a protestat el.

— Suntem pe cale să facem asta, Steven, a zis Taylor. Acum, fii bărbat și spune-ne!

— Da, Steven, fii bărbat, a zis și Jeremiah.

Apoi am început să scandăm cu toții:

— Fii bărbat! Fii bărbat!

Până și Conrad oprise de tot sonorul televizorului ca să audă răspunsul.

— Bine, a spus Steven. Dacă tăceți, vă spun.

Am tăcut imediat și am așteptat.

— Ei bine? am zis.

— Până la sex oral, a spus el în cele din urmă.

M-am întins din nou pe canapea. Sex oral. Uau! Interesant. Fratele meu ajunsese la sex oral. Ciudat! Scârbos!

Taylor se îmbujorase de mulțumire.

— Foarte bine, Stevie.

El a dat din cap și a spus:

— Acum e rândul meu.

S-a uitat prin cameră, iar eu m-am cufundat între pernele canapelei. Speram foarte tare că nu avea să mă numească pe mine și să mă facă să o spun cu voce tare... că nici măcar nu sărutasem încă un băiat. Știindu-l pe Steven, ar fi făcut-o.

M-a surprins când a zis:

— Taylor. Adevăr sau provocare?

Chiar făcea jocul.

Ea a spus instantaneu:

— Nu mă poți alege pe mine, pentru că tocmai te-am întrebat eu pe tine. Trebuie să alegi pe altcineva.

Ceea ce era adevărat, asta era regula.

— Ești speriată, Tay-tay? De ce nu te îmbărbătezi?

Taylor a ezitat.

— Bine. Adevăr.

Steven a rânjit malefic.

— Pe cine din camera asta ai sărutat?

Taylor s-a gândit câteva secunde, apoi și-a luat expresia ei de om prins cu musca pe căciulă. Era aceeași expresie pe care o avusese și când îi vopsise părul albastru surorii ei mai mici, pe când aveam opt ani. A așteptat până am fost cu toții atenți, apoi a spus triumfător:

— Pe Belly.

Pentru o clipă s-a lăsat o tăcere grea, apoi toată lumea a început să râdă, iar Conrad cel mai tare. Am aruncat cu forță o pernă spre Taylor.

— Nu e corect! Nu ai răspuns pe bune la întrebare, a spus Jeremiah, arătând cu degetul spre ea.

— Ba da, a spus Taylor îngâmfată. O aleg pe Belly. Uită-te mai bine la surioara preferată a tuturor, Jeremy. Devine tot mai atrăgătoare chiar sub ochii voștri.

Mi-am ascuns fața sub o pernă. Știam că mă înroșeam mai tare decât Steven. Mai ales pentru că nu era adevărat, nu deveneam atrăgătoare sub ochii nimănui, și o știam cu toții.

— Taylor, taci! Te rog să taci!

— Da, te rog să taci, Tay-Tay, a spus Steven, care părea că se îmbujorase și el.

— Dacă ești așa serioasă, atunci sărut-o, a spus Conrad, cu ochii încă la televizor.

— Hei, am spus, uitându-mă urât la el. Sunt om. Nu poți să mă săruți fără permisiunea mea.

El s-a uitat la mine și a spus:

— Nu eu sunt cel care vrea să te sărute.

Simțind că ard, am spus:

— În orice caz, permisiune refuzată. Amândurora.

Voiam să scot limba la el, fără să fiu acuzată că mă purtam ca un copil mic.

Taylor a intervenit repede, spunând:

— Am ales adevăr, nu provocare. De-asta nu ne sărutăm chiar acum.

— Nu ne sărutăm chiar acum pentru că nu vreau să te sărut, i-am spus.

Îmi simțeam obrajii arzând, pe de o parte pentru că eram nervoasă, iar pe de altă parte pentru că eram flatată.

— Acum, hai să nu mai vorbim despre asta, am adăugat. E rândul tău să întrebi.

— Bine. Jeremiah. Adevăr sau provocare?

— Provocare, a spus el, sprijinindu-se leneș de canapea.

— Bine. Sărută pe cineva din camera asta, chiar acum.

Taylor s-a uitat la el încrezătoare și a așteptat.

Parcă toți așteptau pe marginea scaunului să vadă dacă Jeremiah avea să spună ceva. Chiar avea s-o facă? Nu era genul de băiat care să refuze o provocare. Eu, una, eram curioasă cum săruta, dacă ar fi ales sărutul franțuzesc sau dacă i-ar fi dat repede un pupic. M-am întrebat și dacă ar fi fost primul lor sărut sau dacă se mai sărutaseră în timpul săptămânii, de exemplu la sala de jocuri, când nu mă uitam, poate. Eram destul de sigură că o făcuseră.

Jeremiah s-a ridicat în capul oaselor.

— Ușor, a spus el, frecându-și mâinile și zâmbind.

Taylor i-a zâmbit la rândul ei și și-a lăsat capul într-o parte, ca să-i cadă un pic părul în ochi.

Apoi el s-a aplecat deasupra mea și a spus:

— Gata?

Și înainte să pot răspunde, m-a sărutat fix pe buze. Avea gura întredeschisă, dar nu era un sărut franțuzesc. Am încercat să-l împing, dar a continuat să mă sărute, câteva secunde în plus.

L-am împins din nou și s-a sprijinit de canapea, cât se poate de relaxat. Toată lumea stătea cu gura căscată, în afară de Conrad, care nu arăta deloc surprins. Dar, în fond, el niciodată nu arăta surprins. Mie, pe de altă parte, îmi era destul de greu să respir. Tocmai mă sărutase pentru prima dată un băiat. În fața oamenilor. În fața fratelui meu.

Nu-mi venea să cred că Jeremiah îmi răpise primul sărut în felul ăla. Așteptasem, voiam să fie special, și se întâmplase la adevăr sau provocare? Cât de banal putea

fi! Și, pe deasupra, mă sărutase doar ca să o facă pe Taylor geloasă, nu pentru că mă plăcea.

Funcționase. Ea își mijise ochii și se holba la Jeremiah ca și cum el tocmai îi aruncase cuiva mănușa. Ceea ce presupun că făcuse, într-un fel.

— Scârbos, a spus Steven. Jocul ăsta e scârbos. Am plecat de-aici.

Apoi s-a uitat la toți cu dezgust și a plecat.

M-am ridicat și eu, la fel și Conrad.

— Ne mai vedem, am spus. Și, Jeremiah, o să mă răzbun pentru asta.

El mi-a făcut cu ochiul și a zis:

— Un masaj pe spate ar trebui să ne facă să fim chit.

I-am aruncat o pernă direct în cap și am trântit ușa în urma mea. Faptul că se prefăcea că flirtează era cea mai rea parte. Era atât de batjocoritoare, de umilitoare!

Mi-a luat în jur de trei secunde înainte să-mi dau seama că Taylor nu venea după mine. Rămăsese înăuntru, râdea la glumele proaste ale lui Jeremiah.

În hol, Conrad mi-a aruncat privirea lui tipică și a spus:

— Știi că ți-a plăcut.

M-am uitat urât la el.

— Tu de unde știi? Ești prea obsedat de tine însuți ca să observi pe altcineva.

El s-a îndepărtat de mine și a spus peste umăr:

— Ah, eu observ totul, Belly. Chiar și pe biata de tine.

— Du-te naibii! am spus, pentru că doar la asta m-am putut gândi.

L-am auzit chicotind când a închis ușa dormitorului său.

Am intrat în camera mea și m-am băgat în plapumă. Am închis ochii și am tot derulat în minte ce se

întâmplase. Buzele lui Jeremiah le atinseseră pe ale mele. Buzele mele nu mai erau ale mele. Fuseseră atinse. De *Jeremiah*. În sfârșit, fusesem sărutată și cel care o făcuse fusese prietenul meu, Jeremiah. Prietenul meu, Jeremiah, care mă ignorase toată săptămâna.

Aș fi vrut să vorbesc cu Taylor. Aș fi vrut să putem vorbi despre primul meu sărut, dar nu puteam, pentru că în clipa aia ea era jos, sărutându-l pe același băiat care tocmai mă sărutase pe mine. Eram sigură de asta.

Când a venit, o oră mai târziu, m-am prefăcut că dorm.

— Belly? a șoptit când a intrat în cameră.

N-am spus nimic, dar m-am foit puțin, pentru efect.

— Știu că ești încă trează, Belly, a spus ea. Și te iert.

Am vrut să mă ridic și să spun: „Tu mă ierți? Ei bine, eu nu te iert pentru că ai venit aici și mi-ai distrus vara."

Dar n-am spus nimic. Am continuat să mă prefac că dorm.

Dimineața următoare m-am trezit devreme, imediat după ora șapte, dar Taylor era deja plecată. Știam unde era. Se dusese să vadă răsăritul cu Jeremiah. Plănuiserăm să mergem să vedem răsăritul în fiecare dimineață, dar rămâneam mereu să dormim. Era penultima ei dimineață și îl alesese pe Jeremiah. Normal.

M-am schimbat în costumul de baie și m-am îndreptat spre piscină. Dimineața era tot timpul răcoare afară, aerul era un pic înțepător, dar nu mă deranja. Înotul în piscină mă făcea să mă simt ca și cum aș fi înotat în ocean, chiar dacă nu era așa. Teoretic, înotul în ocean suna minunat, dar apa sărată îmi ardea ochii prea tare ca să o pot face zilnic. În plus, piscina era mai intimă, mai

a mea. Chiar dacă înota toată lumea în ea, dimineața și seara o aveam mai mult pentru mine, și poate mai era și Susannah.

Când am deschis poarta spre piscină, am văzut-o pe mama stând pe unul dintre șezlonguri și citind o carte. Doar că nu citea cu adevărat. Mai degrabă ținea cartea, dar se holba în gol.

— Hei, mamă, am spus, mai mult ca să o scot din transă.

Ea și-a ridicat privirea, tresărind.

— Bună dimineața, a spus, dregându-și glasul. Ai dormit bine?

Am ridicat din umeri și mi-am lăsat prosopul pe scaunul de lângă ea.

— Presupun, am zis.

Mama și-a acoperit ochii de soare și s-a uitat la mine.

— Vă distrați tu și Taylor?

— O grămadă, am spus. De nu mai putem.

— Unde e Taylor?

— Cine știe? am spus. Cui îi pasă?

— V-ați certat? a spus mama pe un ton lejer.

— Nu. Doar că încep să-mi doresc să nu fi adus-o aici, atâta tot.

— Prietenii cei mai buni sunt importanți. Sunt cel mai apropiat lucru de o soră, mi-a spus. Nu strica asta!

Nervoasă, i-am replicat:

— N-am stricat nimic. De ce trebuie să dai vina pe mine pentru orice?

— Nu dau vina pe tine. De ce crezi întotdeauna că toate lucrurile se referă la tine, draga mea?

Mama mi-a zâmbit în felul ei enervant de calm.

Mi-am dat ochii peste cap și am sărit pe spate în piscină. Apa era rece ca gheața. Când am ieșit la suprafață, am țipat:

— Nu cred așa ceva!

Apoi mi-am început bazinele și, de fiecare dată când mă gândeam la Taylor și la Jeremiah, mă înfuriam și mai rău și trăgeam și mai tare. La final, umerii mă ardeau.

Mama plecase, dar Taylor, Jeremiah și Steven tocmai veneau.

— Belly, dacă înoți prea mult, o să ai umeri din ăia largi ca ai înotătorilor, m-a avertizat Taylor, testând apa.

Am ignorat-o. Ce știa ea despre exercițiile fizice? Ea care credea că mersul prin mall pe tocuri erau exerciții fizice.

— Unde-ați fost? am întrebat, plutind pe spate.

— Pe-afară, a spus vag Jeremiah.

Trădătorul, mi-am zis. O grămadă de Benedicți Arnolzi[1].

— Unde este Conrad?

— Cine știe? E prea cool ca să stea cu noi, a spus Jeremiah, întinzându-se pe un șezlong.

— A ieșit la alergat, a spus Steven, ușor defensiv. Trebuie să fie în formă pentru sezonul de fotbal. Pleacă la antrenamente săptămâna viitoare, îți amintești?

Îmi aminteam. În acel an, Conrad trebuia să plece mai devreme ca să dea probele. Niciodată nu mi se păruse genul sportiv, dar iată că făcea asta de dragul echipei. Bănuiam că domnul Fisher avea cel mai mult de-a face cu sportul; el era exact genul sportiv. La fel și Jeremiah. Deși el niciodată nu luase sportul în serios. El nu lua nimic în serios.

— Probabil că o să joc și eu pentru echipă la anul, a zis el pe un ton lejer.

---

[1] General în Războiul de Independență al SUA, care a trecut ulterior de partea englezilor, fiind considerat un trădător în Statele Unite. (*N.t.*)

Apoi a tras cu ochiul la Taylor ca să vadă dacă era impresionată. Nu era. Nici măcar nu se uita la el.

Umerii i-au căzut puțin și mi-a părut rău pentru el, în ciuda a tot.

— Jere, hai să te întreci cu mine, bine? i-am zis.

El a dat din umeri și s-a ridicat, dându-și tricoul jos. Apoi a mers la capătul mai adânc și s-a scufundat.

— Vrei un avans? a întrebat el când a ieșit la suprafață.

— Nu, cred că pot să te bat și fără, am spus, înaintând. U-huuu! Să vedem.

Ne-am întrecut pe lungimea piscinei, în stil liber, și m-a învins prima oară și a doua oară. Dar l-am obosit a treia și a patra oară, și l-am bătut și eu. Taylor m-a aplaudat, ceea ce m-a enervat și mai tare.

În dimineața următoare, era din nou plecată. De data asta totuși, aveam să mă duc și eu. Că doar ea și Jeremiah nu erau stăpânii plajei. Aveam același drept ca și ei să văd răsăritul. M-am ridicat, m-am îmbrăcat și m-am dus afară.

Nu i-am văzut la început. Erau mai departe decât de obicei și stăteau cu spatele la mine. El avea brațele în jurul ei și se sărutau. Nici măcar nu priveau răsăritul. Și... nu era Jeremiah. Era Steven. Fratele meu.

A fost ca în acele filme cu final surprinzător, unde totul se leagă și capătă sens. Dintr-odată, viața mea devenise *Suspecți de serviciu*, iar Taylor... Taylor era Keyser Soze. Mi s-au derulat secvențele în minte — înțepăturile dintre Taylor și Steven, cum venise el pe faleză în noaptea aceea, Taylor pretinzând că Claire Cho avea glezne butucănoase, toate după-amiezile pe care ea le petrecuse la noi acasă.

Nu m-au auzit când m-am apropiat. Dar apoi am spus cu voce tare:

— Uau, deci mai întâi Conrad, apoi Jeremiah, iar acum fratele meu.

Ea s-a întors surprinsă și chiar și Steven arăta surprins.

— Belly..., a început ea.

— Taci!

M-am uitat la fratele meu, iar el s-a fâstâcit.

— Ești un ipocrit. Nici măcar nu-ți place de ea! Ai spus că și-a distrus toți neuronii cu decolorantul de păr!

El și-a dres glasul.

— N-am spus niciodată asta, a zis, uitându-se când la mine, când la Taylor.

Ei i se umeziseră ochii și s-a apucat să se șteargă la ochiul stâng cu mâneca bluzei. Bluza lui *Steven*. Eram prea nervoasă ca să plâng.

— Îi spun lui Jeremiah.

— Belly, calmează-te, la naiba! Ești prea mare pentru unul dintre accesele tale de furie, a spus Steven, dând din cap cum face un frate.

Cuvintele mi-au ieșit din gură, aprinse, rapide și hotărâte.

— Du-te dracului!

Nu-i mai vorbisem niciodată așa fratelui meu. Nu cred că-i mai vorbisem *nimănui* așa. Steven a tresărit.

Atunci am început să mă îndepărtez, iar Taylor a venit după mine. A trebuit să alerge ca să mă ajungă din urmă, atât de repede mergeam. Bănuiesc că furia îți dă viteză.

— Belly, îmi pare atât de rău! a început ea. Voiam să-ți spun. Numai că lucrurile s-au întâmplat foarte repede.

M-am oprit din mers și m-am întors:

— Când? Când s-au întâmplat? Pentru că, din câte-am văzut eu, lucrurile se întâmplau foarte repede cu *Jeremy*, nu cu fratele meu mai mare.

Ea a dat din umeri neajutorată, ceea ce m-a înfuriat și mai tare. Biata Taylor!

— Mereu mi-a plăcut de Steven. Știi asta, Belly.

— De fapt, nu știam. Mersi că mi-ai spus.

— Când m-a plăcut și el, nu mi-a venit să cred. Nu m-am gândit.

— Asta e chestia. Nu te place. Te folosește doar pentru că ești prin preajmă, am spus.

Știam că eram dură, dar mai știam și că era adevărat. Apoi am intrat în casă, lăsând-o afară.

Ea m-a urmat și m-a apucat de braț, dar am îndepărtat-o.

— Te rog, nu fi supărată, Belly! Vreau ca lucrurile să rămână la fel între noi, pentru totdeauna, a spus Taylor, cu ochii ei căprui înlăcrimați.

Ce voia de fapt să spună era că *vreau să rămâi la fel pentru totdeauna, în timp ce mie îmi cresc sânii mari, renunț la vioară și mă sărut cu fratele tău.*

— Lucrurile nu pot rămâne la fel pentru totdeauna, am spus.

O spuneam ca să o rănesc, pentru că știam că asta chiar o rănea.

— Nu fi supărată pe mine, bine, Belly? m-a rugat ea.

Taylor ura când oamenii erau supărați pe ea.

— Nu sunt supărată pe tine, am spus. Cred doar că nu ne mai cunoaștem una pe alta.

— Nu spune asta, Belly!

— O spun doar pentru că e adevărat.

— Îmi pare rău, OK? a zis.

M-am uitat în altă parte o secundă.

— Ai promis că o să te porți frumos cu el.

— Cu cine? Cu Steven?

Taylor părea într-adevăr confuză.

— Nu. Cu Jeremiah. Ai spus că o să te porți frumos.

Ea și-a fluturat mâna în aer.

— Ah, lui nu-i pasă.

— Ba da, îi pasă. Doar că tu nu-l cunoști.

Ca mine, voiam să adaug.

— N-am crezut că o să te porți vreodată așa, ca o... ca o...

Am căutat cuvântul perfect, ca să o rănesc așa cum mă rănise ea pe mine.

— ...târfuliță.

— Nu sunt o târfă, a spus ea încet.

Asta era puterea mea asupra ei, așa-zisa mea inocență mai presus de așa-zisa ei vulgaritate. Era totul o aiureală. Aș fi făcut schimb de locuri cu ea într-o secundă.

Mai târziu, Jeremiah m-a întrebat dacă vreau să mă joc spit. Nu jucaserăm deloc toată vara. Obișnuia să fie chestia noastră, tradiția noastră. Eram recunoscătoare să o am înapoi. Chiar dacă era doar un premiu de consolare.

El mi-a dat cărțile și am început să jucăm, dar amândoi jucam mecanic. Aveam alte lucruri pe cap. Credeam că aveam un fel de acord tacit să nu vorbim despre ea, că poate el nici nu știa ce se întâmplase, dar apoi a zis:

— Mi-ar fi plăcut să n-o aduci aici niciodată.

— Da, și mie.

— E mai bine când suntem doar noi, a spus el, aranjându-și cărțile.

— Da, am încuviințat eu.

După ce ea a plecat, după acea vară, lucrurile au rămas la fel și nu prea. Încă eram prietene, dar nu cele mai bune, nu cum fuseserăm înainte. Dar încă eram prietene. Mă cunoștea dintotdeauna. E greu să arunci trecutul. E ca și cum ai arunca o parte din tine.

Steven a început din nou să o ignore pe Taylor și să fie obsedat de Claire Cho. Ne-am prefăcut că nu se întâmplase nimic. Dar se întâmplase.

Capitolul 29

L-am auzit venind acasă. Cred că toată casa l-a auzit... cu excepția lui Jeremiah, care putea să doarmă și dacă era tsunami. Conrad a urcat scările, împiedicându-se și înjurând, apoi a trântit ușa de la camera lui și a pornit casetofonul, dând volumul tare. Era trei dimineața.

Am stat întinsă în pat în jur de trei secunde înainte să cobor și să traversez holul spre camera lui. Am bătut de două ori la ușă, dar muzica era dată atât de tare, încât mă îndoiam că putea să audă ceva. Am deschis ușa. Stătea pe marginea patului și se descălța. Și-a ridicat privirea și m-a văzut stând în prag.

— Nu te-a învățat mama ta să bați la ușă? m-a întrebat, ridicându-se și dând volumul mai încet.

— Am bătut, dar ai dat muzica atât de tare, că n-aveai cum să auzi. Probabil că ai trezit toată casa, Conrad.

Am intrat și am închis ușa. Nu mai fusesem de mult în camera lui. Era la fel cum mi-o aminteam, perfect ordonată. A lui Jeremiah arăta ca după sezonul uraganelor, dar nu și a lui Conrad. În camera lui Conrad era loc pentru orice și totul era la locul lui. Desenele lui în creion,

încă agățate pe avizier, mașinile lui în miniatură, aliniate pe dulap. Era liniștitor să văd că cel puțin asta rămăsese la fel.

Avea părul ciufulit, ca și cum cineva se jucase în el. Probabil, fata cu Red Sox.

— O să mă pârăști, Belly? Ești tot o pârâcioasă?

L-am ignorat și m-am îndreptat spre biroul lui. Deasupra era o poză înrămată cu el în echipamentul sportiv, cu mingea de fotbal sub braț.

— De ce ai renunțat, apropo?

— Nu mai era distractiv.

— Credeam că-ți place.

— Nu, tatei îi plăcea, a spus el.

— Părea că și ție.

În poză avea un aer serios, dar mi-am dat seama că se forțase să nu zâmbească.

— De ce ai renunțat la dansuri?

M-am întors și m-am uitat la el.

Își descheia cămașa de serviciu, albă cu nasturi, iar pe dedesubt purta tricou.

— Îți amintești de asta?

— Obișnuiai să dansezi prin toată casa ca un mic gnom.

Am mijit ochii la el.

— Gnomii nu dansează. Eram balerină, ca să știi și tu.

El a rânjit.

— Și de ce ai renunțat?

Se întâmplase în perioada divorțului părinților mei. Mama, rămasă singură, nu mă putea duce și aduce de la balet de două ori pe săptămână. Avea serviciu. Nu mi se mai părea că merită să merg. Mă plictiseam, și nici Taylor nu mai venea. În plus, uram cum îmi venea costumul mulat. Îmi crescuseră sânii mai devreme decât celorlalte

fete și în poza de grup părea că eu eram profesoara. Era penibil.

Nu i-am răspuns la întrebare. În schimb, i-am spus:

— Eram chiar bună! Până acum aș fi dansat într-o companie de balet!

N-aș fi putut. Nu eram atât de bună, nici pe departe.

— Sigur, a spus el ironic.

Arăta atât de arogant stând acolo, pe pat!

— Cel puțin, eu pot să dansez.

— Hei, și eu pot să dansez, a protestat el.

Mi-am încrucișat brațele.

— Dovedește-mi!

— Nu trebuie să-ți dovedesc. Te-am învățat niște mișcări, îți amintești? Ce repede uităm!

Conrad a sărit de pe pat, m-a apucat de mână și m-a învârtit.

— Vezi? Dansăm.

Brațul îi atârna leneș în jurul taliei mele și a râs înainte să-mi dea drumul.

— Sunt un dansator mai bun ca tine, Belly, a spus, prăbușindu-se pe pat.

M-am holbat la el. Nu-l înțelegeam deloc. Acum era melancolic și retras, pentru ca în clipa următoare să râdă și să mă învârtească prin cameră.

— Nu consider că ăsta e dans, am spus și m-am întors ca să ies din cameră. Și poți să dai muzica mai încet? Ai trezit deja toată casa.

A zâmbit. Avea Conrad un fel de a mă privi, de a te privi, de a privi pe oricine, care-i făcea pe toți să se prăbușească și să vrea să cadă la picioarele lui.

— Sigur. Noapte bună, Bells, mi-a răspuns.

Bells, porecla mea de o mie de ani.

Era atât de greu să nu-l iubești! Când era atât de drăguț ca acum, îmi aminteam de ce îl iubeam. De ce îl iubeam dintotdeauna.

Îmi aminteam totul.

Capitolul 30

11 ani

În casa de vacanță erau câteva CD-uri pe care le ascultam și cam atât. Ne petreceam toată vara ascultând aceleași CD-uri. Era albumul cu Police, pe care Susannah îl punea dimineața; era Bob Dylan, pe care-l punea după-amiaza; și mai era Billie Holiday, pe care-l punea la cină. Serile puneam fiecare ce voiam. Era cel mai amuzant moment. Jeremiah își punea CD-ul cu Chronic, iar mama spăla rufele, fredonând. Chiar dacă ura muzica rap. Apoi mama punea CD-ul ei cu Aretha Franklin, iar Jeremiah cânta toate versurile; toți le știam, pentru că le auziserăm atât de des!

Muzica mea preferată era muzica de la Motown și muzica de plajă. O ascultam la vechiul walkman al lui Susannah în timp ce mă bronzam. În acea seară, am pus albumul *Boogie Beach Shag* la casetofonul mare din sufragerie, iar Susannah l-a luat pe Jeremiah și au început să danseze. Până atunci, el jucase poker cu Steven, Conrad și mama, care era foarte, foarte bună la poker.

La început, Jeremiah s-a împotrivit, dar apoi a dansat și el. Se numea *shag* și era un fel de dans de plajă din anii '60. Am privit-o pe Susannah lăsându-și capul pe spate și râzând, iar pe Jeremiah învârtind-o, și mi-am dorit să dansez și eu. Picioarele mele tânjeau să danseze. În fond, făcusem balet și dans modern. Mă puteam lăuda cu cât de bună eram.

— Stevie, dansează cu mine, i-am cerut, împungându-l ușor cu degetul mare.

Stăteam întinsă pe podea, pe burtă, uitându-mă la ei.

— Da, sigur, a spus el.

Nu că ar fi știut să danseze.

— Connie, dansează cu Belly, a spus Susannah, îmbujorată la față, în timp ce Jeremiah o învârtea din nou.

N-am îndrăznit să mă uit la Conrad. Mi-era teamă că dragostea pentru el și nevoia ca el să accepte îmi erau scrise pe față ca o poezie.

Conrad a oftat. Încă ținea să facă lucrul corect pe-atunci. Așa că mi-a întins mâna și m-a tras în sus. M-am ridicat în picioare tremurând. El nu mi-a dat drumul la mână.

— Așa dansezi *shag*, a spus el, legănându-și picioarele dintr-o parte în alta. Un-doi-trei, un-doi-trei, rock step.

Mi-au trebuit câteva încercări să mă prind. Era mai greu decât părea și mă simțeam agitată.

— Prinde ritmul, a spus Steven de pe margine.

— Nu mai fi așa încordată, Belly! E un dans lejer, a spus mama de pe canapea.

Am încercat să-i ignor și să mă uit doar la Conrad.

— Cum ai învățat asta? l-am întrebat.

— Mama ne-a învățat pe amândoi, a spus simplu Conrad.

Apoi m-a tras mai aproape și mi-a pus brațele în jurul lui, ca să facem pașii amândoi, unul lângă altul.

— Asta se numește îmbrățișare.

Îmbrățișarea era partea mea preferată. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de el.

— Hai s-o facem din nou, am spus, prefăcându-mă confuză.

El mi-a arătat din nou pasul, punându-și brațul peste al meu.

— Vezi? Începi să înveți.

M-a învârtit și m-am simțit amețită. De o bucurie sinceră, absolută.

Capitolul 31

Mi-am petrecut toată ziua următoare în ocean, cu Cam. Am pregătit împreună un picnic. Cam a făcut sandviciuri cu avocado și germeni, cu maioneză făcută de Susannah și pâine integrală. Erau bune. A părut că am stat ore întregi în ocean. De fiecare dată când se înălța un val, unul dintre noi începea să râdă și apoi eram cuprinși de valuri și de apă. Ochii mă usturau de la apa sărată și-mi simțeam pielea aspră din cauza nisipului, ca și cum îmi frecasem tot corpul cu exfoliantul St. Ives Apricot al mamei. Era destul de frumos.

După aceea, ne-am întors la prosoapele noastre. Îmi plăcea să-mi fie frig și să mă ud în ocean, după care să alerg la prosoape și să las soarele să usuce nisipul de pe mine. Puteam să fac asta toată ziua — ocean, nisip, ocean, nisip.

Îmi adusesem Fruit Roll-Ups cu căpșuni și le-am mâncat atât de repede, încât mă dureau dinții.

— Îmi place să mănânc Fruit Roll-Ups, am spus, întinzându-mă după ultimul rulou de fructe.

El mi l-a luat din mână.

— Și eu, și deja ai mâncat trei, iar eu numai două, a spus el, sfâșiind ambalajul.

A rânjit și mi l-a fluturat în fața gurii.

— Ai trei secunde să mi-l dai, l-am avertizat. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi mâncat două Fruit Roll-Ups și eu douăzeci. E casa mea.

Cam a râs și și-a îndesat tot ruloul în gură. Mestecând zgomotos, a spus:

— Nu e casa ta. E casa lui Susannah.

— Asta arată cât de multe știi. E casa tuturor, am spus, întinzându-mă înapoi pe prosop.

Dintr-odată, mi se făcuse foarte sete. Rulourile de fructe îți fac sete. Mai ales când mănânci trei în trei minute. Mijind ochii la el, am spus:

— Te întorci în casa *noastră* să aduci niște Kool-Aid? Te rog frumos?

— Nu știu cine mănâncă mai mult zahăr decât tine într-o singură zi, a spus Cam, scuturând din cap spre mine, cu milă. Zahărul alb este dăunător.

— Spune băiatul care tocmai a mâncat ultimul Fruit Roll-Up, i-am răspuns.

— Dacă nu risipești, nu vei duce lipsă, a spus el.

S-a ridicat și și-a scuturat nisipul de pe pantalonii scurți.

— O să-ți aduc apă, nu Kool-Aid.

Am scos limba la el și m-am întors pe burtă.

— Grăbește-te, am zis.

Nu a făcut-o. Era plecat de patruzeci și cinci de minute când m-am întors în casă, cărând prosoapele, loțiunea de soare și gunoiul, respirând greu și transpirând ca o cămilă în deșert. El stătea în sufragerie, jucând jocuri video cu băieții. Erau toți în slipuri. De fapt, cam așa umblam toată vara.

— Mersi că nu te-ai mai întors cu băutura mea, am spus, aruncându-mi geanta de plajă pe podea.

Cam s-a uitat la mine vinovat.

— Uuups! Îmi pare rău. Băieții m-au rugat să joc și...

Vocea i s-a stins.

— Nu-ți cere scuze, l-a sfătuit Conrad.

— Dar cine ești tu, sclavul ei? Acum te pune să-i prepari Kool-Aid? a spus Jeremiah, înfigându-și degetul în controler.

S-a întors spre mine și mi-a zâmbit ca să-mi arate că glumea, dar nu i-am zâmbit ca să-i arăt că era în regulă.

Conrad n-a zis nimic și nici nu m-am uitat la el. Totuși am simțit că el se uita la mine. Mi-am dorit să nu o facă.

De ce chiar și când aveam prieten tot mă simțeam lăsată în afara grupului lor? Nu era drept. Nu era drept că prietenul meu Cam era atât de recunoscător că făcea parte din clubul lor. Ziua fusese atât de bună!

— Unde sunt mama și Susannah? am strigat.

— Au plecat undeva, a spus vag Jeremiah. Poate la cumpărături?

Mama ura să meargă la cumpărături. Probabil că Susannah o trăsese după ea.

Am plecat în bucătărie să-mi prepar un Kool-Aid. Conrad s-a ridicat și m-a urmat. Nu a trebuit să mă întorc ca să știu că el era.

Mi-am văzut de treaba mea, mi-am turnat un pahar înalt de Kool-Aid cu struguri și m-am prefăcut că nu el nu era acolo, urmărindu-mă.

— Ai de gând să mă ignori? a spus în cele din urmă.

— Nu, am spus. Ce vrei?

El a oftat și s-a apropiat.

— De ce trebuie să fii așa?

Apoi s-a aplecat în față, aproape, prea aproape de mine.

— Îmi dai și mie?

Am pus paharul pe bufet și am dat să mă îndepărtez, dar el m-a prins de încheietură. Cred că am icnit.

— Haide, Bells! a spus.

Avea degetele reci, ca întotdeauna. Dintr-odată, m-am simțit fierbinte, febrilă. Mi-am tras mâna.

— Lasă-mă-n pace!

— De ce ești supărată pe mine?

Îndrăznea să se uite la mine perfect nedumerit și neliniștit. Pentru că, la el, cele două erau legate — dacă era nedumerit, era neliniștit. Iar el era rareori nedumerit, așa că era rareori neliniștit. Cu siguranță, nu era neliniștit din cauza mea. Nu eram importantă pentru el. Niciodată nu fusesem.

— Chiar îți pasă?

Îmi auzeam inima bătându-mi tare în piept. În așteptarea răspunsului său, simțeam furnicături ciudate.

— Da.

Conrad părea surprins, ca și cum nu-i venea să creadă nici lui că-i păsa.

Problema era că nu eram convinsă. Mă gândeam că, în principal, era vorba de felul în care mă făcea să mă simt confuză. Faptul că acum era drăguț cu mine într-un minut, iar în clipa următoare era distant. Mă făcea să-mi amintesc lucruri pe care nu voiam să mi le amintesc. Nu acum. Lucrurile mergeau bine cu Cam, dar de fiecare dată când eram sigură în privința lui, Conrad mă privea într-un anumit fel, sau mă învârtea, sau îmi spunea Bells, și atunci totul se ducea naibii.

— Eh, de ce nu fumezi o țigară? am spus.

l-a tresărit mușchiul maxilarului.

— OK, a zis.

Am simțit o combinație de vină și satisfacție că, în sfârșit, îi atinsesem un punct sensibil. Atunci a spus:

— De ce nu te duci să te mai uiți în oglindă puțin?

Parcă-mi dăduse o palmă. Era îngrozitor să fii prins și cineva să vadă părțile tale urâte. Mă prinsese oare uitându-mă în oglindă, studiindu-mă, admirându-mă? Toată lumea credea acum că eram stupidă și superficială?

Buzele mi s-au crispat și m-am îndepărtat de el, dând ușor din cap.

— Belly..., a început.

Îi părea rău. Se vedea pe fața lui.

M-am dus în sufragerie și l-am lăsat acolo. Cam și Jeremiah s-au holbat la mine ca și cum știau că se întâmplă ceva. Ne auziseră? Avea vreo importanță?

— Eu urmez la joc, am spus.

M-am întrebat dacă așa mureau vechile pasiuni, cu un scâncet, ușor, și apoi gata... nu mai era nimic.

Capitolul 32

Cam a venit din nou și a stat până târziu. Pe la mijlocul nopții l-am întrebat dacă vrea să meargă la o plimbare pe plajă. Așa că am pornit ținându-ne de mână. Oceanul era argintiu și fără sfârșit, ca și cum era vechi de milioane de ani. La fel cum presupuneam că era.

— Adevăr sau provocare? m-a întrebat.

Nu aveam chef de adevăruri. Mi-a venit o idee. Voiam să înot dezbrăcată. Cu Cam. Asta făceau copiii mai mari la plajă, cum era și cu sărutatul la cinematograf. Dacă înotam dezbrăcați, asta ar fi fost o dovadă. Că ne făcuserăm mari.

Așa că am spus:

— Cam, hai să jucăm „Ai vrea mai degrabă să...". Ai vrea mai degrabă să înoți dezbrăcat în secunda asta sau...

Îmi era greu să mă gândesc la un „sau".

— Prima, prima, a spus el, rânjind. Sau ambele, oricare ar fi a doua variantă.

Dintr-odată, m-am simțit amețită, aproape beată. Am alergat spre apă, îndepărtându-mă de el, și mi-am aruncat hanoracul pe nisip. Aveam bikiniul pe sub haine.

— Astea sunt regulile, am strigat, descheindu-mă la pantaloni. Nu ne dezbrăcăm până când nu suntem complet sub apă! Și nu tragem cu ochiul!

— Așteaptă, a spus el, alergând spre mine, nisipul zburând peste tot. Chiar facem asta?

— Păi, da. Nu vrei?

— Ba da, dar dacă ne vede mama ta? a zis și s-a uitat înapoi spre casă.

— Nu o să ne vadă. Nu poți vedea nimic din casă; e prea întuneric.

El s-a uitat la mine, apoi din nou spre casă.

— Poate mai târziu, a spus el ezitând.

M-am holbat la el. Nu se presupunea că el era cel care ar fi trebuit să mă convingă pe mine?

— Vorbești serios?

Voiam de fapt să-l întreb „Ești gay?".

— Da. Nu este destul de târziu. Dacă oamenii sunt încă treji?

El mi-a ridicat hanoracul de jos și mi l-a întins.

— Poate venim mai târziu.

Știam că nu vorbea serios.

O parte din mine era supărată, dar cealaltă era ușurată. Ca și cum ți-ar fi poftă de un sandivici cu unt de arahide prăjite și banane și după două mușcături ți-ai da seama că de fapt nu-l voiai.

Mi-am luat hanoracul din mâna lui și am spus:

— Nu-mi face mie favoruri, Cam.

Apoi m-am îndepărtat cât de repede am putut, spulberând nisipul în urma mea. Credeam că mă urmează, dar nu a făcut-o. Nici eu nu m-am uitat în urmă să văd ce face. Probabil că stătea pe nisip, scriind în lumina lunii una dintre poeziile lui stupide.

Imediat ce am intrat în casă, am dat buzna în bucătărie. Era o singură lumină aprinsă; Conrad stătea la masă, scobind cu lingura într-un pepene.

— Unde e Cam Cameron? m-a întrebat el prefăcându-se că-l interesa.

A trebuit să mă gândesc o clipă dacă era drăguț sau dacă-și bătea joc de mine. Expresia lui părea firească și plictisită, așa că m-am gândit că era câte puțin din fiecare. Dacă avea de gând să pretindă că cearta noastră nu avusese loc, atunci și eu făceam la fel.

— Cine știe, am spus, cotrobăind prin frigider și scoțând un iaurt. Cui îi pasă?

— Ceartă între îndrăgostiți?

Privirea lui îngâmfată m-a făcut să vreau să-l plesnesc.

— Vezi-ți de treaba ta, am spus, așezându-mă lângă el cu o lingură și o cutie de iaurt cu căpșuni.

Era una dintre chestiile fără grăsimi ale lui Susannah, iar deasupra părea apos și solid, în același timp. Am pus la loc folia de aluminiu și am lăsat iaurtul deoparte.

Conrad a împins pepenele spre mine.

— Nu ar trebui să fii atât de dură cu oamenii, Belly.

Apoi s-a ridicat și a spus:

— Și pune-ți tricoul pe tine!

Am scobit o bucată de pepene și am scos limba la el, în timp ce pleca. De ce mă făcea să mă simt ca și când aș fi avut 13 ani? Auzeam vocea mamei în cap — „Nimeni nu te poate face să te simți în niciun fel, Belly. Nu fără permisiunea ta. Eleanor Roosevelt a spus asta. Aproape că te-am botezat după ea." Bla, bla, bla. Dar într-un fel avea dreptate. Nu aveam de gând să-l las să mă facă să mă simt prost, nu acum. Mi-am dorit să fi avut părul ud

sau nisip pe haine, ca să creadă că făcuserăm ceva, chiar dacă nu era așa.

Am stat la masă și am mâncat pepene. Am mâncat până când am scobit jumătate din miez. L-am așteptat pe Cam să vină înăuntru și, pentru că nu a făcut-o, m-am enervat și mai tare. O parte din mine era tentată să încuie ușa. Probabil cunoscuse un om fără adăpost care-i devenise cel mai bun prieten, iar a doua zi Cam o să-mi spună povestea de viață a acelui om. Nu că existau oameni fără adăpost în zona plajei noastre. Sau, de fapt, nu că văzusem vreodată în Cousins o persoană fără adăpost. Dar dacă ar fi existat, Cam ar fi găsit-o.

Doar că nu s-a întors în casă. A plecat pur și simplu. I-am auzit mașina pornind, l-am privit din holul de la parter îndepărtându-se pe alee. Voiam să alerg după mașina lui și să urlu la el. Ar fi trebuit să vină înapoi. Dacă stricasem totul și nu mă mai plăcea? Dacă nu aveam să-l mai văd niciodată?

În acea noapte am stat în pat și m-am gândit la cum iubirile de-o vară începeau atât de repede și se terminau la fel de repede.

Dar în dimineața următoare, când am ieșit pe terasă să-mi mănânc pâinea prăjită, am găsit o sticlă goală de apă pe treptele care duceau la plajă. Poland Spring, pe care o bea Cam mereu. Înăuntru era o bucată de hârtie, un bilețel. Un mesaj într-o sticlă. Cerneala era puțin ștearsă, dar am putut citi ce scria. „Îți datorez o baie în pielea goală."

Capitolul 33

Jeremiah mi-a spus că puteam să vin la piscină când era el la serviciu. Nu mai fusesem niciodată la piscina clubului. Era imensă și extravagantă, așa că am profitat de ocazie. Clubul părea un loc misterios. Conrad nu ne lăsase să venim în vara dinainte; spusese că ar fi fost stânjenitor.

După-amiază, m-am dus cu bicicleta până acolo. Totul era luxuriant și verde; era înconjurat de un teren de golf. La o masă era o fată cu o mapă și m-am dus la ea să o anunț că venisem să-l văd pe Jeremiah, iar ea m-a invitat înăuntru.

L-am zărit pe Jeremiah înainte să mă vadă el. Stătea în scaunul lui de salvamar, vorbind cu o fată cu părul negru, într-un bikini alb. El râdea, la fel și ea. Părea atât de important în acel scaun! Nu-l mai văzusem niciodată la locul de muncă.

Dintr-odată, m-am simțit timidă. Am mers încet, cu șlapii lipăind pe pavaj.

— Hei, am spus când m-am apropiat de ei.

Jeremiah s-a uitat în jos și mi-a zâmbit.

— Ai venit, mi-a spus, mijind ochii la mine și ducându-și mâna deasupra lor, ca un vizor.

— Mda.

Mi-am legănat geanta de pânză înainte și înapoi, ca un pendul. Avea numele meu scris pe ea, cu litere cursive. Era un cadou de la Susannah, de la L.L. Bean.

— Belly, ea este Yolie. E colega mea.

Yolie s-a întins și a dat mâna cu mine. Mi s-a părut un lucru serios pentru cineva în bikini. Avea o strângere de mână hotărâtă, ceva ce mama ar fi apreciat.

— Bună, Belly, am spus. Am auzit multe despre tine.

— Da? am zis și m-am uitat la Jeremiah.

El a rânjit.

— Da. I-am spus totul despre cum sforăi atât de tare, încât te aud de pe hol.

L-am lovit în picior.

— Taci!

Apoi m-am întors spre Yolie și am zis:

— Mă bucur să te cunosc.

Ea mi-a zâmbit. Avea gropițe în amândoi obrajii și un dinte strâmb în partea de jos.

— Și eu. Jere, vrei pauză acum?

— Imediat, a spus el. Belly, du-te și lucrează la bronzul tău distrus.

Am scos limba la el și mi-am întins prosopul pe un șezlong, nu prea departe. Piscina era de un turcoaz perfect și erau două trambuline, una înaltă și una joasă. Erau o mulțime de copii care se bălăceau și m-am gândit să înot și eu după ce mă încălzeam prea tare. Am stat acolo, cu ochelarii de soare pe nas și cu ochii închiși, bronzându-mă și ascultând muzică.

După o vreme, Jeremiah a venit la mine. S-a așezat pe marginea șezlongului meu și a băut din termosul meu cu Kool-Aid.

— E frumoasă, am spus eu.

— Cine? Yolie? a ridicat el din umeri. E de treabă. Una dintre multele mele admiratoare.

— Ha!

— Și tu? Cam Cameron, hm? Cam vegetarianul. Cam cel *straight edge*.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Și ce? Îl plac.

— E cam tăntălău.

— Asta îmi place la el. Este... diferit.

El s-a încruntat ușor.

— Diferit de cine?

— Nu știu.

Dar știam. Știam exact de cine era diferit.

— Adică nu e un nesimțit cum e Conrad?

Am râs, la fel și el.

— Da, exact. E de treabă.

— Doar de treabă, hm?

— Mai mult decât de treabă.

— Deci ai terminat-o cu el? Pe bune?

Știam amândoi la care „el" se referea.

— Da, i-am spus.

— Nu te cred, a spus Jeremiah, privindu-mă atent — ca atunci când încerca să afle ce cărți aveam la Uno.

Mi-am dat jos ochelarii de soare și l-am privit în ochi.

— E adevărat. Am terminat-o cu el.

— O să vedem noi, a spus Jeremiah, ridicându-se. Pauza mea s-a terminat. Stai bine aici? Așteaptă-mă să mergem

împreună acasă cu mașina. Pot să-ți pun bicicleta în spate.

Am dat aprobator din cap și l-am urmărit întorcându-se în scaunul de salvamar. Jeremiah era un prieten bun. Fusese mereu bun cu mine, avea grijă de mine.

Capitolul 34

Mama și Susannah stăteau pe șezlonguri, iar eu eram întinsă pe un prosop vechi Ralph Lauren cu ursuleți. Era preferatul meu, pentru că era super lung și moale de la atâtea spălări.

— Ce faci diseară, dovlecel? m-a întrebat mama.

Îmi plăcea când îmi spunea dovlecel. Îmi amintea de când aveam șase ani și adormeam în patul ei. Le-am spus mândră:

— Mă duc cu Cam la Putt Putt.

Mergeam tot timpul acolo când eram copii. Ne ducea domnul Fisher, și-i întorcea mereu pe băieți unul împotriva altuia. „Douăzeci de dolari pentru primul care nimerește gaura dintr-o lovitură"; „Douăzeci de dolari pentru câștigător". Lui Steven îi plăcea la nebunie asta. Cred că-și dorea ca domnul Fisher să fi fost tatăl nostru. Ar fi putut fi, de fapt. Susannah îmi spusese că mama fusese mai întâi cu el, dar apoi i-l lăsase lui Susannah pentru că știuse că ei erau un cuplu perfect.

Domnul Fisher mă includea și pe mine în competițiile de minigolf, dar nu se aștepta niciodată să câștig. Și sigur că niciodată nu câștigam. Uram minigolful, oricum.

Uram creioanele mici și gazonul fals. Totul era enervant de perfect. Cam ca domnul Fisher. Conrad voia atât de tare să fie ca el, iar eu obișnuiam să sper că n-avea să fie niciodată. Ca el, adică.

Ultima dată când merseserăm la Putt Putt fusese când aveam 13 ani și-mi venise ciclul pentru prima oară. Purtam pantaloni scurți albi, iar Steven se speriase. Crezuse că mă tăiasem sau ceva de genul ăsta — pentru o secundă, și eu crezusem la fel. După aceea, după ce mi-a venit ciclul, la a patra gaură de golf, n-am mai vrut niciodată să mă întorc acolo. Nici măcar când mă invitau băieții. Prin urmare, să merg acolo cu Cam era ca și cum aș fi revendicat locul, ca și cum l-aș fi luat înapoi pentru mine cea de la 13 ani. Chiar fusese ideea mea să mergem.

— Poți să te întorci devreme acasă? m-a întrebat mama. Vreau să stăm puțin timp împreună, poate să ne uităm la un film.

— Cât de devreme? Voi vă duceți la culcare la nouă.

Mama și-a dat jos ochelarii de soare și s-a uitat la mine. Avea două urme pe nas, acolo unde fuseseră ochelarii.

— Aș vrea să mai stai și pe-acasă.

— Dar uite-mă, acum sunt acasă, i-am amintit eu.

A continuat ca și cum nu m-ar fi auzit.

— Îți petreci prea mult timp cu tipul ăsta...

— Ai spus că-ți place de el!

M-am uitat la Susannah pentru că aveam nevoie de susținerea ei, iar ea s-a uitat la mine cu empatie.

Mama a oftat, apoi Susannah a intervenit:

— Ne place de Cam. Doar că-ți simțim lipsa, Belly. Acceptăm fără rezerve faptul că ai și tu viața ta.

Și-a potrivit pălăria de paie pe cap și mi-a făcut cu ochiul.

— Doar că vrem să ne incluzi și pe noi cât de cât!

Am zâmbit forțat.

— OK, am spus, întinzându-mă pe prosop. O să vin devreme acasă. O să ne uităm la un film.

— S-a făcut, a spus mama.

Am închis ochii și mi-am băgat căștile în urechi. Îmi petrecusem tot timpul cu Cam. Poate că mama chiar îmi simțea lipsa. Doar că nu putea să ia de bun faptul că nu aveam să-mi petrec fiecare seară acasă, așa cum făcusem în alte veri. Aveam aproape 16 ani, eram practic un adult. Mama trebuia să accepte că nu puteam fi dovlecelul ei pentru totdeauna.

Credeau că adormisem când au început să vorbească. Dar nu dormeam. Auzeam ce spuneau, chiar și cu muzica în urechi.

— Conrad se poartă tot timpul ca un mic nemernic, a spus mama cu voce gravă. A lăsat toate sticlele de bere pe terasă în dimineața asta, ca să le strâng eu. Situația asta scapă de sub control.

Susannah a oftat.

— Cred că știe că se întâmplă ceva. Se poartă așa de luni bune. E atât de sensibil, știu că pe el o să-l afecteze mai mult.

— Nu crezi că e vremea să le spui băieților?

Ori de câte ori mama spunea „Nu crezi...?", ce voia să spună de fapt era „Eu cred. Deci și tu ar trebui să crezi."

— La sfârșitul verii. Deci, curând.

— Beck, a început mama, cred că acum e cel mai bun moment.

— Știu eu mai bine când e cel mai bun moment, a spus Susannah. Nu mă provoca, Laur.

Știam că nimic din ce i-ar fi spus mama n-ar fi făcut-o să se răzgândească. Susannah era blândă, dar era hotărâtă, încăpățânată ca un catâr când voia. Sub toată blândețea ei se ascundea oțel pur.

Voiam să le spun amândurora că Jeremiah deja știa, la fel și Conrad, dar nu puteam. N-ar fi fost corect. Nu era treaba mea să le spun.

Susannah își dorea o vară perfectă, iar asta însemna că părinții erau încă împreună și totul era cum fusese întotdeauna. Am vrut să-i spun că o asemenea vară nu mai exista.

Capitolul 35

La apus, Cam a venit să mă ia la minigolf. L-am așteptat pe terasa din față și, când a parcat pe alee, am alergat spre mașina lui. În loc să mă urc pe scaunul din dreapta, am luat-o spre scaunul șoferului.

— Pot să conduc eu? l-am întrebat.

Știam că va spune da. A dat din cap spre mine și a spus încet:

— Cum poate cineva să te refuze?

— N-o face nimeni, am spus ridicând din sprâncene, deși nu era adevărat, nici pe departe.

Am deschis portiera, iar el s-a mutat pe scaunul din dreapta.

Ieșind de pe alee, i-am spus:

— Trebuie să mă întorc devreme acasă diseară.

— Nicio problemă, a zis, iar apoi și-a dres glasul. Și, hm, poți să încetinești puțin? Limita de viteză e 35 pe drumul ăsta.

În timp ce conduceam, se tot uita la mine și zâmbea.

— Ce este? De ce zâmbești? l-am întrebat și-mi venea să-mi acopăr fața cu tricoul.

— În loc să ai podul nasului ca o pârtie de schi, ai nasul unui iepuraș.

S-a întins spre mine și mi l-a atins. l-am dat peste mână.

— Îmi urăsc nasul, i-am spus.

Cam a părut confuz.

— De ce? Nasul tău e drăguț. Imperfecțiunile sunt cele care dau frumusețea.

M-am întrebat dacă asta însemna că mă considera frumoasă. M-am întrebat dacă de asta îi plăcea de mine, pentru imperfecțiunile mele.

Am rămas până mai târziu decât plănuisem. Oamenii din fața noastră stăteau o veșnicie la fiecare gaură; era un cuplu care se tot oprea să se sărute. Era enervant. Îmi venea să le spun că nu te duci la minigolf ca să te săruți. Pentru asta era cinematograful. După care, lui Cam i s-a făcut foame, așa că ne-am oprit să mâncăm scoici fripte; între timp se făcuse zece și știam că mama și Susannah deja dormeau.

M-a lăsat să conduc spre casă. Nici nu a trebuit să-l întreb; singur mi-a dat cheile. Pe alee, când am ajuns acasă, am oprit motorul. Toate luminile din casă erau stinse cu excepția celei din camera lui Conrad.

— Nu vreau să intru încă, i-am spus lui Cam.

— Credeam că trebuie să fii devreme acasă.

— Trebuia. Trebuie. Doar că nu sunt încă pregătită să intru.

Am pornit radioul și am stat acolo cinci minute, ascultând.

Apoi Cam și-a dres glasul.

— Pot să te sărut?

Aș fi vrut să nu întrebe. Aș fi vrut să o facă pur și simplu. Întrebarea lui făcea ca totul să fie ciudat; mă punea într-o poziție care mă obliga să zic da. Am vrut să-mi dau ochii peste cap, în schimb am spus:

— Hm, OK. Dar data viitoare, te rog să nu mai întrebi. E ciudat să întrebi pe cineva dacă vrea să te sărute. Trebuie doar s-o faci, pur și simplu.

Am regretat imediat ce-am spus, când i-am văzut privirea tristă.

— Lasă, a spus el, roșu la față. Uită că am întrebat.

— Cam, îmi pare...

Înainte să termin, s-a aplecat și m-a sărutat. Avea obrazul țepos și-l simțeam puțin aspru, dar plăcut.

După ce ne-am sărutat, m-a întrebat:

— OK?

Am zâmbit și i-am răspuns:

— OK.

Mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Noapte bună.

Apoi m-am dat jos din mașină, iar el s-a mutat pe scaunul șoferului. Ne-am îmbrățișat și mi-am dorit ca să ne fi spionat Conrad. Chiar dacă nu mai conta, chiar dacă nu-mi mai plăcea deloc de el. Nu mai voiam decât să afle că nu-mi mai plăcea de el, să știe cu adevărat. Să vadă cu ochii lui.

Am alergat spre ușa din față și n-a fost nevoie să mă întorc ca să știu că Cam aștepta să intru în casă înainte să pornească mașina.

A doua zi, mama n-a zis nimic, dar nici nu trebuia. Putea să mă facă să mă simt vinovată și fără să scoată un cuvânt.

Capitolul 36

Ziua mea de naștere marca întotdeauna începutul sfârșitului verii. Era evenimentul final pe care-l așteptam. Iar în vara asta împlineam 16 ani. Petrecerea de 16 ani trebuia să fie specială, era o treabă importantă — Taylor închiria o sală de recepții pentru aniversarea ei, iar vărul ei era DJ și era invitată toată școala. Plănuia de secole petrecerea asta. Zilele mele de naștere aici erau mereu la fel: tort, cadouri amuzante de la băieți și răsfoirea acelorași albume de fotografii vechi, cu mine cuibărită pe canapea, între Susannah și mama. Fiecare zi de naștere pe care am avut-o vreodată a fost sărbătorită aici, în casa asta. Aveam fotografii cu mama însărcinată, pe terasă, cu un pahar de ceai rece în mână și o pălărie largă cu boruri pe cap, iar acolo, în burta ei, eram eu. Aveam fotografii cu noi patru, Conrad, Steven, Jeremiah și cu mine, alergând pe plajă — eu alergam după ei, fără să port nimic în afară de coiful meu de petrecere. Mama nu m-a îmbrăcat în costum de baie până la 4 ani. M-a lăsat întotdeauna să alerg de nebună.

Nu mă așteptam ca această zi de naștere să fie diferită. Ceea ce era liniștitor, dar și destul de deprimant.

Doar că Steven nu era acolo — prima mea zi de naștere fără ca el să încerce să-și facă loc ca să sufle în lumânări înaintea mea.

Deja știam ce urmau să-mi dăruiască părinții mei: vechea mașină a lui Steven; o pregăteau în detaliu, cu o vopsea nouă și tot tacâmul. După întoarcerea la școală, urma să-mi iau permisul și, curând, n-ar mai fi trebuit să cer nimănui să mă ducă undeva.

Nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă cineva de-acasă știa că era ziua mea. În afară de Taylor. Ea își amintea; își amintea mereu. Mă suna exact la 9:02 dimineața să-mi cânte la mulți ani, în fiecare an. Asta era drăguț, dar problema unei zile de naștere vara era că, aflându-te departe de casă, nu puteai da o petrecere cu toți prietenii de la școală. Nu aveai baloane lipite de vestiar și nimic altceva. Nu mă deranjase asta niciodată, dar de data asta mă deranja puțin.

Mama mi-a spus că-l puteam invita pe Cam. Dar n-am făcut-o. Nici măcar nu i-am spus că era ziua mea. Nu voiam să se simtă obligat să-mi aducă un cadou. Dar era mai mult de-atât. M-am gândit că dacă ziua asta de naștere avea să fie ca toate celelalte, atunci chiar ca toate celelalte ar fi trebuit să fie. Să fim doar noi, familia mea de vară.

Când m-am trezit în acea dimineață, în casă mirosea a unt și a zahăr. Susannah făcuse tort. Avea trei straturi și era roz, cu o margine albă. Scrisese cu litere lăbărțate glazurate în alb: LA MULȚI ANI, BELLS. Aprinsese pe el câteva lumânări care scânteiau și străluceau ca niște licurici nebuni. Ea și mama au început să cânte, iar Susannah le-a făcut semn lui Conrad și lui Jeremiah să se alăture și ei. Au făcut-o amândoi, cântând fals și insuportabil.

— Pune-ți o dorință, Bells, a spus mama.

Eram încă în pijamale și nu mă puteam abține să nu zâmbesc. La ultimele patru zile de naștere îmi dorisem același lucru. Nu și anul ăsta. Anul ăsta îmi doream altceva. Am urmărit scânteile cum se stingeau în aer, apoi am închis ochii și am suflat.

— Deschide mai întâi cadoul meu, a insistat Susannah și mi-a aruncat în mână o cutiuță ambalată în hârtie roz.

Mama s-a uitat la ea întrebătoare.

— Ce-ai făcut, Beck?

Ea a zâmbit misterios și m-a strâns de încheietură.

— Deschide-o, scumpo!

Am rupt hârtia și am deschis cutia. Era un colier cu perle, un întreg șirag de perle mici, alb-crem, cu o încuietoare aurie, strălucitoare. Părea vechi, nu ceva ce ai putea să cumperi astăzi. Era ca ceasul elvețian al tatei, pe care-l avea de la bunicul meu, frumos manufacturat, până la încuietoare. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

— O, Doamne, am zis cu sufletul la gură, ridicându-l.

M-am uitat la Susannah, care radia, apoi la mama, care credeam că va spune că era ceva mult prea extravagant, dar nu a făcut-o. A zâmbit și a spus:

— Alea sunt...

— Da, a spus Susannah, întorcându-se spre mine. Mi le-a dat tata când am împlinit 16 ani. Vreau să fie ale tale.

— Chiar? m-am uitat iar la mama, să mă asigur că era în regulă, iar ea a încuviințat. Uau, mulțumesc, Susannah! Sunt frumoase.

Le-a luat și mi le-a pus la gât. Nu mai purtasem niciodată perle. Nu mă puteam abține să nu le ating.

Susannah a bătut din palme. Nu-i plăcea să piardă timpul prea mult după ce oferea un cadou; se bucura doar să-l ofere.

— OK, ce urmează? Jeremiah? Con?

Conrad s-a foit stânjenit.

— Am uitat. Îmi pare rău, Belly.

Am clipit. Nu mai uitase niciodată de ziua mea.

— E-n regulă, am spus, dar nici nu mă puteam uita la el.

— Deschide-l pe al meu acum, a spus Jeremiah. Deși, după cadoul de la mama, al meu e cam naşpa prin comparație. Mersi mult, mamă.

Mi-a înmânat o cutiuță și s-a întins din nou pe scaunul lui.

Am scuturat cutiuța.

— OK, ce ar putea fi? Un rahat din plastic? Un breloc cu un număr de mașină?

El a zâmbit.

— O să vezi. Yolie m-a ajutat să-l aleg.

— Cine e Yolie? a întrebat Susannah.

— O fată care e îndrăgostită de Jeremiah, am spus, deschizând cutia.

Înăuntru, așezat pe o bucată de bumbac, era un mic talisman din argint, cu o cheie.

Capitolul 37

11 ani

— La mulți ani, cap sec, cânta Steven, aruncând o găletușă plină de nisip la mine în poală.

Din nisip a ieșit un crab care s-a târât pe coapsa mea. Am țipat ca din gură de șarpe și-am sărit în picioare. Am alergat după Steven pe plajă, cu sângele clocotindu-mi de furie. Nu eram suficient de rapidă ca să-l prind din urmă; n-am fost niciodată. Alerga în jurul meu.

— Vino să sufli în lumânări! m-a strigat mama.

Imediat ce Steven s-a întors spre prosop, am sărit pe spatele lui, mi-am pus un braț în jurul gâtului său și l-am tras de păr cât de tare am putut.

— Au! a urlat el, împleticindu-se.

M-am agățat de spatele lui ca o maimuță, în ciuda lui Jeremiah care mă apucase de picior și încerca să mă tragă. Conrad a căzut în genunchi, râzând.

— Copii, a strigat Susannh. Avem tort!

Am sărit de pe spatele lui Steven și am fugit pe pătură.

— O să te prind eu! a țipat el, urmărindu-mă.

M-am ascuns în spatele mamei.

— Nu poți. E ziua mea.

Am scos limba la el. Băieții au căzut pe pătură, uzi și plini de nisip.

— Mamă, s-a plâns Steven. Mi-a rupt părul din cap!

— Steven, ai destul păr. Nu mi-aș face griji.

Mama a aprins lumânările pe tortul pe care mi-l făcuse în acea dimineață. Era un pandișpan Duncan Hines, strâmb, cu glazură de ciocolată. Scrisese dezordonat urarea pe el, așa că „La mulți ani" părea „La muți ani!".

Am suflat în lumânări înainte ca Steven să poată încerca să mă „ajute". Nu voiam să-mi fure dorința. Mi-l doream pe Conrad, desigur.

— Deschide-ți cadourile, Smelly, a spus Steven ursuz.

Știam deja ce îmi luase. Un tub de deodorant. Îl ambalase într-un șervețel. Puteam să văd prin hârtie.

L-am ignorat și m-am întins după cutiuța plată ambalată în hârtie cu scoici. Era de la Susannah, așa că știam că era ceva frumos. Am sfâșiat hârtia și înăuntru am găsit o brățară de argint cu talismane, de la magazinul care-i plăcea lui Susannah, Rheingold's, unde se vindeau porțelanuri elegante și bomboniere de cristal. Pe brățară erau cinci talismane: o scoică cu cochilie, un costum de baie, un castel de nisip, o pereche de ochelari și o potcoavă.

— Pentru cât de norocoși suntem să te avem în viața noastră, a spus Susannah, atingând potcoava.

Am ridicat brățara, iar talismanele au licărit și au strălucit în lumina soarelui.

— Îmi place la nebunie.

Mama tăcea. Știam la ce se gândea. La faptul că Susannah exagerase, că cheltuise prea mulți bani. Mă simțeam vinovată pentru că-mi plăcea brățara atât de mult. Mama îmi cumpărase partituri și CD-uri. Nu aveam la fel de mulți bani câți aveau ei, iar în acel moment înțelesesem în sfârșit ce însemna asta.

Capitolul 38

— Îmi place la nebunie, am spus.

Am alergat în camera mea și m-am dus direct la cutia muzicală de pe noptieră, acolo unde îmi țineam brățara cu talismane. Am luat brățara și am coborât din nou la parter.

— Vezi? am spus, punând cheia din argint pe ea și prinzând-o la încheietură.

— Este o cheie pentru că o să conduci în curând. Te-ai prins? a spus Jeremiah, lăsându-se pe spătarul scaunului și punându-și mâinile la spate.

Mă prinsesem. Am zâmbit ca să-i arăt că mă prinsesem.

Conrad s-a apropiat să se uite mai atent.

— Frumos, a spus el.

Am ținut-o în palmă. Nu puteam să mă opresc să nu mă uit la ea.

— Îmi place la nebunie, am spus din nou. Dar este de la Rheingold's. Probabil că a fost foarte scumpă.

— Am făcut economie toată vara ca să o cumpăr, a spus el serios.

M-am holbat la el.

— Da de unde!

El a zâmbit.

— Te-am păcălit. Credulă ca întotdeauna, nu?

I-am dat un ghiont în braț și i-am spus:

— Nu te-am crezut oricum, fraiere!

Chiar dacă pentru o secundă îl crezusem.

Jeremiah și-a frecat brațul în locul în care-l lovisem.

— N-a fost atât de scumpă. Oricum, sunt cineva important acum, îți amintești? Nu-ți face griji pentru mine. Mă bucur că-ți place. Yolie a spus că-ți va plăcea.

L-am îmbrățișat cu putere.

— E perfectă.

— Ce cadou minunat, Jere, a spus Susannah. Mai bun decât vechiul meu colier, clar.

— Da, sigur, a spus râzând.

Dar puteam să-mi dau seama că era bucuros.

Mama s-a ridicat și a început să taie tortul. Nu se pricepea foarte bine la asta. Feliile erau prea mari și se rupeau.

— Cine vrea tort? a spus, lingându-se pe deget.

— Mie nu mi-e foame, a spus dintr-odată Conrad.

S-a ridicat, uitându-se la ceas.

— Trebuie să mă îmbrac de lucru. La mulți ani, Belly!

A urcat scările și nimeni n-a scos un cuvânt timp de un minut. Apoi, mama a spus cu voce tare:

— Tortul ăsta e delicios. Ia și tu, Beck!

A împins o felie în fața ei.

Zâmbind vag, Susannah a spus:

— Nici mie nu mi-e foame. Știi ce se spune despre bucătarul care nu gustă din ce a gătit el însuși. Dar mâncați voi.

Am luat o mușcătură mare.

— Mmm... Pandișpan, preferatul meu.

— Făcut de mine de la zero, a spus mama.

Capitolul 39

Conrad a invitat-o acasă pe Nicole, fata cu Red Sox. În casa noastră. Nu-mi venea să cred că fata cu Red Sox era în casa noastră. Era ciudat să mai fie o fată acolo, alta decât mine.

Era după-amiază. Când au ajuns, eram pe terasă, la masa de grădină, mâncând un sandvici cu Doritos. Tipa purta pantaloni scurți și un tricou alb și avea o pereche de ochelari de soare pe cap. Șapca cu Red Sox nu era pe nicăieri. Arăta chic. Arăta ca și cum era de-a locului. Spre deosebire de mine, cu tricoul meu vechi cu Cuz Beach pe care-l purtam și pe post de cămașă de noapte. Am crezut că o va invita în casă, dar au rămas în cealaltă parte a terasei, unde s-au întins pe șezlonguri. Nu auzeam ce spuneau, dar o auzeam pe ea chicotind ca o nebună.

După vreo cinci minute, n-am mai putut suporta. M-am dus la telefon și l-am sunat pe Cam. A spus că va ajunge cam într-o jumătate de oră, dar au fost mai degrabă cincisprezece minute.

Au intrat în casă când eu și Cam am început să ne certăm cu privire la ce film să vedem.

— La ce o să vă uitați? a întrebat Conrad, stând pe canapeaua din fața noastră.

Fata cu Red Sox s-a așezat lângă el. Practic, stătea la el în poală.

Nu m-am uitat la el când am spus:

— Încercăm să ne hotărâm.

Cu accent pe „încercăm".

— Putem să ne uităm și noi? a întrebat Conrad. O știți pe Nicole, nu?

Așadar, dintr-odată, Conrad o făcea pe sociabilul, când își petrecuse toată vara închis în camera lui?

— Hei, a spus ea pe un ton plictisit.

— Hei, am spus, potrivindu-mi tonul după al ei, cât de bine am putut.

— Hei, Nicole, a spus Cam.

Voiam să-i spun să nu fie atât de prietenos, dar știam că oricum nu m-ar fi ascultat.

— Eu vreau să ne uităm la *Profesioniștii crimei*, dar Belly vrea la *Titanic*.

— Serios? a spus fata, iar Conrad a râs.

— Belly e înnebunită după *Titanic*, a spus el ironic.

— Eram înnebunită când aveam nouă ani, am zis. Vreau să-l văd acum ca să mă amuz, dacă vrei să știi.

Eram calmă, relaxată. Nu aveam de gând să-l las să mă provoace din nou, în fața lui Cam. Și, de fapt, încă eram înnebunită după *Titanic*. Ce să nu-ți placă la o dragoste condamnată pe un vapor condamnat? Știam sigur că și lui Conrad îi plăcea, chiar dacă se prefăcea că nu.

— Eu votez pentru *Profesioniștii crimei*, a spus Nicole, analizându-și unghiile.

Avea cumva dreptul să voteze? La urma urmei, ce căuta ea aici?

— Două voturi pentru *Profesioniștii crimei*, a spus Cam. Și tu, Conrad?

— Cred că o să votez pentru *Titanic*, a spus el plictisit. *Profesioniștii crimei* e și mai nașpa decât *Titanic*. E supraevaluat.

Am mijit ochii la el.

— Știți ce? Cred că o să votez atunci pentru *Profesioniștii crimei*. Se pare că ești în minoritate, Conrad, am spus.

Nicole și-a luat privirea de la unghiile ei și a spus:

— Păi, atunci m-am răzgândit, o să votez și eu pentru *Titanic*.

— Cine ești tu? am mormăit încet. Are și ea dreptul să voteze?

— Dar el are? a spus Conrad, arătând cu cotul spre Cam, care a părut speriat. Glumesc, omule.

— Hai să ne uităm la *Titanic*, a spus Cam, scoțând DVD-ul din carcasă.

Am stat și ne-am uitat încordați. Toată lumea a izbucnit în râs la partea în care Jack a urcat la cârmă și a strigat: „Sunt regele lumii". Eu am tăcut. Pe la jumătatea filmului, Nicole i-a șoptit lui Conrad ceva la ureche, iar cei doi s-au ridicat.

— Ne vedem mai târziu, a spus Conrad.

Imediat ce au plecat, am spus printre dinți:

— Sunt atât de dezgustători! Probabil că s-au dus sus să și-o pună.

— Să și-o pună? Cine spune „să și-o pună"? a spus Cam.

— Taci din gură! Nu crezi că ea este scârboasă?

— Scârboasă. Nu, cred că e simpatică. Poate prea mult bronzant, totuși.

Am râs forțat.

— Bronzant? Ce știi tu despre bronzant?

— Am o soră mai mare, îți amintești? a spus Cam, zâmbind stânjenit. Îi place să se machieze. Împărțim baia.

Nu-mi aminteam că el îmi spusese că avea o soră.

— Ei, oricum, chiar se dă cu prea mult bronzant. E portocalie! Mă întreb unde-i este șapca cu Red Sox, am zis.

Cam a luat telecomanda și a pus filmul pe pauză.

— De ce ești așa obsedată de ea?

— Nu sunt obsedată de ea. De ce aș fi obsedată de ea? Nu are deloc personalitate. E ca oamenii ăia din capsule. Se uită la Conrad ca la Dumnezeu.

Știam că mă judeca pentru că eram atât de rea, dar nu mă puteam opri.

M-a privit ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu a făcut-o. În schimb, a pornit din nou filmul.

Am stat pe canapea și am văzut filmul în liniște până la sfârșit. Spre final, i-am auzit vocea lui Conrad pe scări și, fără să mă gândesc, m-am cuibărit lângă Cam. Mi-am pus capul pe umărul lui.

Conrad și Nicole au coborât, iar Conrad s-a uitat la noi o secundă înainte să spună:

— Spune-i mamei că o duc pe Nicole acasă.

Abia m-am uitat la el.

— OK.

Imediat ce au plecat, Cam s-a ridicat, la fel și eu. A tras aer în piept.

— M-ai invitat aici ca să-l faci gelos?

— Pe cine? am spus.

— Știi pe cine. Pe Conrad.

Am tresărit și m-am îmbujorat.

— Nu.

Părea că toată lumea voia să știe care era situația dintre mine și Conrad.

— Încă-ți place de el?

— Nu.

— Vezi? Ai ezitat, a oftat el.

— Nu, n-am ezitat!

Ezitasem? Eram sigură că nu.

— Când mă uit la Conrad, tot ce simt e scârbă, i-am zis lui Cam.

Îmi dădeam seama că nu mă credea. Nici eu nu mă credeam. Pentru că adevărul era că, atunci când mă uitam la Conrad, tot ce simțeam era o dorință care nu dispăruse niciodată. Aceeași dintotdeauna. Aveam lângă mine un băiat cu adevărat minunat, care chiar mă plăcea, iar în adâncul meu încă mă agățam de Conrad. Ăsta era adevărul. Nu renunțasem niciodată. Eram ca Rose pe pluta aia stupidă, improvizată.

Cam și-a dres glasul și a spus:

— Pleci curând. Vrei să ținem legătura?

Nu mă gândisem la asta. Avea dreptate, vara era pe sfârșite. Curând, aveam să fiu din nou acasă.

— Ăăă... tu vrei?

— Păi, da. Vreau.

M-a privit ca și cum aștepta ceva și, pentru câteva secunde, nu mi-am putut da seama ce.

Apoi am spus:

— Și eu. Și eu vreau.

Dar a fost prea târziu. Cam și-a scos telefonul din buzunar și a spus că trebuie să plece. Nu m-am împotrivit.

Capitolul 40

În sfârșit, am reușit ca într-o seară să ne uităm cu toții la filme. În sufragerie, cu toate luminile stinse, mama, Susannah, Jeremiah și cu mine ne-am uitat la filmele lui Alfred Hitchcock, preferatele lui Susannah. Mama făcuse porumb fiert într-o oală mare din fontă și ieșise să cumpere Milk Duds, ursuleți din jeleu și caramele sărate. Lui Susannah îi plăceau caramelele sărate. Era ceva clasic, ca pe vremuri, doar că lipseau Steven și Conrad, care lucrau în tura de seară.

Pe la jumătatea filmului *Notorious*, preferatul ei dintre toate, Susannah a adormit. Mama a învelit-o cu o pătură și, când s-a terminat filmul, a șoptit:

— Jeremiah, o duci tu sus?

Jeremiah a încuviințat imediat, iar Susannah nu s-a trezit când a ridicat-o în brațe și a cărat-o spre scări. A ridicat-o ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg. Nu-l mai văzusem niciodată făcând asta. Chiar dacă eram aproape de aceeași vârstă, în acel moment el a părut aproape adult.

Mama s-a ridicat și ea, întinzându-se.

— Sunt extenuată. Te duci și tu la culcare, Belly?

— Nu încă. O să strâng pe aici mai întâi, am spus.

— Ce fată bună, a zis ea, făcându-mi cu ochiul, apoi s-a îndreptat spre scări.

M-am apucat să strâng ambalajele de caramele și câteva resturi care căzuseră pe jos.

Jeremiah a coborât din nou, chiar când puneam filmul în carcasă. S-a cuibărit între pernele de pe canapea.

— Să nu mergem încă la culcare, a spus el, uitându-se la mine.

— OK. Vrei să mai vedem un film?

— Neah. Hai să ne uităm la televizor.

A luat telecomanda și a început să zapeze mecanic.

— Pe unde a umblat Cam Cameron în ultima vreme?

Așezându-mă înapoi, am oftat ușor.

— Nu știu. Nu a sunat și nu l-am sunat nici eu. Vara e pe terminate. Probabil că n-o să-l mai văd niciodată.

El nu m-a privit când a spus:

— Vrei? Să-l mai vezi?

— Nu știu... Nu sunt sigură. Poate. Poate nu.

Jeremiah a oprit sonorul la televizor. S-a întors și s-a uitat la mine.

— Nu cred că e bun pentru tine.

Ochii lui păreau serioși. Nu-l mai văzusem niciodată atât de serios.

Am zis încet:

— Mda, nici eu nu prea cred.

— Belly..., a început el.

A tras adânc aer în piept și și-a umflat obrajii, apoi a expirat atât de tare, că i-a zburat părul de pe frunte. Simțeam cum inima începea să-mi bată cu putere — urma să se întâmple ceva. Urma să spună ceva ce nu voiam să aud. Urma să schimbe totul.

Am deschis gura să vorbesc, să-l împiedic să spună ceva ce n-ar fi putut să ia înapoi, iar el a dat din cap.

— Lasă-mă să scap de chestia asta.

A tras din nou aer în piept.

— Mereu ai fost prietena mea cea mai bună. Dar acum e mai mult. Te văd ca pe mai mult de atât.

A continuat, apropiindu-se de mine.

— Ești mai grozavă decât oricare altă fată pe care am întâlnit-o și ești aici pentru mine. Ai fost mereu aici pentru mine. Pot... pot conta pe tine. Și tu poți conta pe mine. Știi asta.

Am dat din cap. Îl puteam auzi vorbind, îi vedeam buzele mișcându-se, dar mintea mea gonea cu milioane de kilometri pe minut. Era Jeremiah. Amicul meu, cel mai bun prieten al meu. Practic fratele meu. Era copleșitor ce-mi spunea și din cauza asta respiram greu. Abia puteam să mă uit la el. Asta fiindcă pentru mine nu era așa. Nu-l vedeam în felul ăsta. Exista o singură persoană. Pentru mine, acea persoană era Conrad.

— Și știu că mereu ți-a plăcut de Conrad, dar ai terminat-o cu el, nu-i așa?

Ochii lui arătau plini de speranță, încât mă ucidea, mă ucidea să nu-i răspund cum își dorea.

— Nu... Nu știu, am șoptit.

El și-a ținut respirația, așa cum făcea când era frustrat.

— Dar de ce? El nu te vede în felul ăsta. Eu, da.

Simțeam că mi se umezesc ochii, ceea ce nu era drept. Pentru că nu puteam să plâng. Doar că avea dreptate. Conrad nu mă vedea așa. Nu-mi doream decât să-l văd pe Jeremiah la fel cum mă vedea el.

— Știu. Aș fi vrut să nu fie așa. Dar îmi place de el. Încă-mi place.

Jeremiah s-a îndepărtat de mine. Nu se uita la mine; se uita în toate direcțiile, numai la mine nu.

— O să te rănească în cele din urmă, a spus el, și vocea i s-a stins.

— Îmi pare rău, atât de rău! Te rog să nu te superi pe mine. Nu aș suporta să fii supărat pe mine.

El a oftat.

— Nu sunt supărat pe tine. Doar că... de ce trebuie să fie mereu Conrad?

Apoi s-a ridicat și m-a lăsat singură în cameră.

Capitolul 41

12 ani

Domnul Fisher îi luase din nou pe băieți într-o excursie la pescuit nocturn. Jeremiah nu putuse să meargă; fusese bolnav în acea zi, așa că Susannah îl convinsese să rămână acasă. Ne-am petrecut amândoi seara pe o canapea veche la subsol, mâncând chipsuri cu sos și uitându-ne la filme.

Între *Terminatorul 1* și *Terminatorul 2*, Jeremiah a spus cu amărăciune:

— Știi, tata îl place mai mult pe Con decât pe mine.

Mă ridicasem să schimb DVD-urile și m-am întors spre el:

— Hm?

— Așa e. Oricum, nu-mi pasă. Cred că e un cretin, a spus Jeremiah, jucându-se cu o ață deșirată din pătura de flanelă pe care o ținea în poală.

Și eu credeam că era cam cretin, dar n-am spus-o. Nu trebuie să intri în joc când cineva își critică tatăl. Am pus DVD-ul și m-am așezat înapoi. Am apucat de un colț al păturii și am spus:

— Nu e atât de rău.

Jeremiah s-a uitat urât.

— Este, și o știi și tu. Con crede despre el că e Dumnezeu sau ceva de genul ăsta. La fel și fratele tău.

— Doar că tatăl vostru e atât de diferit de tata! am spus eu defensiv. Tatăl vostru vă duce la pescuit și joacă fotbal cu voi. Tata nu face lucruri de genul ăsta. Lui îi place șahul.

— Îmi place șahul, a ridicat el din umeri.

Nu știam asta despre el. Și mie îmi plăcea. Tata mă învățase să joc când aveam șapte ani. Nu mă descurcam deloc rău. Niciodată nu intrasem într-un club de șah, deși îmi doream într-un fel. Cluburile de șah erau pentru cei care se scobeau în nas. Așa spunea Taylor.

— Și lui Conrad îi place șahul, a spus Jeremiah. Dar încearcă să fie cum vrea tata să fie. Chestia e că nici nu cred că-i place fotbalul, nu cum îmi place mie. Doar că e bun, așa cum e bun la toate.

Nu puteam spune nimic despre asta. Conrad *era* bun la toate. Am luat un pumn de chipsuri și mi le-am îndesat în gură ca să nu trebuiască să spun nimic.

— Într-o zi o să fiu mai bun ca el, a spus Jeremiah.

Nu-mi imaginam să se întâmple asta. Conrad era prea bun.

— Știu că-ți place de Conrad, a spus Jeremiah dintr-odată.

Am înghițit chipsurile. Aveau brusc gust de picioare de iepuri.

— Nu, nu-mi place, am spus. Nu-mi place de Conrad.

— Ba da, îți place, a spus el, uitându-se la mine atât de atotștiutor și de înțelept. Spune adevărul. Fără secrete, îți amintești?

„Fără secrete" era ceva ce eu și Jeremiah ne spuseserăm dintotdeauna. Era o tradiție, în același fel în care era o tradiție și când Jeremiah îmi bea laptele cu cereale dulci — era unul dintre acele lucruri pe care ni le spuneam când eram doar noi.

— Nu, chiar nu-mi place de el, am insistat. Îmi place de el ca de un prieten. Nu-l văd altfel.

— Ba da, ba da. Te uiți la el ca și cum îl iubești.

Nu mai puteam suporta să văd ochii lui atotștiutori uitându-se la mine. Arzând, am spus:

— Crezi asta doar pentru că ești gelos pe orice face Conrad.

— Nu sunt gelos. Doar mi-aș dori să fiu la fel de bun ca el, a spus el încet.

Apoi a râgâit și a pornit filmul.

Adevărul era că Jeremiah avea dreptate. Chiar îl iubeam. Știam momentul exact când asta devenise o realitate. Conrad se trezise devreme ca să pregătească micul dejun de Ziua Tatălui, doar că domnul Fisher nu putuse să vină cu o seară înainte. Nu era prezent de dimineață, așa cum trebuia să fie. Conrad a gătit oricum, avea 13 ani și era un bucătar îngrozitor, dar am mâncat cu toții. Privindu-l cum ne servea ouăle ca niște cauciucuri și ascunzându-și tristețea, mi-am spus: *O să-l iubesc pe băiatul ăsta pentru totdeauna.*

Capitolul 42

Plecase să alerge pe plajă, începuse să facă asta în ultima vreme — știam pentru că îl urmărisem două dimineți la rând de la fereastra mea. Purta pantaloni scurți sport și un tricou; transpirația i se adunase în formă de cerc pe mijlocul spatelui. Îl văzusem când plecase cu o oră în urmă, iar acum alerga înapoi spre casă.

Am ieșit pe terasă, având un plan în minte. Tot ce știam era că vara era pe sfârșite. Curând, ar fi fost prea târziu. Ne-am fi îndepărtat și nu i-aș mai fi putut spune niciodată. Jeremiah dăduse cărțile pe față. Acum era rândul meu. Nu puteam să las să mai treacă încă un an fără să-i spun. Îmi fusese atât de frică de schimbare, de orice care ar fi putut răsturna mica noastră barcă de vară... dar Jeremiah deja făcuse asta și uite că eram amândoi în viață. Eram încă Belly și Jeremiah.

Trebuia, trebuia să o fac, pentru că dacă nu o făceam aș fi murit. Nu puteam continua să tânjesc după ceva, după cineva care ar fi putut sau nu să mă placă. Trebuia să știu sigur. Acum ori niciodată.

Nu m-a auzit venind din spatele lui. Era aplecat ca să-și desfacă șireturile de la tenișii.

— Conrad, am spus.

Nu m-a auzit, așa că am spus din nou, mai tare.

— Conrad.

El s-a uitat în sus, tresărind. Apoi s-a ridicat.

— Hei!

Părea un semn bun să-l prind nepregătit. Era înconjurat de un milion de ziduri. Poate că dacă începeam pur și simplu să vorbesc, n-ar fi avut timp să mai ridice încă unul.

Mi-am mușcat buzele și am început să vorbesc. Am spus primele cuvinte la care m-am gândit, cele care fuseseră în inima mea încă de la început. Am spus:

— Te iubesc de când aveam zece ani.

El a tresărit.

— Ești singurul băiat la care m-am gândit vreodată. Toată viața mea, mereu ai fost tu. Tu m-ai învățat să dansez, tu ai venit și m-ai salvat atunci când am înotat prea departe. Îți amintești? Ai stat cu mine și m-ai împins înapoi la mal și tot timpul ai spus: „Aproape că am ajuns!" Și te-am crezut. Te-am crezut pentru că tu erai cel care o spunea și pentru că credeam tot ce spuneai. În comparație cu tine, toți ceilalți au un gust sărat, chiar și Cam. Iar eu urăsc gustul sărat. Tu știi asta. Știi totul despre mine, chiar și asta, că te iubesc cu adevărat.

Am așteptat în fața lui. Nu mai puteam să respir. Simțeam că-mi explodează inima, atât îmi era de plină. Mi-am strâns părul cu mâna în coadă și l-am ținut așa, așteptând ca el să spună ceva. Mi s-a părut că au trecut o mie de ani până când a vorbit:

— Păi, n-ar trebui. Nu sunt băiatul potrivit. Îmi pare rău.

Și asta a fost tot ce a spus. Am oftat adânc și m-am holbat la el:

— Nu te cred, i-am zis. Mă placi și tu; știu asta.

Văzusem cum se uita la mine când eram cu Cam. Văzusem cu ochii mei.

— Nu așa cum vrei tu, a spus el.

A oftat, trist, ca și cum îi era milă de mine, apoi a continuat:

— Încă ești un copil, Belly.

— Nu mai sunt un copil. Doar îți dorești tu să fiu, ca să nu ai de-a face cu nimic din toate astea. De-aia ai fost supărat pe mine toată vara, am spus, ridicând vocea. Îți place de mine. Recunoaște!

— Ești nebună, a spus el, râzând vag în timp ce se îndepărta de mine.

Dar nu și de data asta. Nu aveam de gând să-l las să scape atât de ușor. Eram sătulă de rutina lui melancolică de James Dean. Avea sentimente pentru mine. Știam. Aveam de gând să-l facă să-mi spună.

L-am apucat de mâneca tricoului.

— Recunoaște! Ai fost supărat când am început să ies cu Cam. Voiai să fiu încă micuța ta admiratoare.

— Ce? a zis, smucindu-se. Scoate-ți capul din fund, Belly. Lumea nu se învârte în jurul tău.

Obrajii îmi erau de un roșu-aprins; simțeam căldura sub piele. Era mai puternică de un milion de ori decât soarele.

— Da, exact, pentru că lumea se învârte în jurul *tău*, nu?

— Habar n-ai ce vorbești.

Era un avertisment în vocea lui, dar nu m-am oprit ca să-l ascult. Eram prea nervoasă. În sfârșit, spuneam ce credeam cu adevărat și nu puteam da înapoi.

Continuam să-i stau în cale. Nu aveam de gând să-l las să dispară din fața mea, nu acum.

— Vrei doar să mă ții prin preajmă, nu? Ca să tânjesc după tine și să te simți bine. Imediat ce încep să trec peste tine, pur și simplu mă atragi din nou. Ești atât de distrus! Dar îți zic, Conrad, până aici!

El a răspuns tăios:

— Despre ce vorbești?

Părul mi-a venit peste față când m-am învârtit ca să merg cu fața spre el.

— Până aici. Nu o să mă mai vezi. Nici ca prietenă, nici ca admiratoare, nici ca nimic. S-a terminat!

Gura i-a tresărit.

— Ce vrei de la mine? Îl ai acum pe micul tău iubit cu care să te joci, îți amintești?

Am dat din cap și m-am îndepărtat de el.

— Nu e vorba de asta, am spus.

Înțelesese totul greșit. Nu asta încercam să fac. El fusese cel care mă amăgise, toată viața. Știa ce simțeam și mă lăsase să-l iubesc. *Voia* să-l iubesc.

S-a apropiat de mine.

— În clipa asta îți place de mine. În clipa următoare, de Cam...

Conrad a făcut o pauză.

— Și apoi, de Jeremiah. Nu-i așa? Vrei să mănânci tortul, dar vrei și prăjiturele, și înghețată...

— Taci din gură! am țipat.

— Tu ești cea care se joacă, Belly.

Încerca să pară relaxat, dezinvolt, dar avea corpul încordat, ca și cum fiecare mușchi îi era întins, precum coardele de la chitara lui stupidă.

— Ai fost un nesimțit toată vara. Te gândești doar la tine. Vai, părinții tăi divorțează! Și ce? Mulți părinți divorțează. Asta nu e o scuză ca să-i tratezi pe oameni ca naiba!

El și-a întors privirea.

— Taci din gură! a spus, încleștându-și maxilarul.

În sfârșit, reușisem. Îl atinsesem în punctul sensibil.

— Susannah plângea zilele trecute din cauza ta — abia a putut să se dea jos din pat! Măcar îți pasă? Măcar știi cât de egoist ești?

Conrad s-a apropiat și mai mult de mine, atât de aproape încât fețele noastre mai aveau puțin și se atingeau, ca și cum fie voia să mă lovească, fie să mă sărute. Îmi auzeam inima bătându-mi. Eram atât de nervoasă, încât aproape că-mi doream să mă lovească. Dar știam că n-ar fi făcut-o. Nici într-un milion de ani. M-a prins de brațe și m-a scuturat, apoi mi-a dat drumul la fel de brusc. Simțeam lacrimile adunându-mi-se în gât pentru că, timp de o secundă, m-am gândit că avea s-o facă.

Să mă sărute.

Plângeam când a venit Jeremiah. Fusese la serviciu, avea părul încă ud. Nici nu i-am auzit mașina oprind. S-a uitat la amândoi și și-a dat seama că se întâmpla ceva rău. Părea aproape speriat. Apoi a părut doar furios. A spus:

— Ce dracului se întâmplă? Conrad, care e problema ta?

Conrad s-a uitat urât la el.

— Ține-o departe de mine. N-am chef să am de-a face cu chestia asta.

Am tresărit. Era ca și cum chiar mă lovise. Era mai rău de-atât. A dat să se îndepărteze, dar Jeremiah l-a apucat de braț.

— Ar trebui să-ncepi să te ocupi de chestia asta, omule. Te porți ca un nemernic. Încetează să-ți mai verși nervii pe toată lumea! Las-o-n pace pe Belly!

Tremuram. Eu eram de vină pentru ce se întâmpla? Toată vara, atitudinea lui Conrad, faptul că se închidea în cameră — toate fuseseră din cauza mea? Era mai mult decât divorțul părinților lui? Fusese atât de supărat că mă văzuse cu altcineva?

Conrad a încercat să scape din strânsoarea lui.

— De ce nu mă lași *tu* în pace? Ce-ai zice dacă am încerca asta în schimb?

Dar Jeremiah nu i-a dat drumul. A spus:

— Te-am lăsat în pace. Te-am lăsat singur toată vara, să te îmbeți și să stai îmbufnat ca un copil mic. Se presupune că tu ești cel mare, nu? Fratele mai mare? Poartă-te ca atare, prostule. Fii bărbat, la naiba, și rezolvă-ți problemele!

— Dispari din calea mea, a mormăit Conrad.

— Nu.

Jeremiah s-a apropiat, până când fețele lor erau la câțiva centimetri distanță, cum fuseseră și ale noastre cu nici cincisprezece minute în urmă.

Cu o voce amenințătoare, Conrad a spus:

— Te avertizez, Jeremiah.

Cei doi erau ca niște câini nervoși, mârâind, scuipându-se și pândindu-se unul pe altul. Uitaseră că eram acolo. Simțeam că mă uitam la ceva ce nu ar fi trebuit să văd, că spionam. Am vrut să-mi pun mâinile la urechi. Niciodată nu se purtaseră așa unul cu altul, de când îi știam eu. Poate că se certau, dar niciodată nu fusese așa, nici măcar o dată. Știam că ar fi trebuit să plec, dar n-am

putut s-o fac. Am stat pur și simplu acolo, deoparte, cu brațele încrucișate la piept.

— Ești la fel ca tata, știi? a urlat Jeremiah.

Atunci mi-am dat seama că asta n-avea nimic de-a face cu mine. Era ceva mai important, un lucru la care nu ar fi trebuit să fiu martoră. Era ceva despre care nu știam nimic.

Conrad l-a împins tare pe Jeremiah, iar el l-a împins înapoi. Conrad s-a împleticit și aproape a căzut, iar când s-a ridicat, l-a lovit pe Jeremiah drept în față. Cred că am țipat. Apoi s-au încăierat, apucându-se unul pe altul, lovind, înjurând și gâfâind. Au trântit carafa cu ceai rece a lui Susannah și s-a spart. Ceaiul s-a împrăștiat pe toată terasa. Pe nisip era sânge. Nu știam al cui.

Au continuat să se bată, călcând pe cioburi, chiar și când Jeremiah era pe cale să-și piardă șlapii. Am spus de câteva ori „Terminați!", dar nu mă puteau auzi. Continuau să se bată. Niciodată nu observasem cât de mult semănau. Dar în acel moment arătau ca frații. Au continuat să se lupte până când, dintr-odată, în toiul bătăii, a apărut mama. Bănuiesc că venise pe ușa cu plasă. Nu știu, pur și simplu era acolo. I-a despărțit pe amândoi cu o forță incredibilă, genul de forță pe care o au doar mamele.

I-a ținut la distanță unul de celălalt, proptindu-și palmele pe piepturile lor.

— Voi doi trebuie să încetați, a spus, și în loc să fie nervoasă, părea tristă.

Părea gata să plângă, iar mama nu plângea niciodată.

Gâfâiau toți trei, fără să se uite unul la altul, deși erau pe aceeași lungime de undă. Înțelegeau ceva ce eu nu înțelegeam. Stăteam acolo deoparte, martoră la tot.

Era ca atunci când mersesem la biserică cu Taylor, când toți ceilalți știau toate versurile cântecelor, dar eu nu. Ei își ridicau brațele în aer și se legănau și știau pe dinafară fiecare cuvânt, iar eu mă simțeam ca o intrusă.

— Știți, nu-i așa? a spus mama, lăsându-și mâinile în jos.

Jeremiah și-a ținut respirația și am știut că se abținea, că încerca să nu plângă. Începea deja să se învinețească la față. Conrad avea totuși o expresie indiferentă, detașată. Ca și cum nu era acolo.

Până când fața lui a tresărit cumva și, dintr-odată, a părut un băiat de opt ani. M-am uitat în spatele meu și acolo, în pragul ușii, era Susannah. Purta rochia ei albă de bumbac și părea atât de fragilă!

— Îmi pare rău, a spus, ridicându-și mâinile în aer neputincioasă.

S-a îndreptat spre băieți, ezitantă, iar mama s-a îndepărtat. Susannah și-a întins brațele, iar Jeremiah s-a prăbușit spre ea și chiar dacă era mult mai mare decât ea, părea mic. Sângele de pe fața lui i-a mânjit rochia, în față, dar nu s-au despărțit. A plâns cum nu-l mai auzisem plângând de când Conrad îi trântise din greșeală portiera peste mână, cu ani în urmă. Conrad plânsese la fel de tare ca Jeremiah în ziua aceea, dar acum nu a plâns. A lăsat-o pe Susannah să-l mângâie pe păr, dar nu a plâns.

— Belly, hai să mergem, a spus mama, luându-mă de mână.

Nu mai făcuse asta de foarte mult timp. Ca un copil mic, am urmat-o înapoi înăuntru. Am urcat în camera ei. Ea a închis ușa și s-a așezat pe pat. M-am așezat lângă ea.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o șoptind, studiindu-i chipul ca să găsesc un răspuns.

Mi-a luat mâinile și le-a ținut într-ale ei. Mi le-a strâns tare, ca și cum ea se sprijinea pe mine, și nu invers. A spus:

— Belly, Susannah este bolnavă din nou.

Am închis ochii. Auzeam oceanul urlând în jurul meu; parcă țineam o cochilie la ureche. Nu era adevărat. Nu era adevărat. Eram oriunde, dar nu acolo, în acel moment. Înotam sub o boltă de stele; eram la școală, la ora de matematică; pe bicicleta mea, pe pista din spatele casei noastre. Nu eram acolo. Nu se întâmpla asta.

— O, dovlecel, a oftat mama. Vreau să deschizi ochii. Vreau să mă asculți.

Nu i-am deschis; nu am ascultat. Nu eram acolo.

— E bolnavă. De multă vreme. Cancerul a recidivat. Și e... e agresiv. I s-a răspândit la ficat.

Am deschis ochii și mi-am retras mâinile dintr-ale ei.

— Nu mai vorbi! Nu e bolnavă. E bine. E încă Susannah.

Aveam fața udă, dar nu-mi dădusem seama când începusem să plâng.

Mama a dat din cap, și-a umezit buzele.

— Ai dreptate. E încă Susannah. Face lucrurile în felul ei. Nu a vrut să știți. A vrut ca vara asta să fie... perfectă.

Vocea i s-a agățat de cuvântul „perfectă". Ca o gaură într-un ciorap. I s-au umplut și ei ochii de lacrimi.

M-a tras spre ea, m-a ținut la piept și m-a legănat. Și am lăsat-o.

— Dar ei știau, am bolborosit. Toată lumea știa, în afară de mine. Sunt singura care nu știa, și o iubesc pe Susannah mai mult decât pe oricine.

Ceea ce nu era adevărat. Știam asta. Jeremiah și Conrad o iubeau mai mult decât orice pe lume. Dar simțeam că era adevărat. Voiam să-i spun mamei că nu conta,

oricum, Susannah mai avusese cancer și fusese bine. Avea să fie bine din nou. Dar dacă aș fi spus-o cu voce tare, ar fi însemnat să recunosc că avea cancer, că asta chiar se întâmpla. Și n-am putut s-o fac.

În noaptea aceea, am stat întinsă în pat și am plâns. Mă durea tot corpul. Am deschis toate ferestrele din cameră și am stat în întuneric, ascultând oceanul. Mi-am dorit să mă ia valurile și să nu mă mai aducă niciodată înapoi. M-am întrebat dacă așa se simțea și Conrad, dacă așa se simțea Jeremiah. Dacă așa se simțea mama.

Mi se părea că se sfârșea lumea și că nimic n-avea să mai fie la fel vreodată. Chiar se sfârșea, și chiar nimic n-a mai fost la fel.

Capitolul 43

Când eram mici, iar casa era plină, plină de oameni ca tata, domnul Fisher și alți prieteni, eu și Jeremiah împărțeam un pat, iar Conrad și Steven un altul. Mama venea și ne învelea. Băieții pretindeau că erau prea mari pentru asta, dar știam că le plăcea la fel de mult cât mie. Era senzația de a fi ascuns ca o insectă în covor, de a fi înfășurat ca un burrito. Stăteam în pat și ascultam muzica în surdină care se auzea de jos, iar Jeremiah și cu mine ne șopteam povești de groază unul altuia, până când adormeam. El adormea mereu primul. Încercam să-l ciupesc ca să-l trezesc, dar nu funcționa niciodată. Ultima dată când s-a întâmplat asta a fost probabil și ultima dată când m-am simțit cu adevărat în siguranță în lume. Ca și cum totul era bine.

În seara în care s-au certat băieții, am bătut la ușa camerei lui Jeremiah.

— Intră, a spus.

Stătea în pat, holbându-se la tavan, cu mâinile strânse sub cap. Avea obrajii uzi, iar ochii păreau și ei uzi și roșii. Ochiul drept îi era gri-movaliu și deja se umfla. Imediat ce m-a văzut, și-a frecat ochii cu palmele.

— Hei, am spus. Pot să intru?

S-a ridicat în capul oaselor.

— Da, OK.

M-am dus spre el și m-am așezat pe marginea patului, cu spatele sprijinit de perete.

— Îmi pare rău, am început.

Repetasem înainte ce voiam să-i spun, cum urma să-i spun, ca să știe cât de rău îmi părea. Pentru tot. Dar am început să plâng și am stricat totul.

El s-a întins spre mine și m-a bătut pe umăr într-un mod stânjenitor. Nu se putea uita la mine, ceea ce, într-un fel, făcea să-mi fie mai ușor.

— Nu e drept, am spus, apoi am început să suspin.

Jeremiah a spus:

— M-am gândit la asta toată vara, la faptul că probabil e ultima. Ăsta e locul ei preferat, știi. Am vrut să fie totul perfect pentru ea, dar Conrad a stricat totul. A dispărut. Mama e atât de îngrijorată și ăsta e ultimul lucru de care are nevoie, să-și facă griji pentru Conrad. E cea mai egoistă persoană pe care o cunosc, în afară de tata.

Suferă și el, m-am gândit, dar nu am spus-o cu voce tare, pentru că n-ar fi ajutat la nimic. În schimb, am spus:

— Aș fi vrut să știu. Dacă aș fi fost mai atentă, totul ar fi fost altfel.

Jeremiah a dat din cap.

— Ea nu a vrut să știi. Nu a vrut să știe niciunul dintre noi. Ea a vrut să fie așa, de-asta ne-am prefăcut. Pentru ea. Dar aș fi vrut să-ți pot spune. Poate ar fi fost mai ușor.

S-a șters la ochi cu gulerul tricoului și am văzut cum încerca din răsputeri să reziste, să fie el cel puternic.

M-am întins spre el, să-l îmbrățișez, iar el s-a cutremurat, ca și cum ceva s-a rupt în el. A început să plângă,

să plângă cu adevărat, dar în surdină. Am plâns amândoi, iar umerii ni s-au scuturat, înfiorându-ne de cât de gravă era situația. Am plâns așa multă vreme. Când ne-am revenit, mi-a dat drumul și și-a șters nasul.

— Dă-te mai încolo, am spus.

El s-a dat mai aproape de perete, iar eu mi-am întins picioarele spre el.

— O să dorm aici, bine? am spus, dar nu era o întrebare.

Jeremiah a încuviințat și am dormit așa, îmbrăcați, peste plapumă.Chiar dacă eram mai mari, a fost la fel. Am dormit cu fața unul spre celălalt, așa cum obișnuiam s-o facem.

A doua zi m-am trezit devreme, și am stat pe marginea patului. Jeremiah era întins și sforăia. L-am învelit cu bucata mea de plapumă, așa că era înfășurat ca într-un sac de dormit. Apoi am plecat.

M-am îndreptat spre camera mea și, când am pus mâna pe mânerul ușii, am auzit vocea lui Conrad.

— Buuună dimineața, a spus.

Am știut imediat că mă văzuse ieșind din camera lui Jeremiah.

M-am întors încet.

Și era acolo. Îmbrăcat în hainele din seara anterioară, la fel ca mine. Era ciufulit și se clătina ușor. Arăta ca și cum era pe punctul să vomite.

— Ești beat?

El a dat din umeri nepăsător, dar umerii îi erau încordați și rigizi. A spus sarcastic:

— N-ar trebui să te porți frumos cu mine acum? Cum te-ai purtat cu Jere noaptea trecută?

Am deschis gura să mă apăr, să spun că nu se întâmplase nimic, că tot ce făcuserăm fusese să plângem până

când adormiserăm. Dar n-am vrut s-o fac. Conrad nu merita să știe nimic.

— Ești cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, am spus încet și hotărât.

Am lăsat fiecare cuvânt să străpungă aerul. Nu-mi mai dorisem niciodată atât de tare să rănesc pe cineva.

— Nu-mi vine să cred că am crezut vreodată că te iubesc.

S-a albit la față. A deschis gura și a închis-o. Apoi a făcut-o din nou. Nu-l mai văzusem niciodată să rămână fără cuvinte.

Am intrat apoi în camera mea. Era prima oară când avusesem ultimul cuvânt în fața lui Conrad. O făcusem. Renunțasem în sfârșit la el. Mă simțeam liberă, dar era o libertate cumpărată cu un preț groaznic, sângeros. Nu mă simțeam bine. Aveam dreptul să-i spun acele cuvinte acum, când suferea atât de tare? În primul rând, aveam vreun drept asupra lui? Suferea, și la fel sufeream și eu.

Când m-am urcat în pat, m-am băgat sub așternuturi și am continuat să plâng, deși crezusem că nu mai aveam lacrimi. Totul era aiurea.

Cum fusese posibil să-mi petrec toată vara gândindu-mă la băieți, înot, bronzat, în timp ce Susannah era bolnavă? Cum fusese posibil să se întâmple așa ceva? Gândul unei vieți fără Susannah părea imposibil. Era de neconceput; nici nu puteam să-mi imaginez. Nu puteam să-mi imaginez cum era pentru Jeremiah și Conrad. Era mama lor.

În dimineața aceea, nu m-am dat jos din pat decât târziu. Am dormit până la 11 și apoi am stat pur și simplu în pat. Mi-era teamă să cobor, să dau ochii cu Susannah și să vadă că aflasem.

Pe la prânz, mama a dat buzna în camera mea fără să bată la ușă.

— Trezirea! a spus ea, privind dezordinea din jur.

A luat o pereche de pantaloni scurți și un tricou și le-a împăturit la piept.

— Încă nu sunt pregătită să mă dau jos din pat, i-am spus, întorcându-mă pe partea cealaltă.

Eram supărată pe ea, mă simțeam păcălită. Ar fi trebuit să-mi spună. Ar fi trebuit să mă avertizeze. Toată viața mea, nu o văzusem pe mama să mintă. Dar o făcuse acum. De fiecare dată când se presupunea că erau la cumpărături, sau la muzeu, sau în excursii de-o zi... nu fuseseră în niciunul dintre locurile astea. Merseseră la spital, la doctor. Acum înțelegeam. Aș fi vrut să fi înțeles mai devreme.

Mama s-a îndreptat spre mine și s-a așezat pe marginea scaunului. M-a scărpinat pe spate, și-mi plăcea să-i simt unghiile pe piele.

— Trebuie să te dai jos din pat, Belly, a spus ea încet. Ești încă vie, la fel și Susannah. Trebuie să fii puternică pentru ea. Are nevoie de tine.

Cuvintele ei aveau sens. Dacă Susannah avea nevoie de mine, atunci puteam să fac asta.

— Pot să fac asta, am spus, întorcându-mă spre ea. Doar că nu înțeleg cum domnul Fisher poate să o lase singură acum, când are cel mai mult nevoie de el.

Ea s-a uitat în altă parte, pe fereastră, apoi din nou la mine.

— Așa vrea Beck. Iar Adam e așa cum e.

Mi-a cuprins obrazul în palmă:

— Nu putem noi să hotărâm.

*

Susannah era în bucătărie și făcea brioșe cu afine. Era sprijinită de bufet, amestecând aluatul într-un bol mare din metal. Purta una din rochiile ei de bumbac și mi-am dat seama că le purtase toată vara pentru că erau largi. Îi ascundeau brațele subțiri, felul în care clavicula îi împungea pielea.

Nu mă văzuse încă și am fost tentată să fug înainte să o facă. Dar nu am făcut-o. Nu am putut.

— Bună dimineața, Susannah, am spus, iar vocea mi-a părut ascuțită și falsă, ca și cum n-ar fi fost a mea.

Ea s-a uitat la mine și a zâmbit.

— E trecut de prânz. Nu cred că asta mai înseamnă dimineață.

— Bună ziua, atunci.

Am rămas în pragul ușii.

— Ești și tu supărată pe mine? m-a întrebat ea pe un ton relaxat.

Ochii îi păreau totuși îngrijorați.

— N-aș putea niciodată să fiu supărată pe tine, i-am spus, încolăcindu-mi brațele în jurul ei.

Mi-am vârât capul între gâtul și umărul ei. Mirosea a flori.

A spus, tot pe un ton calm:

— O să ai grijă de el, da?

— De cine?

Simțeam că zâmbește.

— Știi tu de cine.

— Da, am șoptit, ținând-o strâns.

— Bun, a spus ea, oftând. Are nevoie de tine.

N-am întrebat cine era „el". Nu era nevoie.

— Susannah?

— Hm?

— Promite-mi ceva!

— Orice.

— Promite-mi că n-o să pleci niciodată.

— Promit, a spus ea fără să ezite.

Am oftat adânc, apoi i-am dat drumul.

— Pot să te ajut la brioșe?

— Da, te rog.

Am ajutat-o să facă o glazură crocantă, cu zahăr brun, unt și fulgi de ovăz. Am scos brioșele din cuptor mult prea devreme, pentru că n-am mai putut aștepta, și le-am mâncat cât încă erau fierbinți și lipicioase la mijloc. Am mâncat trei. Stând cu ea, urmărind-o cum își glazura brioșa, mă simțeam de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna.

Cumva, am început să vorbim despre baluri și dansuri. Lui Susannah îi plăcea să vorbească despre lucruri femeiești; spunea că eu eram singura persoană cu care putea vorbi despre astfel de lucruri. Cu mama cu siguranță nu putea, și nici cu Conrad și Jeremiah. Doar cu mine, așa-zisa ei fiică.

— Vezi să-mi trimiți poze cu tine la primul tău dans important, mi-a zis.

Nu fusesem încă la niciun bal al școlii. Nimeni nu mă invitase vreodată, și nici eu nu prea voiam. Singura persoană cu care voiam să merg nu învăța la școala mea. I-am răspuns:

— Așa o să fac. O să port rochia pe care mi-ai cumpărat-o vara trecută.

— Ce rochie?

— Cea de la mall, cea mov din cauza căreia v-ați certat tu și mama. Îți amintești, cea pe care mi-ai pus-o în valiză?

Ea s-a încruntat, confuză.

— Nu ți-am cumpărat eu rochia aia. Laurel ar fi făcut o criză.

Apoi fața i s-a luminat și a zâmbit.

— Probabil că mama ta s-a întors și ți-a cumpărat-o.

— Mama?

Mama n-ar fi făcut asta niciodată.

— Asta e mama ta. Atât de tipic pentru ea!

— Dar nu mi-a spus niciodată...

Vocea mi s-a stins. Nu mă gândisem deloc la posibilitatea ca mama să fi fost cea care mi-o cumpărase.

— Nu ți-a spus. Nu-i stă în fire.

Susannah s-a întins peste masă și m-a strâns de mână.

— Ești cea mai norocoasă fată din lume că ea e mama ta. Să ții minte asta.

Cerul era gri și în aer se simțea răcoare. Urma să plouă în curând.

Era atât de ceață, încât mi-a trebuit un minut să-l găsesc. În cele din urmă, cam la o milă distanță. Mereu se întorcea pe plajă. Stătea jos, cu genunchii strânși la piept. Nu s-a uitat la mine când m-am așezat lângă el. Doar se holba la ocean.

Avea ochii triști și pustii, ca niște prăpăstii, ca niște goluri. Nu era nimic acolo. Băiatul pe care crezusem că-l știam atât de bine dispăruse. Părea atât de pierdut stând așa acolo! Simțeam acel vechi impuls, acea forță gravitațională, acea dorință de a-l cuprinde — ca și cum, oriunde ar fi fost în lume, aș fi știut unde să-l găsesc și aș fi făcut-o. L-aș fi găsit și l-aș fi adus acasă. Aș fi avut grijă de el, așa cum voia Susannah.

Am vorbit eu prima.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău! Aș vrea să fi știut...
— Te rog, nu mai vorbi, a spus el.
— Îmi pare rău, am șoptit și am dat să mă ridic.
Mereu spuneam ce nu trebuie.
— Nu pleca, a spus Conrad, cu umerii lăsați.

Și trăsăturile îi era lăsate. Și-a ascuns fața în mâini și parcă avea din nou cinci ani, amândoi aveam cinci ani.

— Sunt atât de supărat pe ea! a spus el, fiecare cuvânt ieșind din el ca o rafală de aer concentrat. Și-a lăsat capul în jos, iar umerii i-au cedat și i-au căzut și mai mult. Plângea, în sfârșit.

M-am uitat la el în tăcere. Mă simțeam de parcă eram prezentă la un moment personal, unul la care nu m-ar fi lăsat niciodată să fiu martoră, dacă n-ar fi suferit. Vechiului Conrad îi plăcea să dețină controlul.

Vechea forță, valul care mă aducea înapoi. Continuam să fiu prinsă în acest vârtej — prima dragoste. Prima dragoste mă făcea să mă întorc la el. Conrad încă făcea să mi se taie respirația prin simplul fapt că eram lângă el. Mă mințisem cu o seară în urmă, gândindu-mă că eram liberă, gândindu-mă că renunțasem la el. Nu conta ce spunea sau ce făcea, niciodată n-aș fi renunțat la el.

M-am întrebat dacă e posibil să-i iei cuiva durerea cu un sărut. Pentru că asta voiam să fac, să-i iau toată tristețea, s-o scot din el, să-l alin, să-l aduc înapoi pe băiatul pe care-l știam. M-am întins spre el și i-am atins ceafa. El s-a dat înapoi mișcându-se ușor, dar nu mi-am retras mâna. Am continuat să-i mângâi părul la ceafă, apoi l-am prins de gât, l-am tras spre mine și l-am sărutat. Mai întâi doar o tentativă, apoi a început să mă sărute și el și... ne-am sărutat. Avea buzele calde, disperate. Conrad avea

nevoie de mine. Mintea mi s-a golit complet și singurul gând pe care-l aveam era că: *Îl sărut pe Conrad Fisher, iar el îmi răspunde la sărut.* Susannah murea, iar eu îl sărutam pe Conrad.

El a fost cel care s-a desprins.

— Îmi pare rău, a spus el, cu vocea gravă și răgușită.

Mi-am atins buzele cu degetele.

— Pentru ce?

Simțeam că nu puteam să respir.

— Nu se poate întâmpla asta.

S-a oprit, apoi a început din nou.

— Mă gândesc la tine. Știi asta. Doar că nu pot... Tu poți...? Poți să stai pur și simplu aici cu mine?

Am dat din cap aprobator. Mi-era teamă să deschid gura.

I-am luat mâna și i-am strâns-o și a părut cel mai firesc lucru pe care-l făcusem în ultima vreme. Am stat acolo pe nisip ținându-ne de mână ca și cum ar fi fost ceva ce făceam tot timpul. A început să plouă, ușor la început. Primele picături de ploaie au atins nisipul, iar primele fire de nisip au început să se ridice și să fie spulberate.

A început să plouă mai tare și am vrut să mă ridic și să mă întorc în casă, dar mi-am dat seama că Conrad nu voia. Așa că am rămas acolo cu el, ținându-l de mână, fără să scoatem un cuvânt. Orice altceva părea foarte, foarte departe; eram doar noi.

Capitolul 44

Până la sfârșitul verii, ritmul s-a calmat și am început să ne simțim pregătiți de final. Era ca în zilele cu zăpadă. Odată, a fost un viscol mare și n-am mers la școală două săptămâni. După o vreme, pur și simplu voiai să ieși afară din casă, chiar dacă asta însemna să mergi la școală. La fel era și cu casa de vacanță. Chiar și paradisul putea fi sufocant. Puteai să stai pe plajă fără să faci nimic de nenumărate ori, dar la un moment dat te simțeai pregătit să pleci. De fiecare dată, parcă dura o săptămână până plecam. Și apoi, desigur, când sosea timpul, nu eram niciodată pregătită. Voiam să rămân acolo pentru totdeauna. Era un cerc vicios, o contradicție în termeni. Pentru că, imediat ce eram în mașină, tot ce voiam era să sar din ea și să alerg înapoi spre casă.

Cam m-a sunat de două ori. Nu i-am răspuns nici prima, nici a doua oară. Am lăsat să intre căsuța vocală. Prima dată când a sunat, nu mi-a lăsat niciun mesaj. A doua oară, mi-a zis: „Hei, sunt Cam... Sper să te văd până când plecăm. Dacă nu, a fost frumos să ieșim împreună. Așa că, da. Sună-mă dacă vrei."

Nu știam ce să-i spun. Îl iubeam pe Conrad și probabil că așa avea să fie pentru totdeauna. Mi-aș fi petrecut toată viața iubindu-l, într-un fel sau altul. Poate m-aș fi căsătorit, poate aș fi avut o familie, dar n-ar fi contat, pentru că o parte din inima mea, partea în care trăia vara, i-ar fi aparținut mereu lui Conrad. Cum să-i spun toate astea lui Cam? Cum să-i spun că și el avea să-mi rămână în suflet? Era primul băiat care-mi spusese că eram frumoasă. Cumva, era important. Dar n-aveam cum să-i spun nimic din toate astea. Așa că am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi. Am lăsat-o baltă. Nu l-am sunat.

Cu Jeremiah a fost mai ușor. Și prin asta vreau să spun că el a făcut să-mi fie ușor. M-a lăsat în pace, pur și simplu. S-a prefăcut că nu se întâmplase nimic, că nu ne spuseserăm nimic unul altuia în sufragerie. A continuat să facă glume, să-mi spună Belly Button și să fie el însuși.

L-am înțeles în sfârșit pe Conrad. Adică, am înțeles la ce s-a referit când spusese că nu putea face față situației... și nici mie. Nici eu nu puteam. Tot ce voiam să fac era să-mi petrec fiecare secundă în casa de vacanță cu Susannah. Să absorb ultima rămășiță a verii și să pretind că fusese la fel ca toate verile de până acum. Asta e tot ce-mi doream.

Capitolul 45

Uram ultima zi înainte de plecare, pentru că era ziua de curățenie și, când eram copii, nu aveam voie să mergem deloc la plajă, fiindcă am fi adus înapoi mult nisip. Spălam toate cearșafurile și scuturam nisipul, ne asiguram că toate plăcile de surf și plutele erau în pivniță, curățam frigiderul și ne făceam sandviciuri pentru drumul spre casă. Mama era la conducere în ziua aceea. Ea era cea care insista ca totul să fie perfect. „Ca totul să fie pregătit pentru vara următoare", spunea. Ce nu știa ea era că Susannah chema o echipă de curățenie după ce plecam noi și înainte să venim.

Am prins-o sunându-i o dată, programând o întâlnire. A acoperit telefonul cu o mână și a șoptit vinovată:

— Să nu-i spui mamei, da, Belly?

Am încuviințat. Era ca un secret între noi două și-mi plăcea asta. Mamei îi plăcea într-adevăr să facă curat și nu credea că menajerele sau alți oameni ar trebui să facă ceea ce ea considera că era de datoria noastră. Spunea: „Ai lăsa pe altcineva să te spele pe dinți sau să te lege la șireturi doar pentru că ai putea face asta?" Răspunsul era nu.

— Nu-ți bate capul prea mult cu nisipul, îmi șoptea Susannah când mă vedea măturând podeaua bucătăriei pentru a treia oară.

Dar tot continuam să mătur. Știam ce-ar fi spus mama dacă ar fi simțit vreun firicel de nisip sub tălpi.

În acea seară la cină am mâncat tot ce rămăsese în frigider. Asta era tradiția. Mama a încălzit două pizze congelate, a reîncălzit mâncarea lo mein[1] și orezul prăjit, a făcut o salată de țelină albă și roșii. Mai erau și supă de scoici și o jumătate de tavă de coaste, plus salata de cartofi a lui Susannah, făcută cu mai mult de o săptămână în urmă. Era un amalgam de mâncare veche pe care nimeni nu avea chef să o mănânce.

Dar am mâncat-o. Am stat în jurul mesei de bucătărie, ciugulind din farfuriile acoperite cu folie de aluminiu. Conrad îmi tot arunca priviri pe furiș și, de fiecare dată când mă uitam la el, se uita în altă parte. Voiam să-i spun că sunt aici. Sunt încă aici.

Eram cu toții destul de tăcuți până când Jeremiah a rupt tăcerea, ca și cum ar fi distrus crusta unei creme de zahăr ars. A spus:

— Salata asta de cartofi are gust de respirație urât mirositoare.

— Cred că asta e buza ta de sus, a spus Conrad.

Am râs cu toții și a fost ca o eliberare. Ca și cum ar fi fost în regulă să râdem. Să fim și altfel decât triști.

Apoi Conrad a spus:

— Coasta asta are mucegai pe ea.

---

1 Mâncare chinezească cu tăiței din ou, carne și legume. (*N.t.*)

Și am început din nou să râdem. Mă simțeam de parcă n-aș mai fi râs de mult timp.

Mama și-a dat ochii peste cap.

— Și mori dacă mănânci puțin mucegai? Curăță-l! Dă-mi-o mie! O s-o mănânc eu.

Conrad și-a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi predat, apoi și-a înfipt furculița în coastă și a pus-o ceremonios în farfuria mamei.

— Poftă bună, Laurel.

— Jur, îi răsfeți pe băieții ăștia, Beck, a spus mama, și totul a părut normal, ca în oricare altă seară. Belly a fost crescută numai cu resturi, nu-i așa, dovlecel?

— Da, am încuviințat eu. Am fost un copil neglijat, hrănit numai cu mâncare veche pe care nimeni altcineva n-o voia.

Mama și-a stăpânit un zâmbet și a împins salata de cartofi spre mine.

— Chiar îi răsfăț, a spus Susannah, atingându-l pe Conrad pe umăr și pe Jeremiah pe obraz. Sunt niște îngeri. De ce nu i-aș răsfăța?

O secundă, băieții s-au uitat unul la celălalt. Apoi Conrad a spus:

— Eu sunt un înger. Aș zice că Jere e mai mult un îngeraș.

S-a întins și i-a ciufulit părul lui Jeremiah.

Jeremiah i-a dat peste mână.

— Nu e deloc înger. E dracul, a spus el.

Cearta lor fusese ștearsă cu buretele. Așa era cu băieții; se certau, apoi totul revenea la normal.

Mama a luat bucata de coastă de la Conrad, s-a uitat la ea, apoi a pus-o înapoi.

— Nu pot să mănânc asta, a spus ea, oftând.

— N-o să te omoare mucegaiul, a strigat Susannah, râzând și dându-și părul la o parte din ochi.

Apoi și-a ridicat furculița în aer.

— Știi ce anume poate să te omoare?

Toți ne-am holbat la ea.

— Cancerul, a spus ea triumfător.

Avea cea mai inexpresivă față posibilă. A stat așa patru secunde înainte să izbucnească în chicoteli. Și-a trecut mâna prin părul lui Conrad până când în sfârșit a zâmbit și el. Mi-am dat seama că nu voia, dar a făcut-o. Pentru ea.

— Ascultați, a spus ea. Uitați ce-o să se-ntâmple. Mă văd cu medicul meu, fac tratamentul, încă mă lupt cu boala mea cât pot mai bine. Doctorul îmi spune că asta e tot ce pot să fac în faza asta. Refuz să-mi mai otrăvesc corpul sau să-mi mai petrec timpul prin spitale. Aici vreau să fiu. Cu oamenii care contează cel mai mult pentru mine. Bine?

Ne-a privit pe toți.

— Bine, am spus cu toții, deși nu era deloc bine, în niciun fel, sub nicio formă.

N-ar fi fost niciodată.

Susannah a continuat:

— Dacă și când o să plec, dansând încet spre eternitate, nu vreau să arăt ca și cum aș fi fost captivă într-un salon de spital toată viața. Vreau cel puțin să fiu bronzată. Vreau să fiu la fel de bronzată ca Belly.

A arătat spre mine cu furculița.

— Beck, dacă vrei să fii la fel de bronzată ca Belly, o să ai nevoie de mai mult timp. Asta nu poți să obții într-o vară. Fata mea nu s-a născut bronzată; durează ani. Și tu nu ești pregătită încă, a spus mama.

A spus-o simplu, logic.

Susannah nu era pregătită încă. Niciunul dintre noi nu era.

După cină ne-am despărțit ca să ne facem bagajele. Casa era liniștită, prea liniștită. Am stat în camera mea, împachetându-mi hainele, pantofii, cărțile. Până când a venit vremea să-mi împachetez costumul de baie. Nu eram gata să fac asta. Voiam să mai fac încă o baie.

M-am schimbat în costumul meu întreg și am scris două bilețele, unul pentru Jeremiah și unul pentru Conrad. Pe fiecare dintre ele am scris: „Baie la miezul nopții. Ne vedem în zece minute." Am strecurat bilețelele pe sub ușa fiecăruia și am coborât la parter cât de repede am putut, cu prosopul fluturându-mi la spate ca un steag. Nu puteam să las vara să se sfârșească așa. Nu puteam să părăsim casa fără să avem un moment bun, pentru noi toți.

Casa era întunecată și mi-am făcut drum afară fără să aprind luminile. Nu era nevoie. O știam pe dinafară.

Imediat ce am ieșit, m-am aruncat în piscină. Nu m-am scufundat, pentru că am sărit pe burtă. Ultima săritură a verii, poate ultima pentru totdeauna — în piscina asta, în orice caz. Luna era luminoasă și albă și, în timp ce-i așteptam pe băieți, am înotat pe spate, numărând stelele și ascultând oceanul. Când valurile erau mici ca acum, șopteau și gângureau și sunau ca un cântec de leagăn. Îmi doream să rămân acolo pentru totdeauna, în acel moment. Ca într-unul dintre acei bulgări de zăpadă din plastic, o clipă încremenită în timp.

Au venit amândoi băieții lui Beck. Am presupus că se întâlniseră pe scări. Purtau slipurile de baie. Mi-a trecut prin minte că nu-l văzusem pe Conrad în slip toată vara, că nu mai înotaserăm împreună în piscină din acea

primă zi. Iar cu Jeremiah înotasem o dată sau de două ori în ocean. Fusese o vară cu prea puțin timp pentru înot, în afară de momentul în care înotasem cu Cam sau când înotasem singură. Gândul ăsta m-a întristat nespus, pentru că mi se părea că asta era ultima noastră vară și că de-abia apucaserăm să înotăm împreună.

— Bună, am zis, încă plutind pe spate.

Conrad a atins apa cu picioarele.

— E cam rece pentru înot, nu?

— Lașule, am zis, cotcodăcind zgomotos. Sari odată și gata!

S-au uitat unul la altul. Apoi, Jeremiah a alergat și s-a aruncat în apă, iar Conrad l-a urmat. Au făcut două sărituri mari, iar eu am înghițit o tonă de apă, pentru că zâmbeam, dar nu-mi păsa.

Am înotat până în capătul adânc și am dat din brațe ca să pot sta la suprafață. Conrad s-a întins și mi-a dat bretonul la o parte din ochi. Era un gest mic, dar Jeremiah a văzut și s-a întors, înotând mai aproape de margine.

Pentru o secundă, m-am simțit tristă și, brusc, din senin, m-a izbit. O amintire, presată în inima mea ca o frunză într-o carte. Mi-am ridicat brațele în aer și m-am învârtit în cerc, ca o balerină în apă.

Învârtindu-mă, am început să recit:

— *Maggie și milly și molly și may/ au plecat la plajă (să se joace, într-o zi),/ iar maggie a găsit o scoică ce cânta/ atât de frumos că de probleme uita,/ iar milly s-a împrietenit cu o stea rătăcită/ cu razele ca cinci degete moi...*

Jeremiah a zâmbit.

— *Iar molly a fost urmărită de o hidoșenie/ ce alerga pieziș și scotea bulbuci/ iar may s-a întors acasă cu o piatră rotundă și șlefuită/ mică cât lumea și mare cât ea însăși...*

Am zis cu toții împreună, și cu Conrad:

— *Căci orice-am pierde (pe tine sau pe mine)/ întotdeauna în mare ne regăsim.*[1]

Apoi s-a lăsat tăcerea între noi și niciunul n-a scos un cuvânt.

Era poezia preferată a lui Susannah; ne învățase când eram copii, cu mult timp în urmă — eram la una din plimbările cu ea, în care ne instruia, când ne arăta scoici și meduze. În acea zi am mers pe plajă ținându-ne de mână și am recitat-o atât de tare, încât cred că am trezit peștii. O știam pe dinafară cum știam Jurământul de Credință.

— E poate ultima noastră vară aici, am spus dintr-odată.

— Nici vorbă, a spus Jeremiah, plutind lângă mine.

— Conrad se duce la facultate în toamnă și tu ai cantonamentul, i-am amintit.

Chiar dacă plecarea lui Conrad la facultate și plecarea lui Jeremiah în cantonament două săptămâni nu aveau nicio legătură cu faptul că nu ne întorceam aici vara următoare. N-am spus ce gândeam cu toții, că Susannah era bolnavă, că poate nu o să se facă bine, că ea era liantul care ne ținea pe toți laolaltă.

Conrad a dat din cap.

— Nu contează. O să ne întoarcem aici mereu.

M-am întrebat o clipă dacă se referea doar la el și Jeremiah, apoi a spus:

— Toți.

S-a lăsat din nou tăcerea, dar mi-a venit o idee.

— Haideți să facem un vârtej, am spus, bătând din palme.

---

[1] Poezie de e.e. cummings (în original, *maggie and milly and molly and may*), publicată prima oară în 1958 în volumul *95 Poems*. (*N.t.*)

— Ești așa de copil! a spus Conrad, zâmbindu-mi și dând din cap.

Pentru prima dată, nu mă deranja că-mi spunea copil. Consideram că-mi făcea un compliment.

Am înotat în mijlocul piscinei.

— Haideți, băieți!

Ei au înotat spre mine și am făcut un cerc și am început să alergăm cât de repede puteam.

— Mai repede! a țipat Jeremiah, râzând.

Apoi ne-am oprit, ne-am relaxat și ne-am lăsat prinși în vârtejul pe care tocmai îl făcuserăm. Mi-am lăsat capul pe spate și am lăsat curentul să mă poarte.

Capitolul 46

Când a sunat, nu i-am recunoscut vocea, pe de o parte pentru că nu mă așteptam și pe de altă parte pentru că eram pe jumătate adormită. A spus:

— Sunt în mașină spre tine. Pot să te văd?

Era 12:30 noaptea. Bostonul era la cinci ore și jumătate distanță. Condusese toată noaptea. Voia să mă vadă.

I-am spus să lase mașina în capătul străzii și că o să vin eu la colț, după ce mama o să meargă la culcare. El a spus că o să mă aștepte.

Am stins luminile și am așteptat la fereastră, uitându-mă după faruri. Imediat ce i-am văzut mașina, am vrut să alerg afară, dar a trebuit să aștept. O auzeam pe mama fâțâindu-se prin camera ei și știam că avea să mai citească în pat cel puțin o jumătate de oră până când o să adoarmă. Era o tortură să știu că el mă aștepta afară, iar eu nu puteam să ies.

Pe întuneric, îmi pun fularul și fesul pe care mi le-a croșetat Granna de Crăciun. Apoi închid ușa dormitorului și merg pe hol în vârful picioarelor spre camera mamei, și-mi lipesc urechea de ușa ei. Lumina e stinsă și

o aud sforăind încet. Steven nu e încă acasă, spre norocul meu, pentru că are un somn ușor, ca tata.

În sfârșit, mama adoarme profund; casa e tăcută, liniștită. Bradul de Crăciun e încă împodobit. Ținem luminițele aprinse toată noaptea pentru că pare că încă e Crăciunul, că, în orice minut, Moșul ar putea să apară ca să aducă daruri. Nu mă obosesc să-i las un bilețel. O s-o sun dimineață când o să se trezească și o să se întrebe unde sunt.

Mă furișez pe scări, atentă la treapta șubredă de la mijloc, dar, odată ce ies afară, zbor pe treptele din față și pe pajiștea înghețată. Scârțâie sub tălpile tenișilor mei. Am uitat să-mi iau haina. Mi-am amintit de fular și de fes, dar nu de haină.

Mașina lui e la colț, chiar acolo unde presupuneam că va fi. E întunecată, nu e nicio lumină aprinsă, și deschid portiera din dreapta ca și cum aș fi făcut-o de un milion de ori înainte. Dar nu am făcut-o. N-am fost niciodată în mașină. Nu l-am văzut din august.

Îmi vâr capul înăuntru, dar nu mă sui, nu încă. Vreau să mă uit la el mai întâi. Trebuie să o fac. E iarnă și poartă un cardigan gri. Are obrajii roz de frig, i s-a mai dus bronzul, dar arată la fel.

— Hei, spun, apoi mă sui în mașină.

— Nu ți-ai luat haina pe tine, spune el.

— Nu e atât de frig, spun, deși este, deși tremur când o spun.

— Uite, spune, dându-și jos cardiganul și întinzându-l spre mine.

Mă îmbrac cu el. E călduros și nu miroase a țigări. Miroase a el. Deci Conrad s-a lăsat de fumat până la urmă. Asta mă face să zâmbesc.

El pornește motorul.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, îi spun.

— Nici mie, îmi răspunde, și pare aproape timid. Mai vii cu mine? adaugă el ezitând.

Nu pot să cred că e nevoie să mă mai întrebe. Aș merge oriunde cu el.

— Da, îi spun.

Mi se pare că nu mai există nimic altceva în afara acestui cuvânt, în acest moment. Suntem doar noi doi. Tot ce s-a întâmplat vara trecută și în toate verile de dinainte, totul ne-a adus aici. Acum.

Mulțumiri

Înainte de toate, le mulțumesc femeilor de la agenția literară Pippin: Emily van Beek, Holly McGhee și Samantha Cosentino. Îi mulțumesc editoarei mele extraordinare, Emily Meehan, care mă susține ca nimeni altcineva, precum și lui Courtney Bongiolatti, lui Lucy Ruth Cummins și tuturor celor de la Simon&Schuster. Le mulțumesc mult Jennei, lui Beverly și Școlii Calhoun pentru că m-au sprijinit constant în viața mea scriitoricească. Le mulțumesc celor din grupul de scris Longstockings și mai ales unei membre anume din acest grup, care stătea în fața mea în fiecare zi de luni și mă încuraja — Siobhan, despre tine vorbesc. Și îi mulțumesc lui Aram, care m-a inspirat să scriu despre acea prietenie care durează pentru totdeauna, cea care este mai presus de iubiți, de plaje, de copii și de viață.

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoşaru

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Oana Apostolescu
Irina Muşătoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAN, JENNY
Vara în care am devenit frumoasă / Jenny Han ; trad. din engleză de Diana Trăncuţă. - Bucureşti : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0629-5

I. Trăncuţă, Diana (trad.)

821.111

Titlul original: The Summer I Turned Pretty
Autor: Jenny Han

Copyright © 2009 by Jenny Han

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

JENNY HAN

YOUNG

„Conrad era mai mare cu un an și jumătate. Era misterios, misterios, misterios. Complet inaccesibil, indisponibil. Avea un zâmbet arogant și mă trezeam mereu holbându-mă la buzele lui. Buzele care zâmbesc arogant te fac să vrei să le săruți, să le îmblânzești, să le iei aroganța odată cu sărutul. Sau poate să nu le-o iei... dar s-o controlezi cumva. Să o faci a ta. Era exact ce voiam să fac cu Conrad. Să-l fac al meu."

TREI

JENNY HAN

YOUNG 14+

Pentru Belly, vara este cea mai frumoasă perioadă a anului. Tot ce e bun și magic se întâmplă între lunile iunie și august, când poți gusta din plin toate bucuriile: oceanul, soarele, plaja și libertatea. Celelalte anotimpuri sunt doar o nesfârșită așteptare a verii, când va merge la casa de pe plajă și o va reîntâlni pe prietena ei Susannah. Și mai ales pe frații Fisher — Jeremiah și Conrad —, pe care Belly i-a cunoscut în prima ei vacanță pe malul mării. Și la care se gândește neîncetat.

Iar vara asta e mai frumoasă decât celelalte de până acum. Totul e mai intens, mai luminos, mai frumos. Și lucrurile se schimbă în mod neașteptat, oferindu-i lui Belly o fericire nesperată. Viața ei devine, în sfârșit, așa cum și-a dorit-o dintotdeauna.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0629-5

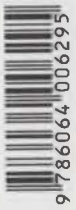

TREI